Alex Tocilescu
2 Mai - Vama Veche şi înapoi

Unor oameni şi locuri din trecut şi prezent, care - cu sau fără voia lor - au făcut posibil acest roman.

1

Motto:
We have no past
We won't reach back
Keep with me forward
All through the night
(Cindy Lauper)

JOI
I.
DELIA

De pe scaunul din dreapta al unui Peugeot 207 argintiu lumea părea ok, cel puțin asta era impresia Deliei. Uite, gândi ea, o maşină ca lumea, muzică ca lumea (o formație de care nu auzise până atunci, Secret Machines, chiar îşi notase numele în mobil), o autostradă ca lumea, a Soarelui, la al cărei capăt se afla un loc ca lumea (Vama Veche, chiar dacă de la capătul autostrăzii până în Vamă mai erau câteva zeci de kilometri). Ce mişto! La volan, prietena şi colega ei Simona cânta împreună cu Secret Machines ceva despre Lightning Blue Eyes. Era joi, era soare, vântul intra pe geamul întredeschis; Delia se uită la vitezometrul care arăta 160 de kilometri la oră.

- Vezi că am avut dreptate? zise Simona.

- Aşa e, recunoscu Delia. Şi când te gândeşti că aş fi stat ca proasta în Bucureşti, pe căldura aia... mersi mult că m-ai scos de-acolo...

Cu o zi înainte, Simona o întrebase ce face în weekend.

- Nimic, zisese Delia.

Chiar asta era intenția ei: să nu facă nimic. Să stea în casă şi să se gândească la Barbu, de care se despărțise în urmă cu trei săptămâni după ce fusese cu el timp de doi ani, şi să se uite la televizor la prostii siropoase, şi să îşi plângă de milă.

- Nu fi proastă, îi zisese Simona. Nici un bărbat nu merită, să ştii. Ai douăşpatru de ani, nu poți să crezi că viața s-a terminat. Trebuie să ieşi, să te distrezi, să trăieşti mai departe.

Deliei îi venise să plângă, dar se abținuse. Într-un fel o enerva optimismul Simonei, dar pe de altă parte ştia prea bine că va trebui să termine cândva cu lacrimile şi cu autocompătimirea şi cu aerele de victimă, care probabil că nu interesau pe nimeni.

- Hai cu mine în Vamă, propusese Simona. Ne luăm liber vineri şi plecăm joi dupămasă, să nu prindem aglomerația de weekend pe autostradă. Facem plajă, bem, ne distrăm, poate cunoşti pe cineva.

Delia ar fi vrut să zică „nu", sau „lasă-mă în pace", dar era conştientă că dacă ar fi refuzat, Simona n-ar mai fi invitat-o altă dată, şi ea ar fi rămas pentru veşnicie în garsoniera ei, suspinând după Barbu, ca o vacă proastă şi bătrână. Şi doar nu era o vacă proastă şi bătrână. Nu.

- Crezi că ne dau liber? Întrebase.

- Păi de ce să nu ne dea? Vineri chiar nu-i nimic special de făcut, putem preda cifrele alea mâine şi gata, n-o să zică nimeni nimic. Nu vezi că şi şefii au plecat?

Delia acceptase, cam fără tragere de inimă, ce-i drept. Era atât de conştiincioasă încât nu-i venea să-şi ia liber niciodată, şi de fapt nici nu îşi luase în cele şase luni şi jumătate de când lucra alături de Simona în departamentul de statistici al unei bănci greceşti.

Îşi depuseseră împreună cererile de concediu. Şeful le acceptase fără nici o întrebare. Totuşi Simona îi zisese că vroiau să meargă în Vamă. Şeful le făcuse cu ochiul. Era un grec tânăr şi drăguț, şi după părerea Simonei homosexual, altfel era inexplicabil de ce nu se dăduse niciodată la vreuna dintre angajate.

- Poate că e doar corect, sau bine-crescut, îşi dăduse Delia cu părerea.

- Ei, căcat, răspunsese Simona. E bărbat, şi noi suntem femei, şi. când ai venit cu fusta aia verde, scurtă, nici nu s-a uitat la picioarele tale.

- Şi asta înseamnă că-i homo? Zisese Delia.

- Păi ce altceva să însemne?

Şi Delia se dăduse bătută, deşi nu credea că tipul era homo.

Iar acum se uita pe fereastră la autostrada care susura sub pneuri şi se simțea bine, pentru prima oară în trei săptămâni. Fusese de mai multe ori în Vamă, ultima oară cu Barbu, dar stătuseră doar patru zile, după care el o târâse la Costineşti, stațiune care i se păruse cam murdară, cam de cocalari, cum erau numiți mitocanii în acea perioadă. Dar stătuseră gratis

în vila unui prieten al părinților lui Barbu, aşa că nu se plânsese.Vama era mai mişto, oricum, şi acum abia aştepta să intre în mare, poate chiar când aveau să ajungă, seara sau noaptea. Simona avea gazda ei acolo, vorbise cu femeia, aveau să-şi împartă o cameră la un preț destul de rezonabil. Da, şi după ce se cazau puteau merge să facă o baie, şi după aia probabil că urmau să se îmbete, dar nu foarte tare.

Un panou de pe marginea autostrăzii indica 120 de
kilometri până la Constanța.

- Pot să dau muzica mai tare? Întrebă Delia.

ROBERT

Printr-o operație matematică destul de simplă (o scădere: ora 12:43 minus ora 5:30), Robert descoperi ceea ce ştia de fapt dinainte: rapidul 981 făcea din Gara de Nord până în Mangalia şapte ore şi treisprezece minute.

În plus, era ora cinci şi opt minute şi temperatura bătea înspre 30 de grade. Deci drumul avea să fie dificil.

Robert dădu să-şi bage biletul în buzunarul de la piept. Femeia de la ghişeu îl privi cu ochii mijiți, de parcă l-ar fi urât - ceea ce era posibil - sau de parcă nu ar fi dormit tocmai bine în noaptea trecută - ceea ce iarăşi era posibil. Robert se uită la negul de pe aripa dreaptă a nasului ei, la mustața care îi mijea pe pielea uscată şi crăpată de deasupra buzei de sus, la fruntea ei asudată, la părul cărunt aşezat într-o frizură enervantă.

- Doamnă, zise.

- Ce mai e? răspunse femeia plictisită. Robert îi arătă biletul.

- Aici scrie că plătesc supliment de viteză. Dar trenul face peste şapte ore, deci viteza medie ar trebui să fie circa 40 de kilometri la oră. Şi atunci de ce plătesc supliment de viteză, dacă nu este mai rapid decât un personal sau accelerat?

Femeia se uită şi mai urât la el.

- Păi nu circulă nici un personal până la Mangalia, zise.

Lipsa de logică a propoziției nu îl miră pe Robert. După părerea sa, asta era una dintre trăsăturile caracteristice ale poporului din care făcea parte.

- Nu despre asta este vorba, zise. Dar de ce plătesc astea douăsute de mii în plus, când trenul nu merge mai repede? Înțelegeți, la ce bun un supliment de viteză, când nu există o viteză suplimentară?

Femeia ridică din umeri.

- Da, şi? Zise. Vreți biletul sau nu îl vreți? (zicând aceste cuvinte, întinse o mână osoasă către biletul din mâna lui Robert. El se grăbi să îşi tragă mâna înapoi.) Haideți, că mai aşteaptă şi altă lume!

Robert se uită în spate. Două fete destul de tinere îi zâmbiră cu simpatie. Îmbărbătat de prezența lor, se întoarse iarăşi către ghişeu.

- Doamnă, vreau doar să ştiu dacă îmi puteți explica pentru ce plătesc suplimentul de viteză. Dacă nu puteți, spuneți-mi cine ar putea.

Cuvintele lui avură darul s-o scoată pe femeie din sărite.

- Da' mai terminați odată! Aşteaptă lumea la coadă! Dacă vreți ceva, mergeți la informații!, se răsti ea.

Pentru o secundă, Robert se gândi că ar trebui să facă scandal. Dar totodată realiză că n-ar fi folosit la nimic. Biletul era cumpărat şi plătit, iar fetele din spatele lui nu i-ar fi luat partea, pentru că nu aveau nici un interes; doar nu vroiau să se pună rău cu vânzătoarea înainte de a cumpăra biletele. Robert îşi aminti de o zicală din Legile lui Murphy: Nu înjura crocodilul până n-ai trecut râul.

În plus, i se făcu milă de femeia aia urâtă şi urâcioasă, care probabil că stătuse toată noaptea în ghişeul ăla nenorocit, citind reviste pentru femei sau, în cel mai bun caz, vreun roman prost, tot pentru femei.

- Asta-i problema cu țara asta, îi zise femeii resemnat. Nimeni nu ştie nimic, şi nimeni nu recunoaşte că nu ştie. De parcă ar fi o ruşine să-mi spuneți ceva de genul „nu sunt autorizată să vă dau această informație, dar puteți întreba la Informații". Dar nu, Dumneavoastră vă răstiți la mine. De-aia nu merg lucrurile cum trebuie...

Şi zicând aceste cuvinte se întoarse pe călcâie şi porni grăbit către peron.

- Alo! Hei! Tu! Îl strigă cineva din urmă.

Să se întoarcă? Să nu se întoarcă? se întrebă. Se întoarse. Îl strigase una dintre fetele care stătuseră în spatele lui la ghişeu.

- Ți-ai uitat rucsacul! Zise fata.

Roşu la față, Robert se întoarse şi îşi puse în spate obiectul. Femeia de la ghişeu se uită la el cu un aer superior. Robert o ignoră.

- Mersi, îi zise fetei.

- N-ai pentru ce, răspunse ea.

Robert porni din nou către peron, şi odată ajuns acolo, căută vagonul doi, locul 28. După cum se aştepta, vagonul doi era al doilea de după locomotivă. Urcă şi descoperi cu uşurare că era singur în compartiment. Îşi aruncă rucsacul pe banchetă şi deschise geamul. Căldura de afară începea

să se amplifice. Pe peron, doi bărbați își vorbeau prin semne. Doi surdomuți, deduse Robert. După haine, frizuri şi fețe nu păreau români. Poate erau englezi, sau poate norvegieni sau suedezi, îşi zise Robert, dar îi era clar că nu va afla naționalitatea lor niciodată, şi nici despre ce comunicau. Bărbații se urcară în primul vagon şi trenul se puse în mişcare. Robert se întinse pe banchetă, hotărât să tragă un pui de somn. Nu dormise toată noaptea, fusese până seara târziu în Green, apoi îşi făcuse bagajele şi se uitase la un documentar despre şerpi pe Discovery. Se întrebase de ce se fac atâtea filme despre animale nu foarte importante, şi nici unul despre pisica domestică, care probabil că avea o viață cel puțin la fel de interesantă ca cea a şarpelui. Că doar şi ea făcea pui, vâna păsări şi şoareci şi se futea (destul de des, chiar; pisica părinților lui Robert fătase de două sau trei ori pe an, înainte de a fi sterilizată). Pe fondul acestui gând, lui Robert i se închiseră ochii. Moțăi un minut sau două, apoi auzi uşa compartimentului deschizându-se şi se trezi. Intraseră o femeie şi un copil, şi Robert îşi aminti de un banc:

O femeie cu un copil în brațe se urcă într-un autobuz.

„Vai, ce copil urât aveți", îi zice şoferul. Femeia, şocată, se aşează pe o banchetă şi izbuncneşte în plâns. Un domn mai în vârstă o întreabă ce s-a întâmplat.

„M-a jignit nenorocitul ăla de şofer", zice femeia, „este un neruşinat, nici nu-mi vine să repet ce-a z i s . "

- „Păi", zice domnul, „în cazul ăsta ar trebui să vă duceți la el şi să-i spuneți în față că este un nesimțit, ce stați şi plângeți. hai, curaj, mergeți la el, pălmuiți-l."

- „Aveți dreptate", spune femeia şi se ridică în picioare.

„Desigur", zice domnul, „nu trebuie să ne dăm bătuți în fața mitocăniei. Şi dacă vreți, cât timp vorbiți cu el pot să vă țin eu maimuța."

Ei, cam aşa arăta copilul care urma să-i fie tovarăş de drum pentru următoarele şapte ore. Era pur şi simplu urât. Avea vreo nouă ani, deşi Robert nu se pricepea la vârstele copiilor; el avea 26 de ani, şi nimeni din cercul lui de prieteni nu avea copii. Şi atunci de unde să ştie cum arată un copil de nouă sau şapte sau unsprezece ani? Dar ăsta părea să aibă nouă. Şi nu numai că era urât, dar era şi îmbrăcat cu nişte haine oribile: pantaloni mov, tricou alb şi tenişi maro. În plus, părea să fie handicapat, pentru că se mişca ciudat, ca o marionetă beată, dacă există aşa ceva.

- Bună ziua, zise mama copilului, şi lui Robert îi trebuiră câteva secunde până să realizeze că i se adresase lui.

- Bună ziua, răspunse. Salut, îi spuse copilului, care preferă să îl ignore.

Acestea fiind zise, Robert se întinse din nou pe canapea, iar femeia şi copilul se aşezară vis-a-vis de el. Robert închise ochii.

- Vreau biscuite, zise copilul.

- Nu, mai întâi mănânci puiuțul, Mitică, zise mama. Robert pufni în râs. Apoi se prefăcu că tuşeşte. Tuşi cu râsete şi lacrimi vreo jumătate de minut.

Nu cunoscuse niciodată pe cineva care să poarte numele Mitică. Nici nu crezuse că acest nume există cu adevărat, părea o plăsmuire a lui Caragiale, probabil că şi pe actorul acela, Mitică Popescu, îl chema de fapt altfel. Şi iată-l aici, la nici un metru de el, pe acest băiat deosebit de urât, şi pe deasupra şi blestemat să poarte acest nume imposibil. Extraordinar!

- Mă scuzați, zise Robert când termină de tuşit. Îşi şterse ochii cu un şervețel. Femeia nu zise nimic, fiind preocupată să scoată nişte mâncare dintr-o sacoşă. Robert se culcă din nou.

- Hai, Mitică, fii cuminte, se auzi vocea femeii. Hai, gura mare...

- Nu vreau, zise copilul. Vreau biscuite.

- După pui îți dau biscuite, dar acum mănâncă asta... Copilul începu să țipe că nu vrea.

- Mitică, îl trezeşti pe domnul, zise maică-sa.

- Nu, nici un deranj, spuse Robert şi deschise ochii ca să poată urmări scena dintre cei doi.

- Nu vreau pui! Nu nu nu! Bâzâi copilul.

- Hai Mitică, zise mama agitând o aripă de pui. Uite, puiul vrea să zboare în gura ta.

Într-adevăr, aripa se apropia de gura copilului. Acesta o plesni pe maică-sa peste mână. Aripa de pui îşi continuă zborul, dar de data asta pe o altă traiectorie şi fără ajutorul nimănui. Robert se feri şi aripa se izbi de canapeaua pe care stătea el, dar nu îl atinse.

- Vai, scuzați-mă, zise femeia. Mitică, uite ce-ai făcut!

- Nu face nimic, zise Robert.

Şterse canapeaua cu şervețelul. Copilul îl privi tâmp. Robert se ridică.

- Ies pe culoar să fumez o țigară, zise. Puteți să vă uitați la rucsacul meu?

- Da, da, zise femeia, şi Robert ieşi.

Trenul se chinuia să se apropie de gara Băneasa. Robert admiră imbecilitatea perfectă a Casei Scânteii, clădire a cărei arhitectură nu îi

spusese niciodată nimic. Deschise cu greu geamul şi îşi aprinse o ţigară. Auzi uşa de la capătul vagonului deschizându-se, apoi un zgomot necunoscut, un fel de uruit. Privi în direcţia din care venea sunetul. Era emis de roţile unui skateboard pe care se afla o creatură mică, în care Robert recunoscu în cele din urmă un ţigănuş olog. Împingându-se în mâini, ţigănuşul ajunse lângă Robert.

- Nene, îmi dai şi mie un leu? Întrebă milog.

Robert se căută în buzunare. Găsi trei hârtii de un leu şi i le întinse băiatului.

- Da' o ţigară n-ai? Zise acesta.

- Asta-i ultima, minţi Robert. I se părea imoral să dea ţigări la copii, deşi cine ştie, poate că ţigănuşul nu era atât de tânăr, ci doar mic, datorită absenţei picioarelor.

- Chiar n-ai? Zise ţigănuşul pe un ton care lui Robert i se păru cam obraznic.

- Chiar n-am, se răsti el la băiat.

- Bine, zise ţigănuşul şi, strecurându-se pe lângă Robert, rulă mai departe.

Numai handicapaţi, îşi zise Robert în sinea lui. Aruncă o privire în compartiment. Mitică ronţăia un picior de pui. Apoi aruncă osul pe jos. Robert termină ţigara şi aruncă mucul pe geam. Se întoarse în compartiment.

- Vreau biscuite, zise Mitică.

Maică-sa îi întinse un biscuit. Mitică muşcă din el, împroşcându-se cu firimituri. Robert scoase MP3-playerul din rucsac şi îşi îndesă căştile în urechi.

- Mai vreau un biscuite, zise Mitică.

Robert apăsă pe play. Începu o piesă a lui David Bowie, Heathen. Robert închise ochii şi ascultă toba.

- Mai vreau un biscuite, repetă Mitică.

Robert îşi imagină cum îl aruncă pe copil pe geam.

- Mai încolo, zise mama copilului.

- Acum! Urlă băiatul. Robert începu să viseze un cal.

DORA

- ... temperatura la Bucureşti atinge în această după-amiază 42 de grade, iar la Constanţa se înregistrează 39 de grade. Vremea va rămâne

bună, cu temperaturi caniculare, pe parcursul zilelor care urmează. Sperăm că veți rămâne în continuare alături de noi pe 92,8, ascultând-o acum pe Cyndi Lauper cu piesa „All through the night". Vocea de la radio tăcu, făcând loc cântecului anunțat. În maşină nu vorbea nimeni. Dan Nemescu la volan, concentrat fără rost, pentru că nu se mergea cu mai mult de 40 la oră de când se terminase autostrada. Acum ajunseseră la Basarabi. Lângă el, Victoria Nemescu, soția sa, uitându-se la coloana de maşini din fața lor printr-o pereche de ochelari de soare Chanel. În spatele lui Dan, Dora Nemescu, fiica lui în vârstă de 16 ani şi ceva, privind în gol pe geam. Lângă ea, bunica ei, Eloiza Nemescu, mama lui Dan, moțăind.

Dora se întrebă de ce muzica din anii '80 era atât de bună pentru drum, atât de liniştitoare. Lumea probabil că nu prea mai asculta de bună voie Cyndi Lauper, dar când erai în maşină şi se dădea la radio, nu se putea să nu îți placă.

Apoi se întrebă cum avea să fie vara. Îi plăcea la 2 Mai, mai ales pentru că era aproape de Vamă. Ziua puteai face plajă în linişte, seara puteai lua un microbuz până în Vamă, unde te puteai destrăbăla în voie. Ai ei mergeau la 2 Mai de mulți ani, încă dinainte de a se naşte ea. În Vamă se dusese pentru prima dată anul trecut, ocazie cu care îşi pierduse şi virginitatea. Acum probabil că va da acolo peste vreo trei-patru băieți din clasă, care mergeau cu cortul, şi poate şi alți tipi din clasele mai mari. Erau şi vreo două fete pe care le cunoştea, plus colega ei de bancă, care stătea ca şi ea în 2 Mai, cu părinții. O să fie mişto, îşi zise. Foarte mişto.

- Dan, ai vorbit cu avocatul? Spuse bunica frecându-se la ochi.

- Mamă, zise Dan, iarăşi începi?

Dora auzea discuția asta cam odată la două zile. Era vorba despre nişte case naționalizate, un proces care dura de ani de zile, primiseră deja o casă înapoi, dar se pare că mai erau şi altele.

- Îți zic doar ca să nu uiți, se apără bătrâna cu o voce stridentă şi plângăcioasă. Că dacă nu ți-aş zice.

- Mamă, spuse Dan printre dinți, ȚI-AM ZIS că avocatul nu este în Bucureşti. Vorbesc cu el când ne întoarcem, până atunci oricum nu se întâmplă nimic.

- Dar când e înfățişarea? Întrebă bunica pentru a mia oară în ultimele două luni.

- PE OPT SEPTEMBRIE, MAMĂ!!! Înțelege, mă văd cu avocatul pe 20 August, hârtiile sunt făcute, nu este nici o problemă!

- Bine, bine, zise bătrâna semi-împăciuitoare. Şi adăugă răutăcioasă:

- Numai să nu pierzi casele, de-aia îți zic. Că nu sunt pentru mine, eu nu le vreau, n-am ce să fac cu ele, la ce-mi trebuie mie case? Sunt pentru voi, şi mai ales pentru Dora.

Dan ridică ochii înspre cer şi pufăi. Victoria îşi scoase ochelarii şi începu să şteargă lentilele cu mâneca tricoului. Bunica tăcu bosumflată.

Dora începuse să aprecieze tăcerea altora. Tăcerea lor era totodată liniştea ei. Mai ales tăcerea părinților ei, mult mai uşor de suportat decât certurile pe care le avuseră la începutul anului, cauzate de o aventură amoroasă absolut neaşteptată a lui Dan - cel puțin aşa i se explicase Dorei. şi toți cei din casă, adică maică-sa, bunică-sa şi, într-o oarecare măsură, chiar şi taică-său, erau de acord că era vina lui.

Dora vedea lucrurile puțin altfel, poate mai clar decât ei: cândva, maică-sa nu mai avusese chef să se fută cu taică-său. Poate că nici el nu mai avusese chef, dar o vreme mai încercase, atâta lucru înțelesese până şi Dora, observând încercările cam stângace ale lui Dan de a fi romantic, încercări respinse cu furie de Victoria. Apoi Dan se plictisise. Dar vroia să se fută, pentru că nu avea decât 45 de ani. Şi începuse să-şi fută secretara. Nu era vorba de dragoste, bănuia Dora; secretara era doar o persoană la îndemână, destul de tânără şi nu tocmai urâtă, mereu aproape, dependentă cumva (adică financiar) de el, care avea propria sa firmă de arhitectură. Tot ce îi putea reproşa Dora lui Dan era că se aflase. Dar în rest. ce era să facă? Iar apoi începuse scandalul: urlete, lacrimi, înjurături, uşi trântite, lucruri aruncate pe jos, şi Dora în mijlocul întregului uragan, mai întâi speriată, apoi plictisită, apoi enervată. Când observase că începe să ia note mai proaste, deşi învăța la fel de mult ca înainte, şi că de fiecare dată când se spăla pe cap se aduna un cocoloş destul de mare de păr pe marginea căzii, îi chemase pe părinți în sufragerie. La vremea aia nu mai vorbeau între ei, doar din când în când mai izbucnea câte o ceartă scurtă şi stupidă.

- Mama, tata, zisese Dora, de ce nu divorțați? Părinții o priviseră interzişi.

- De ce să divorțăm? Zisese Dan. Cu timpul se vor rezolva problemele, ai să vezi.

Victoria pufnise într-un fel de râset, dar nu zise nimic.

- Cred că nu vă dați seama, dar eu nu vă mai pot suporta, zisese Dora.

Ei tăcuseră, aşa că Dora continuase. Le explicase că este stresată, că nu poate dormi, că nu se poate concentra, că îi cădea părul, că era tot timpul iritată şi nervoasă.

- În concluzie, zisese, poate că ar fi mai bine dacă v-aţi despărţi. Vă iubesc pe amândoi, dar purtarea voastră îmi face rău, şi mi se pare corect să vă spun şi vouă lucrul ăsta.

Părinţii nu se aşteptaseră la aceste cuvinte. Desigur, o considerau pe Dora un copil inteligent, dar totuşi încă un copil, nu credeau că ce se întâmpla între ei o putea atinge chiar atât de tare. Îşi ceruseră scuze şi promiseseră că vor încerca să se împace, sau măcar să se poarte normal şi să nu mai ţipe. Dora era mulţumită; de fapt chiar asta dorise. Într-un fel se simţea puţin prost, pentru că îşi dăduse seama că scopul discursului ei era unul egoist, şi anume liniştea ei, dar această linişte îi era importantă. Necesară.

- Unde suntem? Întrebă bunica.

- La intrarea în Constanţa, răspunse Dan. Traficul devenise şi mai oribil.

- Abia aştept s-ajungem, zise Dora, dar nimeni nu-i răspunse.

Uneori, ai ei exagerau cu tăcerea, îşi zise.

10

MIRCEA

Este un lucru destul de nasol să te trezeşti dintr-o beţie prelungită şi să nu ştii nici unde eşti, nici cine. Şi mai nasol este să îţi dai seama, după ce ai întredeschis ochii atât cât o rază de lumină să te lovească în creier şi să îţi provoace o durere de cap înfiorătoare, că te afli într-o maşină şi că nu ştii nici a cui este, nici unde merge. Ei, cam asta i se întâmplă lui Mircea.

- Apă, zise, şi simţi cum cineva îi puse în mână o sticlă de jumătate de litru.

Bău un gât. Apa era minerală, şi durerea de cap se înteţi. Deschise ochii. Spre uşurarea lui, lângă el se afla Sorin, cel mai bun prieten al său, care îl privea îngrijorat.

- Ce pula mea, zise Mircea. Altfel zis, unde era, cu cine, şi de ce?

- Băi frate, spuse Sorin dând din cap. Zău, nu ştiam dacă te mai trezeşti vreodată...

- Mă doare capul, zise Mircea. Îmi plezneşte. N-ai un codamin sau ibuprofen sau antinevralgic, ceva, orice.

- Nu ştiu.   nu cred, zise Sorin.

La volan era un tip cu mustaţă. Mircea îşi aminti vag, foarte vag, că îl cunoştea, că îl cunoştea chiar destul de bine. Petrecuse probabil ultimele

zile alături de el. Pe scaunul de lângă şofer era alt tip cu mustaţă. Cei doi păreau fraţi. Şoferul îl privi în oglindă şi îi zâmbi.

- Cum te simţi? Întrebă în engleză.

- Bine, mersi, zise Mircea. Mă doare capul. Şoferul zâmbi din nou, înţelegător.

- Nu mă miră, zise.

Şi tipul de lângă şofer zâmbi.

- Cine. cine-s ăştia? Întrebă Mircea. Sorin clătină din nou din cap, cam trist.

- Nu mai ştii nimic, nu? Zise.

- Nu prea, recunoscu Mircea.

- Tipul de la volan este Garcia. Celălalt este Alberto.

- Aha, făcu Mircea, căruia numele nu-i spuneau nimic.

- Garcia este din Guatemala, explică Sorin. Alberto vine din Columbia.

- Aha, zise Mircea din nou.

- Nu mai ştii nimic? Beţia? Concertul?

- Concertul?!? Ah, da!

Într-adevăr, amintirile, deşi neclare, îi reveneau. Concertul. cântaseră muzică sud-americană, fuseseră mai mulţi instrumentişti, parcă el improvizase un text lung în română, despre o pisică care se urcase într-un copac, şi nişte pompieri care vroiau s-o dea jos. şi băgase un solo de chitară, un solo senzaţional, publicul - dar cine era publicul? Asta nu mai ştia - explodase, solo-ul ţinuse vreo 15 minute, fusese şi un tip cu o trompetă, poate chiar unul dintre mustăcioşii din faţă, şi celălalt să fi fost tot chitarist? Greu de zis.

- Da, ai cântat până a început să-ţi sângereze mâna, zise Sorin.

Mircea îşi privi mâinile. Stânga era zdrelită rău, două degete erau înfăşurate în faşe.

Apoi auzi o voce care nu avea de unde să vină, pentru că venea din spatele lui, şi acolo nu putea fi decât portbagajul. Nu înţelese ce zisese. Se întoarse.

În spate erau trei fete. Interiorul maşinii nu se termina cu bancheta pe care erau el şi Sorin. Mai era una în spatele lor. Şi pe ea trei fete: două drăguţe, una nu. Una

dintre cele drăguțe îi trecu mâna prin păr, se aplecă înspre el şi îl sărută. Mircea rămase mască.

Nu putea să îl întrebe pe Sorin cine erau gagicile. Dar nu putea nici să nu-l întrebe.

- Bună, îi zise fetei şi schiță un zâmbet. Fata îl sărută din nou.

- Cum mai îți e? zise.

- Ăăă, zise Mircea.

Cine era fata? Ce făcuse cu ea? De ce vorbea cu el în engleză?

Şi mai avea o întrebare.

- Sorine.   unde suntem?

- Aproape de Constanța, zise Sorin, fără să se mire de neştiința lui Mircea.

- Şi. unde mergem? Şi de unde venim? Întrebă Mircea.

- Offf... mergem în Vamă, şi venim de la Tulcea...

- De la Tulcea?!? Ce naiba am făcut acolo?

- E complicat, zise Sorin. Îți spun mai încolo. Părea şi el destul de sfârşit.

- Mi-e rău, zise Mircea. Alo! Trage pe dreapta! Stop! Trebuie să borăsc!

Sorin traduse cuvintele sale şoferului. Acesta semnaliză şi opri pe marginea şoselei. Mircea coborî.

- Vino cu mine, îl rugă pe Sorin.

Acesta oftă, dar se dădu jos. Făcură câțiva paşi până într-un lan de floarea soarelui.

- Ascultă. cine-s gagicile alea? Eu sunt cu vreuna dintre ele? Întrebă Mircea.

- Eşti nebun, zise Sorin. Să-mi bag pula-n gura ta de bou. Să mor eu, dacă mai bei, eu mă car. Dă-te-n pula mea. Două zile n-am dormit, am tot umblat

după tine, te-am. nu, chiar dă-te-n pula mea. nu mai bea, moşule, că nu-i a bună.

- Scuze, murmură Mircea. O să încerc. Dar cine-s
alea?

Sorin nu prea ştia să fie supărat. Nu era genul de om. Era prea cumsecade. Greşeala lui.

- Aia care te-a sărutat e gagica ta, cred, zise.

- Adică? M-am culcat cu ea?

- Probabil...

- Şi cine e? Cum o cheamă?

- Martha, zise Sorin. Martha nu-ştiu-cum. E americancă şi locuieşte la Londra. Jurnalistă sau aşa ceva.

- Americancă, se miră Mircea. Hm... Şi ăilalți? Ce căutăm aici?

- Mergem în Vamă. Tu ai vrut. Ai zis că dacă nu mergem îți tai mâna. Aveai un cuțit. Ai zis că vrei să dai concerte în Vamă. Erai nebun.

Mircea era destul de speriat de sine. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Să se îmbete în halul ăla.

- Şi sud-americanii ăia? Ce-i cu ei?

- Muzicieni. În vacanță în România. Ne-am împrietenit cu ei. Ai cântat cu ei. Ce pula mea, mă?

- Bine, zise Mircea. Ok. Ok. Îşi mai aminti ceva.

- Cu ce bani am ajuns la Tulcea? Şi cu ce bani mergem în Vamă?

- Banii lor. ei plătesc. Şi mai avem şi noi nişte bani. Da' oricum, stăm la cort...

- Al cui cort?

- Al tău, boule!

Mda, hotărât lucru, se gândi Mircea, ar trebui s-o lase mai moale cu alcoolul. Şi începu să borască.

II.

DELIA

Simona oprise la o farmacie din Mangalia să cumpere aspirină. Delia intrase şi ea, vroia să se mai dezmorțească. Simona ceruse şi prezervative. Delia cam strâmbase din nas.

- La ce bun? Zise când ieşiseră.

- Mai ştii? Spuse Simona. Poate o să am nevoie. Poate o să ai şi tu nevoie.

- Nu cred, spuse Delia. Nu de-aia am venit...

- Nu, dar dacă pică ceva?

- Ce să pice?

Adevărul era că Deliei îi era frică de bărbați. După Barbu - şi povestea era încă caldă - vroia să facă o pauză. Nu credea că va cunoaşte pe cineva nou aşa, de azi pe mâine. Era o fire romantică.

- Probabil că nu ți s-a întâmplat niciodată să te culci cu un bărbat numai pentru că ți s-a părut că ar fi persoana potrivită la locul potrivit. ghici Simona.

- Nu, zise Delia oripilată de o asemenea posibilitate.

- Poate că gândeşti prea mult, zise Simona.

Delia auzise exact aceleaşi cuvinte şi de la Barbu, şi cândva începuse să creadă că există un miez de adevăr în ele.

- Poate că da, zise.

Îşi continuară ce mai rămăsese din drum.

Vama era neschimbată, şi Delia nu îşi dădea seama dacă asta era bine sau rău. Aglomerația începea încă de la intrarea în sat: maşini, maşini, maşini, şi oameni, oameni, oameni. Parcă erau chiar mai multe maşini decât oameni. Însă restul, priveliştea, căldura, aerul, erau aceleaşi dintotdeauna. Doar un lucru o irita pe Delia, şi anume faptul că deşi fusese de mai multe ori în acest sat, îl uitase de fiecare dată. Îi era familiar, desigur, dar mai curând ca atmosferă decât ca arătare. Se uita la case şi nu îşi mai amintea să le fi văzut vreodată. Nu îi spuneau nimic, nu trezeau nici o senzație de recunoaştere în ea. Ceea ce era ciudat, pentru că Delia nu stătea prost cu memoria vizuală; drumul din Mangalia până la ieşirea din 2 Mai îl ştia şi cu ochii închişi, dar din 2 Mai încolo totul intra într-un fel de negură sau pâclă. Gazda Simonei era o bătrână extraordinar de bătrână; Delia îi dădu vreo 80 de ani. Mai târziu Simona îi spuse că de fapt avea doar 72. Casa era la şosea, pe partea cu marea, şi cu toate că bătrâna nu părea în stare, era bine întreținută, cu o viță de vie şi două mese mari de lemn în curte. Camera lor era curată şi mirosea a proaspăt. Pe perete atârna un covor care înfățişa probabil răpirea din serai: trei arabi călare, fiecare cu câte o femeie în spate, şi în spatele lor nişte turci care îi urmăreau. Deşi turcii erau departe, doi arabi aveau iatagane în mână. Al treilea ținea o suliță. Pe fețe li se citea hotărârea, îndârjirea. Pe fețele femeilor se vedeau atât frica cât şi extazul. Delia scoase costumul de baie şi un prosop din

valiză. Simona începu să dea telefoane, căutând eventuali cunoscuți care să se afle în Vamă.

- Hai, facem o baie scurtă şi după aia mâncăm ceva, zise Delia.

Simona nu prea avea chef de baie, dar nici telefoanele nu avură vreun rezultat, aşa că se lăsă înduplecată să vină la plajă. Pe drum îşi cumpărară amândouă nişte brățări, mai precis câte un elastic cu pietre aparent semiprețioase înşirate pe el.

Plaja era plină, prosop lângă prosop, deci fetele nu găsiră loc decât undeva înspre Bulgaria, lângă o familie foarte mare şi deosebit de zgomotoasă, compusă din şase părinți şi cinci copii de vârste situate între patru şi opt ani. Distracția preferată a copiilor era să se bată cu nisip, nimerind însă pe mai toți vecinii de plajă.

- Ce nesimțiți! Zise Simona destul de tare, referindu-se la părinți. Behăie ca proştii în loc să-i potolească pe ăia mici.

- Şşş, lasă-i, Simona, zise Delia, care avea o fire împăciuitoare. Se joacă, ce vrei... hai mai bine în apă, scăpăm de ei.

Intrară în apa nu tocmai caldă şi înotară vreo zece minute. In tinerețe, adică nu cu multă vreme în urmă, Delia făcuse înot de performanță la Dinamo, dar se lăsase când căpătase impresia că făcuse prea mulți muşchi pe spate. Simona înota încet, dar frumos. Când ieşiră, prosoapele lor erau pline de nisip.

- Doamnă, se adresă Simona uneia dintre mamele copiilor, vă rog, spuneți-le să nu mai dea cu nisip.

Doamna, care numai doamnă nu era, ci mai curând un fel de viespe, subțire şi acră, dădu din cap cu înțelegere.

- Sigur, scuze, zise.

Se ridică şi îl plezni pe un băiețel peste față.

- Ți-am zis să nu mai arunci cu nisip? urlă. Deranjezi lumea!

Puştiul începu să plângă. Femeia îl pocni din nou.

- Taci! țipă. Dacă nu taci, mergem acasă!

Copilul se mai potoli. Şi ceilalți copii, speriați de cele văzute. Părinții îşi continuară sporovăiala.

- Nu trebuia să-i zici, spuse Delia încet. Uite, din cauza ta a luat bătaie.

- Ei, din cauza mea, se enervă Simona. Din cauza lui. Ce, eu l-am pus să ne arunce nisip pe prosoape?

- Dar nici nu ştii dacă el.

- Ți-am zis, gândeşti prea mult, o întrerupse Simona. Delia nu mai zise nimic. Se întinse pe burtă şi închise

ochii. Valurile se auzeau înfundat. Peste câteva minute simți mâna Simonei, rece şi încă umedă, pe spatele ei.

- Hai, mergem să mâncăm ceva? zise Simona. Simt că mor de foame.

- Mergem, răspunse Delia.

Se ridică. Era cam amețită. Probabil de foame, îşi zise.

- Te-ai supărat cumva pe mine? întrebă Simona, pe un ton din care reieşea că n-are de gând să-şi ceară scuze.

- Nu, nu m-am supărat, zise Delia.

- El era de vină, zise Simona.

- Da, el era.

Se duseră la Mitocanu şi comandară şnițele cu cartofi prăjiți şi salată de roşii.

- M-am ars pe spate? întrebă Delia.

- Nu, cum să te arzi, am ajuns la şase pe plajă, zise Simona examinând spatele Deliei.

O fată le aduse mâncarea. Delia ceru nişte pâine. Simona ceru un Tuborg. Delia ceru şi ea unul. Şi se lăsă seara.

ROBERT

Femeia şi copilul coborâră la Cernavodă, într-un loc care cu puțină fantezie ar fi putut fi numit gară, şi care lui Robert i se păruse a fi un cimitir al PET-urilor: sute de mii de sticle de plastic de toate culorile şi mărimile, presărate între şine. împreună alcătuiau o operă de artă, poate singura din lume care era creația unui întreg popor. Robert îşi imagină sute de trenuri cu mii de oameni în ele trecând prin acel loc; oamenii se aplecau pe geam, fiecare cu câte un PET sau două în mână, şi scrutau cu atenție peisajul, până găseau locul potrivit; apoi lăsau sticlele să cadă; „pong" făceau ele izbindu-se de pietriş, rostogolindu-se apoi câțiva centimetri până ajungeau la destinație, unde aveau să rămână pe vecie, neclintite, neculese, nemişcate de nimeni.

Robert se lăsă să cadă pe banchetă. Rămăsese singur în compartiment, singur cu gândurile sale sumbre despre PET-uri şi despre români. Trenul îşi continuă mişcarea lentă, languroasă, şi se târî aşa, trist şi fierbinte, până la Constanța. De acolo înainte deveni şi mai încet, şi Robert regretă că nu coborâse; ar fi putut lua un maxi-taxi sau un autobuz până în Mangalia. Totuşi calvarul îl amuza, poate pentru că avea o

fire de masochist vesel. Şi oricum, viața era lungă; ce contau câteva ore?

Când trenul opri la Neptun, Robert îl sună pe taică-său, care era de vreo săptămână la 2 Mai.

- Ajung în vreo zece minute, zise. Vii să mă iei?

- Nu, spuse taică-său. Am băut. Robert se uită la ceas. Era unu fără un sfert.

- Ai început cam devreme, îi reproşă.

- Am băut o bere, se scuză taică-său. Ce vrei, pe căldurile astea... Bine, hai că te iau.

- Bine, zise Robert şi închise telefonul.

Dar socoteala din târg nu se potriveşte cu cea de acasă, după cum se ştie. Din motive necunoscute, trenul deveni şi mai încet. Linia către Mangalia trecea printr-o pădurice, pe care trenul o străbătu cam cu aceeaşi viteză pe care trebuie să o fi avut prima amfibie care a îndrăznit să pună piciorul pe pământ: vreo opt kilometri la oră. Deci ajunse la Mangalia pe la unu şi cinci. Matei, tatăl lui Robert, îl aştepta în fața gării, în Saab-ul său argintiu din care urlau Rollingii.

- Ai mai ascultat şi altceva de la concert încoace? îl întrebă Robert.

- Nu, zise taică-său. Vrei să conduci? Am băut, şi mi-e cam somn.

- Şi mie mi-e somn, zise Robert, dar se aşeză totuşi la volan.

Conduse tăcut şi concentrat. La intrarea în 2 Mai frână uşor ca să se uite la vapoarele de pe şantierul naval. Unul dintre ele, Hedwig Oldendorff, aflat sub pavilion liberian, era uriaş.

- 280 de metri, zise Matei.

- Vaporul?

- Mhm. Mi-a zis Cucu, ştii, vecinul lui Tanti Elena (asta era gazda lor). Fi-su lucrează pe şantier.

- E impresionant, zise Robert.

- Da, admise taică-său.

Trecură pe lână colos şi intrară în sat. Locuiau în a patra casă pe stânga. Veneau la tanti Elena de douăzeci de ani, adică de când Robert avea şase ani. Mai înainte stătuseră la altă gazdă, cu care Matei se certase pentru că femeia îi furase ceasul deşteptător. Gazda negase, plânsese, urlase că nu e hoață, că nu permite să fie jignită, etc. Matei şi Nadia, nevastă-sa şi

totodată mama lui Robert, îşi făcuseră bagajele. Robert îi privise de pe pat, neînțelegând nimic. De ce să fure cineva un ceas care oricum nu suna decât cel mult odată pe săptămână, când Matei mergea la pescuit? Nu avea nici un rost. Dar totuşi Matei avusese dreptate: la plecare, gazda fugise în bucătărie, se întorsese de acolo cu ceasul în mână, şi i-l aruncase lui Matei în cap. Chiar îl nimerise, şi Robert îşi amintea destul de bine cum tatăl său, bărbat în toată firea, cu un spate lat şi mâini puternice, se prăvălise la pământ urlând ca din gură de şarpe, cu un şuvoi de sânge prelingându-i-se pe ceafă. Maică-sa ridicase ceasul de pe jos şi începuse să râdă.

Deşi momentul nu i se păruse prea dramatic, Robert nu vorbise niciodată cu taică-său despre el. îi părea rău că maică-sa râsese de Matei. Normal ar fi fost să-l oblojească, după părerea lui. Poate de asta Robert nici nu prea avea încredere în ea.

Parcă în fața casei şi îşi scoase rucsacul din portbagaj. Din curte, maică-sa şi tanti Elena îi făcură cu mâna. Robert zâmbi.

- Am ajuns! strigă. Drumul a fost un coşmar!

- Foarte bine! îi răspunse tanti Elena, care era un pic

surdă. Am făcut o ciorbă de fasole grozavă! Robert îi dădu lui Matei cheile de la maşină şi intră în curte.

DORA

Privirea neliniştită a bunicii, apoi vocea plină de reproş, de neînțelegere, venită din negura veacurilor:

- Aşa te duci? In pantalonaşii ăştia, şi cu bluzița asta aşa scurtă?!? Ți se vede burtica!

Dora observase deja că bunică-sa începuse să folosească tone de diminutive. De ce oare? Din cauza vârstei? Oare la bătrânețe oamenilor li se pare totul mai mic, mai drăguț? „Pantalonaşii", „bluzița", „burtica", auzi tu... Jeanşii erau de marcă, o pereche de Levis, bluza era foarte frumoasă, din bumbac negru, cu un fel de dantele la gât, şi burtica. ce burtică? N-avea burtică! Ce naiba!

- Nici nu poți să stai jos cu pantalonaşii ăştia! Iarăşi. Pantalonaşii. Da. Sigur.

Bineînțeles că erau incomozi, dar nu despre asta era vorba, nu? Ii purta pentru că avea un cur din ce în ce mai frumos, rotund, bombat, atrăgător, şi trebuia să-l pună cumva în evidență. Doar nu putea să poarte fustă cu un asemenea cur!

- Sunt foarte comozi, bunico, minţi Dora.

- Sunt prea strâmţi, zise bunica. Şi să iei şi un puloväraş, că seara este frig, să ştii.

Dora simţi că plezneşte. Erau aproape 40 de grade acum, la ora opt seara. Probabil că pe la miezul nopţii aveau să fie doar 30. Ce să facă cu un pulovăr?

Cam asta şi zise.

- O să vezi tu, răspunse bunica. O să fie frig. Şi tu, cu burtica aia.

- Da' mai las-o în pace, mamă, doar a crescut mare, ce tot o pisălogeşti, interveni Dan.

Bunica bombăni ceva.

- Da, da, bine, las-o, zise Dan din nou.

Işi scoase portofelul din buzunar şi pescui din el o bancnotă de 500 de mii. I-o întinse Dorei.

- Cred că îţi ajung, zise. Dora îi dădu dreptate.

- Dacă vii târziu, mai bine ia un taxi până-n 2 Mai, o sfătui Dan. Dar dacă vii până-n doişpe, pot să vin eu să te iau.

- Nu-i nevoie, tată, zise Dora. Oricum sunt cu Cristina, şi mai sunt unii din clasă acolo. Deci cred că stau până dimineaţă. Dar dacă vin mai devreme, iau un taxi.

- Ok, zise Dan.

Dora plecă, şi Dan o urmări cu privirea de la poartă. Nu ştia dacă făcea bine permiţându-i să-şi piardă nopţile. ei, îşi imagina el cum şi le pierdea. Ar fi preferat ca ea să fi fost băiat. Ar fi fost mai simplu. Ce i se poate întâmpla unui băiat? Adică, ce i se întâmplase lui însuşi la vârsta Dorei? O beţie, o vomă, dureri de cap a doua zi, nişte sex făcut fără prea multă îndemânare (sau fantezie), şi cam atât. Dar la o

fată e altfel, o fată este lipsită de apărare, şi Doamne-fereşte, dacă dă peste un tip.

Dan îşi întrerupse gândul. Ştia că exagerează. Ştia că nici dacă n-ar fi exagerat, tot n-ar fi avut ce să facă. Dora se descurca, şi el îşi făcea griji degeaba. Se întoarse la masa din curte pe care nevastă-sa făcea o pasienţă.

- Bem un vin? O întrebă.

- Da, răspunse ea.

Dan se duse să aducă o sticlă. De când se împăcase cu Victoria, nu îi mai plăcea să fie singur cu ea. înainte, da; când erau doar ei doi într-o cameră, invariabil ajungeau să se certe, dar acum nici măcar asta nu mai puteau face. Dar nu lipsa de comunicare era problema. Nu, ci pofta lui din ce în ce mai mare de a se culca cu ea. Ii jurase, şi îşi jurase şi lui, că nu o va mai înşela. Dar asta nu însemna că se dezisese de sex. Şi cum nu se putea culca cu altcineva, vroia cu atât mai mult să se culce cu ea. Insă cum s-o facă? Nu mai avuseseră sex împreună de aproape doi ani, chiar dacă împărțiseră un pat în mai toată această perioadă. Şi acum Dan nu îşi mai amintea de rutina dinainte, şi chiar dacă şi-ar fi amintit-o, nu ştia dacă poate îndrăzni să se apropie de Victoria. Totul era foarte, foarte complicat.

Se întoarse cu o sticlă de Fetească şi o destupă. Din camera maică-sii se auzea Vivaldi. Nişte viori sfâşiau cu brutalitate căldura, altele le contrau sfioase, şi întreaga curte, întregul sat, întreaga lume păreau împietrite de sunet, ca o căprioară hipnotizată de farurile unei maşini. CD-urile erau singura tehnică modernă pe care maică-sa o adoptase. Nu vroia telefon mobil, şi nici măcar un aparat de măsurat tensiunea cu afişaj digital, dar îşi cumpăra lunar două-trei CD-uri cu muzică clasică, îndeosebi Vivaldi şi Chopin. Avea Le Quattro Stagioni în cel puțin cinci interpretări diferite,

dar de fapt nu o mai asculta decât pe cea a unei orchestre numite Il Giardino Armonico, care cânta pe instrumente vechi, făcute pe vremea când fusese compusă bucata. Şi până şi Dan recunoştea că sunau cel mai bine, deşi era afon. Maică-sa, fostă profesoară de muzică, încercase să-l învețe pianul, dar se dăduse bătută după primele patru lecții.

- Unii nu au ureche muzicală, îi zisese. Şi în aceste cazuri nu se poate face nimic. Absolut nimic.

Lui Dan îi păruse rău. Nu neapărat pentru că o dezamăgise (era prea mic ca să îşi dea seama de dimensiunile eşecului), ci pentru că lui întâmplător îi plăcea pianul: i se părea un instrument simpatic, care semăna cu o balenă.

Turnă vin în pahare. Il ridică pe al lui.

- Noroc, zise.

Victoria apucă celălalt pahar.

- Noroc, răspunse. Ciocniră.

MIRCEA

Ajunseseră în Vamă pe la trei şi ceva şi Mircea, cuprins de remuşcări din cauza beției anterioare, le propusese celorlalți să se ducă să facă o baie şi el în acest timp să monteze cortul.

- Corturile, îl corectase una dintre fete, şi astfel Mircea află că erau de fapt două corturi.

Dar nu putea să mai dea înapoi, sau nu vroia.

- Nu-i nimic, le montez pe amândouă, zisese. Ceilalți acceptaseră cu plăcere propunerea sa, îşi

puseseră costumele de baie acoperindu-se pe rând cu un prosop, şi plecaseră, înainte ca Mircea să realizeze că aerul avea patruzeci de grade, că soarele dogora cu răutate, că corturile nu erau tocmai mici, că îl durea în continuare capul, deşi luase un Codamin, şi că în general ar fi preferat să se culce. Totuşi se convinse că face un gest de penitență şi se puse pe treabă. Când ceilalți reveniră peste aproape o oră, Mircea instalase deja un cort, îl durea spatele, pe care şi-l sucise cumva, şi era pachete de nervi. Refuză să se lase ajutat şi îi trimise după bere.

- Mai bine nu bei o vreme, zisese Sorin, şi Mircea acceptase înjurându-l în gând.

Puse cu chiu, cu vai şi al doilea cort, cortul lui, şi se lăsă lăudat pentru efortul depus. Era epuizat.

- Cred că mă culc, zise, şi nimeni nu se opuse.

Se întinse în cort pe o saltea. Era cald, mult prea cald, şi îi era rău.

- Sorine, avem vreo sticlă de apă pe undeva? strigă. Dar nu-i răspunse nimeni. Sorin plecase. Toți plecaseră.

Dintr-un cort vecin urla nişte muzică. Calitatea sunetului era atât de îndoielnică încât Mircea bănui că venea dintr-un telefon mobil sau dintr-un laptop.

- Te fut în gură, murmură.

Inchise ochii, dar nu era bine, pentru că ameți instantaneu. Îi redeschise. Cortul era kaki. Identifică muzica din mobil drept Nevermind-ul lui Nirvana. Inşfăcă un sac de dormit şi şi-l puse sub cap. Era mai bine, amețeala încetă. Mircea începu să-şi facă socotelile.

Unu: era poet.

Doi: era scriitor. Trei: era compozitor. Patru: era cântăreț. Cinci: era chitarist. Şase: era pictor. Şapte: era scenarist.

Dar la care dintre chestiile astea era mai bun? se întrebă.

Probabil că la literatură. Publicase o carte, Anus. Cartea se vânduse. Mircea era considerat o tânără speranță, abia împlinise 25 de ani, deci mai avea timp să se afirme, să devină ceea ce în limbajul criticilor se numeşte „o certitudine". Oricum, probabil că era chiar cel mai bun din noul val de pornografi, sau măcar mai bun decât cei pe care-i citise. Dar concurența era mare. Totuşi Anus nu numai că avusese ceva succes la critici (ce-i drept, mulți dintre aceştia îi erau prieteni), dar se şi vânduse bine. Se epuizaseră deja două tiraje într-un an şi ceva. Peste două mii de exemplare.

Ca pictor era slab. De altfel, nici nu pictase prea mult: patru pânze mari, abstracte, pe care nu le arătase nimănui. Folosise mult gri.

La poezie în schimb era bun. Publicase două volume, „Negru şi Negru" şi „Sfânta Sanda". Poezii fără rimă, seci, acide.

„Toracele ăsta răguşit
Urlă
Sfântă Sanda, eşti o proastă Vino şi mă spintecă Vino şi mă sfâşie"

Ăsta era un vers din poemul „Sfânta Sanda se întoarce".

Punctele trei, patru şi cinci erau cumva împreună. Compunea muzici de tot felul, de la Speed Metal la Salsa. Dar în ultima vreme mai mult Rock. Avea şi o formație numită Chirpici. Adică un fel de căcat. Dădeau concerte la Braşov, că acolo locuiau. Odată cântaseră şi la Bucureşti, dar nu-i ştia mai nimeni şi sala rămăsese pe jumătate goală. Deşi formația părea întotdeauna pe cale să se destrame, într-un fel sau altul reuşiseră să rămână împreună timp de trei ani, ceea ce nu era chiar puțin.

Ah, da: şi mai era scenaristica. Scrisese o adaptare după Anus şi o trimisese la Consiliul Național al Cinematografiei, la concursul de scenarii, secția Lung Metraje. Luase locul opt, care însemna totuşi o sumă de bani deloc neglijabilă. Acum căuta un finanțator pentru film, urma să se întâlnească peste o săptămână cu un producător ungur care se arătase destul de interesat de proiect. Oricum, vroia să mai scrie un scenariu. Acolo erau banii, la film. Cu literatura nu avea cum să câştige prea mult, probabil că în afară de Cărtărescu nu putea nimeni din România să trăiască din scris.

Dar totuşi era de datoria lui să încerce.

Bateria mobilului din care se auzea Nirvana părea să se fi terminat. Durerea de cap însă persista. Mircea îşi îndesă sacul de dormit peste ochi. În cort erau probabil vreo 50 de grade. Se dezbrăcă şi se culcă pe burtă.

- Mircea! Îl strigă cineva de-afară. Martha, americanca, după voce şi accent.

- Da, răspunse Mircea.

- Pot să intru? Întrebă fata în engleză.

- Poți, zise Mircea.

Martha intră în cort. Mircea se întrebă dacă nu cumva era nepoliticos să primeşti pe cineva arătându-i curul gol. Da, era nepoliticos, dar dacă s-ar fi întors, ar fi primit-o cu

pula goală. Se întoarse deci numai pe jumătate, ascunzându-şi pula între picioare. Fata începu să râdă. Şi Mircea începu să râdă. Apoi dădu într-un acces de tuse. Bău o gură de apă caldă dintr-o sticlă de plastic pe care i-o întinsese Martha.

- Mersi, zise când tusea încetă. Martha îi zâmbi.

În mintea lui Mircea se înfiripă un gând, care se transformă într-o problemă: cum aveau să doarmă? Dacă înțelesese bine, sudamericanii şi celelalte două fete împărțeau un cort care avea două compartimente; el, Martha şi Sorin stăteau în cortul lui, care nu avea decât o cameră. Şi deci dacă el ar fi avut chef să se distreze cu Martha, atunci Sorin ar fi fost în plus. Doar dacă nu agăța şi el vreo gagică. Dar şi dacă, tot ar fi fost complicat, îşi zise. Adică, loc era berechet pentru trei sau patru persoane, dar aşa, laolaltă, era cam ciudat… Sau poate Sorin putea să îşi ia o cameră în sat, sau să doarmă în maşină. Dar el nu-i putea spune asta, nu după câte făcuse Sorin pentru el. Ideal ar fi fost ca Sorin să-şi dea singur seama că incomoda. Dar dacă nu-şi dădea seama? Atunci.

Mircea realiză că toate aceste gânduri nu-i foloseau la absolut nimic, aşa că le aruncă la gunoi. Que sera, sera, îşi zise.

- Facem o baie? Îl întrebă Martha.

Ideea nu era deloc rea. Dar chiar deloc. Apa l-ar fi trezit, l-ar fi înviorat, poate i-ar fi trecut şi durerea de cap.

- Sigur, zise.

Îşi puse slipii pe el şi ieşi din cort împreună cu Martha. Plaja era plină de lume. Mircea se strecură printre prosoape şi cearşafuri şi ajunse la mal.

Apa era limpede şi rece. Mircea îşi luă avânt şi sări în ea. Se simțea de parcă ar fi fost electrocutat: muşchii încordați, corpul străbătut de curent,

creierul neînțelegând ce se întâmplă. Dar era bine; ba era chiar de-a dreptul extraordinar.

- Hai, vino, îi strigă Marthei.

Ea intră încet, furişându-se, de parcă ar fi jucat v-ați ascunselea cu marea. Mircea o îmbrățişă, burta lui rece se lipi de sânii ei calzi. O sărută şi o trase după el în larg. După câțiva metri îi dădu drumul şi se scufundă. Apoi țâşni de sub apă şi se scutură ca un cățel. Martha râdea.

- Yeah, baby, suntem în Vamă! strigă Mircea. Woo-hoo!!!

- Woo-hoo!!! răspunse Martha.

- Woo-hoo!!! strigă un băiat care tocmai trecea pe plajă.

- Woo-hoo!!! strigă iarăşi Mircea.

- Woo-hoo! răspunse Martha. Băiatul de pe plajă nu mai strigă. Trecuse.

III.

DELIA

Puseseră singurul scaun din cameră sub becul chior al lămpii din tavan, în jurul căruia zburau trei-patru mici fluturi de noapte. Delia stătea pe scaun şi Simona era aplecată asupra ei, făcându-i părul cu ajutorul unui tub de gel.

- Aşa, zise la sfârşit mulțumită, trebuie să ți se vadă fruntea, uite ce frumoasă e, nici un rid, nimic, zău că nu-nțeleg de ce o ascunzi sub bretonul ăla.

Delia se ridică şi se uită în oglinda palidă care atârna într-un cui. Da, trebuia să recunoască că Simona făcuse o treabă bună. Ochii Deliei, mari, strălucitori şi albaştri, nu mai erau ascunşi sub o cortină de păr blond. Frizura îi înviora fața, îi punea în evidență trăsăturile fine şi nasul subțire.

- Mersi, zise. Foarte mişto.

Dar era şi bucuroasă că se terminase. Nu îi plăcea să fie atinsă pe cap, nu îi plăcuse niciodată. Detestase de mică mângâierile părinților şi bunicilor.

- Păi nu? zise Simona. Hai să mergem, că e deja zece şi, ne aşteaptă ăia.

Întorcându-se de la plajă se întâlniseră cu un coleg al lui Barbu. Delia se prefăcuse că nu-l vede când trecuseră pe lângă el, dar el o strigase şi ea se întorsese, neavând încotro. Îl chema Cornel.

- Ce mai faci? Zisese Cornel. Ce mai ştii de Barbu?

Pe Delia întrebarea o enervase, pentru că probabil că tipul ştia că nu mai sunt împreună.

- Mai nimic, răspunsese, nu l-am mai văzut de mult.

- Aha, zisese Cornel. Şi? Tu? Ce mai faci?

Delia o prezentase pe Simona. Cornel le întrebase ce fac diseară. Simona spusese că n-au nici un program. Cornel le propusese să se întâlnească. Simona acceptase. Delia n-ar fi vrut, dar la urma urmei nu puteau nici să stea ca proastele în casă, şi nici nu i-ar fi plăcut să bea undeva singure. Cornel mai era cu un prieten în Vamă, şi conveniseră să bea mai întâi o cafea împreună, şi după aia să mai vadă ce şi cum.

Se întâlniră într-un local al cărui nume Delia nu-l ştia. Un loc liniştit, unde comandară mai întâi nişte caffe frappe-uri. Andu, prietenul lui Cornel, se dovedi a fi un individ

banal. Vorbea aproape neîncetat despre mâncare, comparând prețuri, locuri şi gusturi.

- Ieri, povesti, am mâncat cele mai bune rapane din viața mea, în 2 Mai, la Pescarul Vesel. Să mergeți neapărat acolo, e al unor tipi din Feteşti şi se mănâncă extraordinar, la nişte prețuri de nu-ți vine să crezi. Păi am mâncat rapane, o supă de peşte, nişte hamsii, plus cartofi, pâine, bere, nu mai ştiu ce-am mai avut, şi am ieşit cam la douăsuteşiceva, nu?

- Da, încuviință Cornel. Douăsuteşiceva de persoană.

- Poate mergem mâine, zise Simona. Aş mânca nişte calcan…

- A, da, calcanul este senzațional acolo, am mâncat alaltăieri, îl fac aşa, cu mujdei.

Delia nu urmări conversația mai departe. Mânca peşte cu plăcere, dar nu înțelegea de ce mai trebuia să şi vorbească despre asta.

- Tu nu te prea dai în vânt după peşte, zise Cornel.

- Ba da, îmi place, zise Delia.

Simona şi Andu vorbeau în continuare despre peşti şi restaurante. Cornel părea dispus să facă conversație cu

Delia.

- De fapt de ce v-ați despărțit tu şi Barbu? întrebă. Delia rămase mască. Nu înțelegea ce îi trecea prin cap

lui Cornel, cum de îşi imagina că ea ar fi vrut să discute tocmai cu el, care era aproape un necunoscut, despre viața ei, despre relația cu Barbu?

- Nu ne-am mai înțeles, răspunse destul de tăios.

- Păcat, păcat, zise Cornel.

Delia ridică din umeri. Ar fi vrut să plece, tipul era în mod evident imbecil. Dar Simona părea să se simtă bine cu

Andu, deci Delia se simți nevoită să fie şi ea cât de cât drăguță.

- Şi tu ce mai faci? îl întrebă pe Cornel. Cum îți merge la firmă?

Cornel atât aşteptase. Viața sa profesională era subiectul său preferat. începu să povestească cum a fost avansat, ce mişto birou are, cât de important este pentru firmă, ce afaceri barosane urma să facă. Delia dădea din cap şi încerca să pară interesată. La un moment dat apăru un chelner, un băiat tânăr care părea speriat de prezența unor clienți în local, şi îi întrebă dacă mai doresc ceva. Mai mult din cauza plictiselii, Delia ceru un whisky. Băutura o mai înveseli.

Poate că totuşi nu era vina lui Cornel că ea se plictisea. Poate că de vină era locul.

- Nu vreți să mergem în altă parte? Propuse. Nimeni n-avea nimic împotrivă.

- Unde? întrebă Cornel.

- Oriunde, zise Simona.

- Hai în Expirat, zise Andu. Şi porniră într-acolo.

ROBERT

După masă, Robert se culcă. Dormi vreo două ore şi ceva, până pe la şase jumate. Se trezi plin de transpirație. Se gândi să facă un duş, dar la fel de bine putea merge la plajă.

îşi puse un short de baie şi ieşi în curte, unde o găsi pe maică-sa, care medita asupra unei integrame.

- N-ai un prosop de plajă? O întrebă. Pe-al meu l-am uitat.

- Ia-l pe ăla cu steagul Poloniei de pe sârmă, zise ea. Într-adevăr, pe o sârmă atârna un prosop alb-roşu. Robert

îl împături.

- Vrei să vii şi tu? O întrebă pe maică-sa.

- Nu, zise ea, o să fac un duş, mai încolo o să apară şi Radu Căplescu şi Roxana cu Gabi… tu ce faci, te duci în Vamă diseară?

- Nu, nu cred, zise Robert, căruia îi făcea mult mai multă plăcere să stea la taclale cu bătrânii anunțați decât cu prietenii pe care i-ar fi putut găsi în Vamă.

Plecă. Plaja era relativ pustie, încă lipsită de weekend-işti. Făcu o baie, deşi n-avea chef, apoi se întinse pe prosop. Se uscă repede şi începu să se plictisească, şi regretă că nu luase o carte cu el. Mai stătu vreo douăzeci de minute şi porni înspre casă.

îi găsi pe ai lui la masă cu Radu Căplescu, un bărbat simpatic şi homosexual, profesor de drept la o universitate particulară. Cuplul Brezeanu, adică Roxana şi Gabi, nu venise încă. Radu povestea despre facultatea la care era, despre cât de idioți erau studenții, despre cât de corupt era sistemul universitar, mai ales în justiție.

- Ca să devii judecător trebuie să investeşti bani grei, zise. Vreo sută de mii de euro.

- De ce? Întrebă Robert, care nu citea ziarele şi deci nu auzise de asemenea lucruri.

Radu îi explică.

- Păi să zicem că tu ai vrea să dai la drept. în primul rând te costă admiterea. Nu trebuie să ştii nimic dacă

ai bani. Deci dai la drept, te costă vreo zece mii să intri. Mai plăteşti pe parcurs ca să iei examene, şi ajungi să scrii lucrarea de diplomă. Care nu interesează pe nimeni, este de-ajuns să dai banul. Bine, ai terminat facultatea şi vrei să te faci judecător, sau procuror, că costă cam la fel. Ei, să zicem că sunt 200 de posturi libere şi vreo 1000 de candidați. Nota cu care se trece este şapte cincizeci. Dar tu nu ştii nimic, nu ştii nici de unu, pentru că n-ai învățat nimic în facultate. Bine, deci vorbeşti cu un profesor, îi dai vreo şaizeci de mii de euro şi iei, ca prin minune, opt. Dacă n-ai atâția bani, îi dai câți ai, treizeci de mii, să zicem, şi iei şase optzeci. Şi tot ieşi în primii 200, doar că în loc să devii judecător la Bucureşti, ajungi la Târgovişte sau la Oradea…

- Dar pierd treizeci de mii de euro.

- Ei căcat, nu pierzi nimic. Pentru că după două luni de muncă vine un tip şi zice, „uite domnu' judecător, procurorul pretinde că am furat

treisute de mii de euro de la o firmă, şi eu nu i-am furat, i-a furat fratele lui nevastă-mea, dar eu nu pot să dovedesc. Ce facem, domn' judecător, băgați un om nevinovat în puşcărie? Eu aş avea vreo cincizeci de mii de euro, bani munciți, dom' judecător, nu se poate rezolva problema cumva?" Şi tu zici „nu ți-e ruşine, pleacă de-aici, chem poliția", şi omul spune „poate că aş putea să mai fac rost de încă douăj' de mii de euro de la un prieten", şi tu zici „păi dacă eşti nevinovat, să vedem". Şi cel mai simplu este să faci jumi-juma' cu procurorul, şi toată lumea este mulțumită, în afară de cel furat.

Robert rămase cu gura căscată. Cum dracu' să se poată una ca asta?

- Bine, zise, dar dacă eu sunt cinstit şi nu accept banii? Un om cinstit poate înfrânge sistemul ăsta...

- Nu, zise Radu. Dacă tu eşti cinstit şi zici „nu iau şpagă", omul zice „scuza-ți-mă, m-ați înțeles greşit", şi aşteaptă să ajungă în următoarea instanță, unde poate îl costă ceva mai mult, dar tot scapă.

- Da, zise Robert, dar dacă nici instanța următoare.

- Hai, nu fi naiv, zise Radu. Dacă nu următoarea, atunci a treia, dar omul tot scapă. Aşa că tu, ştiind asta, te gândeşti „de ce să-l las pe altul să ia banii? Hai să-i iau eu, că la urma urmei ăsta tot o să iasă basma curată". Şi îi iei, şi poate că nu poți să dormi două nopți de griji sau de frică sau de ruşine, dar în a treia noapte tot dormi, şi data viitoare când ți se oferă ocazia nu mai faci nazuri şi iei banii din prima.

- Nu, nu cred, zise Robert. Nu i-aş lua, şi gata. Poți să trăieşti şi cinstit în țara asta.

- Mă tem că nu, zise Radu.

Robert se enervă. De ce era Radu atât de cinic? De ce nu vroia să admită că există şi oameni cinstiți, oameni de onoare?

- Nu te supăra pe mine, îi zise acesta. Cred că nu înțelegi natura umană. Sau natura română, că nu peste tot este aşa. Dar uite, să zicem că tu eşti un judecător cinstit; zici odată „nu", zici de două ori, de trei ori, de patru ori. avocații se prind şi îşi sfătuiesc clienții să nu mai încerce. Dar tu îți faci duşmani, în primul rând pe procurorii care pierd bani din cauza ta, apoi pe ceilalți judecători, cărora le este frică de tine. Şi mai devreme sau mai târziu cineva o

să facă o plângere contra ta, pe motiv de incompetență, şi eventual o să fi suspendat, sau o să ți se dea numai cazuri neimportante. Şi oricum n-o să-ți fie bine. O să vezi cum, în timp ce tu stai într-o garsonieră cu chirie şi îți duci copii la şcoală cu autobuzul, alți judecători care au acelaşi salariu ca tine locuiesc într-o vilă, conduc un Jeep, îşi fac vacanțele pe Coasta de Azur, şi asta o să te roadă. în plus, nevastă-ta o să zică „uite, ăia de ce au şi tu nu?". Şi n-o să-ți fie uşor să o faci să înțeleagă că tu ai principii şi ei nu.

- Şi nu se poate face nimic? întrebă Robert, deşi ştia care va fi răspunsul.

- Unii au încercat... şi unde sunt acum? zise Radu. Au încercat, şi au fost mătrăşiți. Chiar dacă au avut Uniunea Europeană în spate, n-au putut face nimic, sau aproape nimic. Nu, cu generația asta nu se mai poate face nimic. Şi ce este mai rău este că posturile vor fi moştenite de copiii ăstora, care sunt şi mai incapabili, dacă aşa ceva este cu putință. Crede-mă, îi cunosc, unii dintre ei sunt studenții mei.

- E ca într-un coşmar, zise mama lui Robert.

- Nu, *este* un coşmar, zise Radu.

Robert era şocat. într-un fel, nu îi venea să creadă ce auzise. Erau lucruri cu care el nu avusese niciodată de-a face. Era programator la o firmă care făcea site-uri pentru diverse companii, unele chiar foarte mari. De fapt, nu era numai programator; firma îi aparținea pe jumătate, dar Bogdan, asociatul şi prietenul său, se ocupa de partea administrativă, care pe Robert nu îl interesa nici cât negru sub unghie. El făcea site-urile, banii îi intrau în cont, avea încredere în Bogdan că rezolvă restul treburilor, totul era ok

din punctul lui de vedere. Dar cine ştie, îşi zise, poate că de fapt făcea şi el parte din sistem, chiar fără să ştie; poate că Bogdan dădea şpăgi când le trebuiau nişte acte, poate că... sau poate că nu era nevoie, poate că erau prea mici ca să fie băgați în seamă. Îşi propuse să-l întrebe pe Bogdan cum stătea treaba. Dar până atunci trebuia să se ducă la veceu.

Când se întoarse, discuția o luase pe alt făgaş, se vorbea despre politică.

- Ți-a sunat mobilul, zise maică-sa.

Robert se uită pe ecran. Un apel nepreluat. Era chiar de la Bogdan. Robert îl sună.

- Da, răspunse Bogdan.

- Eram la veceu, spuse Robert. Tocmai mă gândisem la tine.

- Pe veceu? Eşti scârbos, zise Bogdan.

- Nu bă, mai înainte, spuse Robert. Auzi, noi dăm şpagă?

- Noi?!? Se miră Bogdan.

- Firma, explică Robert.

- Ce te-a apucat... nu, cui să dăm? Unde eşti, ai ajuns în 2 Mai?

- Da, zise Robert.

- Păi eu sunt în Vamă. Nu vii încoa?

Robert ştia că Bogdan era în Vamă, dar nu prea avea chef să meargă. Adică avea şi nu avea.

- Nu ştiu, moşule, sunt cam obosit, zise deci.

- Hai bă, la o bere.

- Poate mai încolo, zise Robert.

- Hai bă, poate îți prezint o gagică.

Ceea ce pentru Robert nu era foarte important. Dar nici foarte neimportant.

- Poate mai încolo, repetă. Vreau să mai beau o cafea, să mă mai trezesc puțin.

- Bine, dar dacă nu vii mă supăr, zise Bogdan. Robert nu îl crezu. Dar totuşi.

- Mai pe seară, zise.

Şi aşa rămase. Robert închise telefonul şi ascultă în continuare ce se vorbea la masă. Cum nu se prea pricepea la politică, nu se băgă în vorbă.

În schimb îşi făcu o cafea.

- Îmi dai maşina diseară? Îl întrebă pe taică-său.

- Da, răspunse acesta.

- Bine. Vrei şi tu o cafea?

- Da.

Robert se duse să mai aducă o ceaşcă.

Plecă în Vamă pe la unşpe. Străbătând 2 Mai-ul pustiu, îşi aminti de vremurile bune ale satului, care se terminaseră după revoluție. Fuseseră bune numai dintr-un punct de vedere spiritual, sau poate doar i se părea, poate melancolia îl împingea către o asemenea considerație. Dar în acele vremuri, din fiecare curte se auzeau muzică şi voci şi râsete, în sat erau în fiecare seară cel puțin trei sau patru petreceri, şi turiştii erau în marea lor majoritate intelectuali sau artişti: întreaga lume literară şi teatrală părea să

se mute la 2 Mai în Iulie şi August. Iar acum? casele erau întunecate, în ele dormea mitocănimea, venită aici din cauza prețurilor mici şi a plăjii pe care o împânzea cu plozi needucați, cu prosoape colorate, cu corpuri obeze ale căror grăsimi se scurgeau peste costumele de baie.

Dar nici în Vamă nu era mai bine, îşi spuse Robert. Şi acolo vremurile bune - în care satul fusese o colonie clujeană, pe plajă întâlneai doar o mână de oameni, şi ca să

ajungi acolo trebuia să treci de un post de grăniceri prost-dispuşi, situat pe şosea - trecuseră. Acum Vama era punctul de întânire al unei şlehte de tineri beți şi dornici de futai, nimic mai mult.

Intrând în sat, Robert părăsi şoseaua şi o luă la stânga pe drumul desfundat care ducea către plajă. Un puhoi de lume îi îngreună trecerea, oamenii păreau să se arunce peste maşină, unii stăteau în drum cu pahare de plastic pline cu bere în mână, fețele lor erau roşii, poate de la băutură, poate de la soare, cine mai putea şti? Robert deschise geamul şi dădu muzica mai tare, Rollingii cântau Let It Loose, un tânăr cu părul lung şi cu un tricou cu limba de la Stones îi zâmbi, Robert îi zâmbi şi el, tânărul se aşeză la coadă la clătite, Robert se fofilă printre ciorchinii de oameni şi ajunse la parcarea de pe plajă, coti la dreapta şi parcă în cele din urmă între două Audi-uri. Erau multe maşini scumpe acolo, remarcă. Aşteptă să se termine cântecul, apoi se dădu jos din din maşină şi îl sună pe Bogdan.

- Ai ajuns? Urlă acesta în telefon, încercând să acopere gălăgia din fundal. Suntem la Stuf, ştii unde e?

- Normal, zise Robert puțin jignit şi închise telefonul. Îl găsi pe Bogdan la o masă, era cu prietena lui, Rodica,

şi nişte amici, trei băieți slăbănogi şi o fată blondă şi grasă. Se făcură prezentările, Robert nu reținu nici un nume, şi de altfel nici nu le prea auzi, din cauza muzicii care ieşea din nişte difuzoare prea mari, prea proaste, făcând o discuție aproape imposibilă. Măcar muzica era bună, tocmai începuse Seven Nation Army de la White Stripes. înspre mare, lumea dansa la lumina albă a unui bec exagerat de puternic.

- Ce bei? Zise Bogdan.

- Nimic, sunt cu maşina, zise Robert. Adică o Cola.

Bogdan se strâmbă, dar se duse totuşi la bar, de unde se întoarse cu multe beri şi cola cerută.

Robert se uită la oameni. Erau veseli, erau tineri (deşi nu mult mai tineri decât el, ceea ce el însă nu realiză), erau... Ei, pe scurt: îl scârbeau. Buna lor dispoziție, care de fapt nu avea nici un alt motiv decât băutura, îl scotea din sărite. Nici sexualitatea care plutea în aer nu îi plăcea. Nu că ar fi fost pudic, dar. dar prea era totul pe față, prea nu era nici un pic de romantism în toată povestea. Pe de altă parte, îşi zise, dacă ar fi băut trei sticle de bere ar fi devenit şi el bine-dispus, dar nu putea, era cu maşina, şi chestia asta îl oftică şi mai tare. Totuşi nu vroia să le strice celorlalți dispoziția.

- Deci zi, bă, ce-ați făcut de când ați venit? Îl întrebă pe Bogdan.

- Păi am stat la soare, am băut, am dormit, ce să facem, zise acesta. A, şi stai să-ți povestesc: îl ştii pe Micu, prietenul Taniei?

- Da.

Etc.

DORA

- E mai multă lume din clasă decât la Stănoiu, urlă Cristina.

- Ce? Strigă Dora, încercând să-l acopere pe Manu Chao, care cânta Clandestino.

- Sunt mai mulți din clasă decât la orele lui Stănoiu, repetă Cristina.

- A, da, zise Dora.

într-adevăr, erau vreo 12 colegi şi colege, şi la orele de matematică abia dacă se adunau vreo zece în ultima vreme. Dar doamna Stănoiu nici nu punea absențe.

- Hai pe plajă, propuse cineva, şi propunerea fu acceptată. Ieşiră din bar - Dora nu reținuse cum se numea - şi se aşezară în nisip.

- Dedic cântecul tuturor căpşunarilor, strigă DJ-ul în microfon, şi din bar se auziră râsetele celor care ştiau textul.

Dora nu-l ştia, deci nu râse. Puse paharul de bere - al patrulea - lângă ea. Vlad, un coleg înalt şi haios, îl luă şi bău cam jumătate din ce mai era înăuntru.

- Hei, zise Dora. Apoi, văzând privirea aburită a lui Vlad, care zăbovea cam mult pe pieptul ei: nesimțitule!

- Ei, zise Vlad zâmbind împăciuitor.

- Unde te uiți? Zise Dora.

- Unde-mi place, de ce?

Cineva râse. Vlad se aşeză lângă Dora şi îşi puse capul în poala ei.

- Du-te şi te culcă, zise ea.

- Dacă vii cu mine.

- Poate-n vis!

- Poate nu, zise Vlad.

Se ridică într-un cot şi îi şopti Dorei ceva la ureche. Ea nu înțelese nici un cuvânt.

- Poftim? Întrebă. Vlad o sărută.

- Ooooooo, făcură mai mulți.

33

- Ce vreți, bă? Zise Vlad.

Dorei îi plăcea de el. avea umor, chiar dacă era cam impertinent. În plus, era blond, şi ei îi plăceau blonzii. se întrebă dacă ar fi fost cazul să facă nazuri, să arate că nu era atât de uşor de agățat cum credea el, dar la ce bun? Deci îl sărută. Se sărutară, în văzul tuturor.

- Bravo, Vlad, zise un băiat, probabil Marius. Dă-i bătaie!

- Şşşt! Zise Vlad. Nu mergem mai încolo? O întrebă pe Dora.

Porniră pe plajă înspre Bulgaria, din spate se auzeau râsetele celorlalți. Trecură de ultimul bar ținându-se de mână.

- Mergem în Bulgaria? Întrebă Dora.

- Aproape, zise Vlad.

Se opriră la vreo 20 de metri de graniță, care era de fapt un gard de sârmă, şi se întinseră în nisip.

- Am şi ajuns? Întrebă Dora la mişto.

- Imediat, zise Vlad.

Urmă un sărut aparent interminabil. Dora simți mâinile lui Vlad cam peste tot: pe spate, pe fund, pe sâni. Erau fierbinți, şi mâinile lui, dar şi el, şi ea. Cum-necum, îi desfăcu pantalonii lui Vlad şi începu să i-o frece. El gemu şi îşi înfipse genunchiul între picioarele ei. Continuară, până când Dora se pomeni cu penisul lui Vlad în gură, şi dacă tot era acolo, începu să îl sugă. Apoi.

Apoi fură luminați de o lanternă. Fascicolul se legăna, amenințător, dar Dora nu auzi pe nimeni.

- Ce dracu'? zise.

- Grănicerii, spuse Vlad râzând.

- Ei na, zise Dora. Şi ce fac?

- Ce crezi că fac? Fac şi ei o labă.

Ceea ce Dorei îi plăcu.

- Hei! Strigă.

Raza de lumină se clătină în semn de răspuns.

- Uitați-vă aici, strigă Dora luând din nou penisul lui Vlad în gură. I-l sugea acum mai mult de show, cu multă limbă, cu schimbări bruşte de viteză.

- Vă place? Strigă făcând o scurtă pauză. Mai vreți? Continuă până când Vlad se slobozi în ea. Dora deschise

gura şi făcu gargară cu sperma care strălucea în lumina lanternei. Apoi o înghiți.

- A fost bună, strigă. Spectacolul se repetă mâine la aceeaşi oră!

Şi începu să râdă.

- Eşti nebună, zise Vlad râzând şi el. Începură să se îmbrace, şi lanterna se stinse.

- Mersi, se auzi o voce din depărtare.

- Cu plăcere, zise Dora.

- Cu plăcere, zise şi Vlad.

- Nu ție ți-a mulțumit, îl admonestă Dora.

- Are dreptate fata, zise vocea din întuneric. Şi acum se auziră trei râsete distincte.

MIRCEA

Băi, dar era beat de-a binelea! Iarăşi era beat! Şi încă cum, cu amețeală, cu pete în fața ochilor. Şi de ce era beat? Păi, din cauza femeilor, vezi bine, că de-aia se-mbată

bărbații. Din cauza pațachinei ăleia de americancă. Adică, el îşi luase o bere la început; fusese de bună-credință: chiar vroia s-o țină cu bere toată seara, chiar vroia. Că de la bere nu se îmbătase niciodată. Aşa că îşi luase o bere. Şi aia, americanca, Martha, îl întrebase de ce nu bea. Păi beau, nu vezi? răspunsese. Beau bere. Azi beau bere. Şi aia începuse să râdă. Adică de ce să râdă? De ce râzi? O întrebase. Mă mir, zisese ea. I wonder, adică. Adică de ce te wonder? De ce? Că beau bere? Şi ea râsese şi ridicase un pahar de whisky şi zisese noroc. Aaa, păi de-asta-mi eşti, zisese Mircea şi dăduse berea pe gât şi îşi luase şi el un whisky, adică cum? Ea bea şi râde

de mine? Şi încă un whisky, şi după aia trecuse pe vodcă şi acum totul se clătina şi americanca râdea de numai putea. Şi Sorin unde era? A, era cu o gagică, o curviştină ceva, erau în cort, aşa e, că îi zisese. Ei, bravo lui! Şi la boxe pusese cineva Beatles, adică la stație, She loves you, Yeah yeah yeah, şi Mircea se trezise că cântă şi el, apoi se ridicase cumva, totul se clătina, la dracu', şi o invitase pe americancă la dans, şi tot cădeau în nisip şi râdeau şi cumva era un album Beatles, Mircea ştia toate cântecele, şi cânta în timp ce dansa, şi se distrau totuşi destul de bine, dar băi, ce beat era! Şi ăia în cort, să-i ia dracu', că ar fi vrut să se ducă cu americanca în cort, şi chiar îi zise, şi americanca îi zise că acolo sunt ăia, şi Mircea zisese ei şi, mi se rupe, adică I don't give a fuck, şi americanca râsese dar nu se duseseră în cort, şi la un moment dat apăruseră şi mexicanii ăia sau ce erau şi dansaseră şi ei şi lui Mircea îi plăcea de ei, că erau aşa veseli şi drăguți, chiar dacă nu erau foarte beți, şi chiar îl luase pe unul dintre ei, că nu reuşea săi deosebească oricum, deci îl luase pe unul şi îi zisese bă, voi sunteți ok, dar în engleză, Man, you're ok, şi ăla zisese că şi el, adică Mircea, e ok, şi începuse A Hard Day's Night, şi

35

Mircea dansase nebuneşte, ca un diavol, nici n-ai fi zis că era beat, sau cel puțin aşa i se păruse lui, şi se uitase la ceas şi era abia zece! Ce dracu', zece! Şi se speriase, că crezuse că este două sau trei, dar era abia zece, şi remarcă că Sorin lucrase al naibii de repede, nu-l ştia aşa grăbit, de obicei vrăjea o tipă în vreo patru-cinci ore, da' aia cu care plecase avea şi față de curviştină, că le ştie el, ştie să citească o față, nu? Şi brusc îl apucase un chef teribil să cânte la chitară şi îl întrebase pe unul din mexicani unde e chitara, dar ăla îi amintise că are mâna zdrelită şi nu poate să cânte, şi Mircea zisese mi se rupe, atunci cânt cu dinții, te-n pula mea, şi mexicanul se dusese să aducă chitara, dar când se întoarse zisese că nu era în cort, că de fapt era în maşină şi cheile erau la celălalt mexican, care se cărase undeva, şi Mircea oricum nu mai avea chef să cânte. Şi peste puțin timp apăruse şi Sorin cu fufa lui, şi Mircea zisese ceva, nici nu mai ştia ce, uitase instantaneu, şi Sorin se uitase cam urât la el, şi Mircea zisese da ce-am zis, ce-am zis, şi Sorin zisese că nu-i nimic, că e beat, şi Mircea observase din nou că era beat şi iarăşi se uitase la ceas şi era tot zece! Şi începuse să urle că nu mai merge timpul, dar Sorin îl liniştise, că de fapt era unşpe, şi când Mircea se uită din nou la ceas văzu că Sorin avea dreptate, chiar era unşpe, şi îi ceruse scuze lui Sorin pentru ce zisese, dar tot nu ştia

ce zisese, şi Sorin plecase cu fufa aia undeva să cumpere ceva, probabil mâncare, şi Mircea o luase pe americancă şi o trăsese după el în cort, dar când găsiră cortul în sfârşit, pentru că nu mai ştiau prea bine unde era, lui Mircea i se făcuse cam somn, dar acum ce să facă, nu putea să adoarmă, nu încă. Americanca începuse să se dezbrace şi Mircea nu înțelegea de ce, că prefera s-o dezbrace el, şi îşi dădu seama că oricum nu prea era în stare să o futã aşa că îi propuse să i-o sugă, şi

ea zisese bine, dar la un moment dat se opri şi zise că vrea să fie futută, ceea ce pentru Mircea chiar era greu, dar îi zise că ok, dar dacă stă ea sus, şi fata zise ok, şi în cele din urmă îl futu ea pe el, ceea ce fusese ok, adică lui Mircea îi trecu somnul şi fata se simți bine, cel puțin aşa părea. După care Mircea zise că să se întoarcă la bar să mai bea, şi se întoarseră, şi acolo se asculta tot Beatles şi Mircea bău aproape pe nerăsuflate încă trei vodci. Începu Yesterday, şi Mircea zise că ăsta este cel mai bun cântec făcut vreodată şi începu să plângă, dar după Yesterday veni Day Tripper şi Mircea zise că de fapt ăsta este cel mai bun cântec făcut vreodată şi nu mai plânse şi începu să cânte, şi îşi dădu seama că nu prea era coerent, aşa, în general, aşa că îl căută pe Sorin, care stătea la o masă cu fufa, şi Mircea zise bă Sorin, eu sunt coerent? Sorin răspunse că nu prea, şi Mircea îl întrebă dacă atunci măcar era un om bun, şi Sorin zise că în principiu da, şi Mircea întrebase de ce în principiu şi Sorin zisese bine moşule, eşti un om bun, drept care Mircea se întorsese mulțumit la americancă. Se uită la ceas şi era unu, ceea ce era bine, adică timpul trecea, nu se oprise. După care discul sau discurile cu Beatles se terminară şi urmă Jimi Hendrix, şi Mircea zise că ăsta era cel mai mare chitarist din toate timpurile şi că era un geniu, spre deosebire de Mozart, care de fapt nu era, pentru că o mare parte din ce făcuse Mozart era la urma urmei destul de plictisitor, şi dansă din nou cu americanca, dar acum dansa o grămadă de lume şi Mircea se tot ciocnea de ei, aşa că se lăsă de dansat, dar americanca dansă în continuare şi Mircea se uită la ea cu gura căscată, pentru că era absolut nebună, se aruncase în nisip şi dansa ca un gândac, de parcă ar fi avut patru mâini şi patru picioare şi Mircea nu mai înțelegea nimic şi chiar se întrebă dacă fata nu avea cumva o criză epileptică, dar în

cele din urmă ea se ridică şi după privirile celor din jur Mircea deduse că ea dansase chiar mişto, şi ea îi zise că făcuse dans modern la Chicago, ceea ce lui Mircea nu îi spunea nimic, ce conta unde făceai dans modern, că oricum nu se înțelegea nimic din el? Dar când îi zise asta, fata se supără şi Mircea îi ceru scuze cam un sfert de oră, până când ea zâmbi din nou şi zise că doar se prefăcuse că se supărase, că de fapt nu fusese supărată nici o secundă, drept care Mircea se gândi că acum ar fi trebuit el să se supere, dar era prea beat şi prea obosit, aşa că o sărută lung, lung de tot după care îi zise că e mort de somn şi că sau adoarme în nisip, sau se duc la cort, şi americanca zisese că mai bine la cort, aşa că Mircea îl căutase pe Sorin să-i zică că se duce să se culce, dar nu-l găsise în bar, şi mexicanii, care apăruseră din nou pe-acolo, îi ziseseră că Sorin s-a dus să o conducă pe curviştină până undeva în sat, unde stătea ea, şi deci Mircea o luă pe Martha de talie şi se duseră în cort, unde Mircea adormi imediat, dar fu trezit de Martha, care îl întrebă ceva despre o periuță de dinți, Mircea îi răspunse că nu ştie unde este periuța aia şi adormi din nou, de data asta pe bune.

DELIA

Situația era următoarea: erau la Expirat, pe un baldachin de lemn situat mai înspre mare, Simona se săruta cu Andu, Cornel urla (ca să acopere muzica) ceva despre o maşină, un Ford, ceva ce se vroia comic, şi Delia se cam plictisea. În

plus, muzica nu îi plăcea din cale afară. Şi, tot în plus, Cornel începuse să se dea la ea. Făcuse asta de fapt toată seara, dar acum devenise exagerat. Capul lui era foarte aproape de al Deliei, şi în timp ce el vorbea, ea se gândea că el miroase a alcool, ceea ce era foarte adevărat, dar Delia mirosea la fel. Cândva, Cornel îi puse mâna pe genunchi, explicându-i în continuare ceva despre maşina aia, câți cai putere are şi ce viteză prinde şi alte lucruri care pe Delia o interesau prea puțin. Totuşi, simțind mâna lui Cornel pe genunchi, nu prea ştiu ce să facă. Uitase reacția potrivită în asemenea situații. Apoi simți că mâna lui urca pe picior, aşa că ridică piciorul şi îl puse peste celălalt. Cornel îşi retrase mâna vorbind în continuare. Apoi o reaşeză pe genunchiul Deliei. Bine, îşi zise ea, dacă nu vrea să înțeleagă...

- Cornel, zise, auzi?

- Poftim? Urlă Cornel, pentru că vocea Deliei era cam slabă.

- Vino puțin, zise ea.

Se ridică şi porni înspre mare. Cornel o urmă, privind-o cumva triumfător.

- Auzi, zise Delia, dacă stai după mine pentru că crezi că o să ne. că o să ne futem (Delia se miră probabil mai mult decât Cornel că folosise acest cuvânt), să ştii că nu prea cred că o să ai noroc.

Luat prin surprindere, Cornel rămase pentru două secunde cu gura căscată.

- Dar nici nu mă gândeam la asta, zise apoi. îmi place doar să stau de vorbă cu tine, atâta tot!

- Hai, lasă, zise Delia. Deci răspunsul e nu, ok?

- Ok, sigur, zise Cornel, dar nici nu mă gândeam, pe bune.

Se întoarseră la baldachin, Delia relaxată pentru că clarificase situația, Cornel cu coada între picioare, dar încercând să pară vesel. Şi spre mirarea Deliei continuă să vorbească despre Fordul ăla şi despre unde vroia să meargă cu el, în Italia şi Franța, pe Coasta de Azur, deşi Delia, căreia Ford i se părea o marcă destul de obişnuită, nu înțelegea de ce vroia el să se fâțâie cu maşina pe acolo. Adică sigur, Coasta de Azur este probabil frumoasă, dar de ce trebuie să te duci acolo cu un Ford? se întrebă.

- Noi cred că o să ne retragem, zise Simona, şi Delia îi fu recunoscătoare pentru o clipă, până realiză că „noi" erau Simona şi Andu, moment în care intră în panică.

Cum adică să se retragă? Şi mai ales, unde? Pentru că în camera ei, adică a lor, în nici un caz.

- Aha, zise, aruncându-i Simonei o privire întrebătoare.

Simona o linişti tot printr-o privire, care spunea că aveau să se ducă la Andu. Delia răsuflă uşurată.

- Noi mai stăm? Zise Cornel.

- Nu, sunt cam obosită, cred că mă duc să mă culc, răspunse Delia.

Cornel se oferi să o conducă până la gazdă, şi ea acceptă. Pe drum, Cornel continuă să vorbeacă despre maşină. Delia se întrebă dacă era cumva obsedat. Se despărțiră în fața casei, Cornel îi zise noapte bună şi plecă. Delia se spălă pe dinți şi se băgă în pat. Încercă să adoarmă, dar nu reuşi. Din curtea de alături se auzea ultimul Marilyn Manson. Deduse că era ultimul pentru că nu îl ştia, şi cum Barbu era fan Manson şi avea toate albumele lui, ăsta trebuia să fie cel mai nou. Nu suna rău, dar era cam

sumbru, şi Delia îşi zise că dacă ar fi adormit, mai mult ca sigur că ar fi avut coşmaruri.

39

Deci preferă să stea în pat cu ochii deschişi şi să se gândească. Se întrebă ce o fi făcând Simona în acel moment, dar era destul de clar ce făcea. Delia se întrebă dacă Simona nu era cam curvă. Şi din punctul ei de vedere era, dar pe de altă parte. poate că ea, Delia, era prea cuminte. Poate că ar fi trebuit să se amuze, la fel ca ceilalți. În timp ce ea stătea în cameră şi se gândea, probabil că jumătate din oamenii din Vamă făceau sex. Şi ar fi putut şi ea, nu? Dacă nu ar fi fost mereu atât de controlată, atât de lucidă, mereu gândindu-se la ce se întâmplă şi la ce se va întâmpla peste câteva minute. Şi la ce îi folosea autocontrolul ăsta? Se gândi că greşise. Când Cornel îi pusese mâna pe picior, ar fi trebuit să-l lase. Nu era urât, ci doar cam tâmpit, probabil, dar ce conta? Nici Andu nu era mare lucru, dar uite, Simona se dusese cu el şi acum, îşi zise Delia cu ciudă, se simțea mult mai bine decât ea. Da, ar fi trebuit să-l lase pe Cornel să continue (pentru că acum îi venise şi ei cheful), să meargă cu el undeva, poate chiar aici, în camera asta, şi. Şi să se culce cu el, şi gata, şi să nu se gândească la „mâine" şi la „consecințe" şi la toate prostiile care îi umblau prin cap... Ar fi putut fi acum în brațele lui sau sub el, în extaz. Dar nu, probabil că s-ar fi gândit la cine ştie ce chestie în timp ce... La dracu', avea 24 de ani, când să se distreze dacă nu acum? în cinci-şase ani probabil că va fi căsătorită şi va avea poate chiar şi un copil, şi atunci gata distracția. Şi peste alți cinci-şase ani îi va părea rău că nu s-a destrăbălat la vremea potrivită.

Mâine, îşi zise. Mîine o să agăț şi eu un tip, poate chiar pe Cornel, ce contează, şi o să mă îmbăt şi o să mă culc cu el şi o să mă simt bine şi n-o să mai îmi bat capul cu ce crede nu-ştiu-cine despre mine şi ce o să zică Simona şi dacă tipul

39

o să mă mai respecte a doua zi, ce naiba, respect îmi trebuie? De asta am nevoie? Parcă sunt o babă, zău aşa!

Cei din curtea vecină dăduseră Manson şi mai tare, probabil pentru că un tip şi o tipă începuseră să se certe şi încercaseră să-i acopere cu muzica. Delia ascultă cu atenție şi reuşi chiar să înțeleagă textul, sau o parte din refren. Era despre un vampir, „If I was your vampire", dacă înțelesese bine. Suna mişto. Remarcă că aerul din cameră era irespirabil, aşa că se sculă

din pat şi deschise uşa. Pisica gazdei intră în cameră, mirosi geamantanul Simonei, apoi pe cel al Deliei, o lăsă pe Delia să o mângâie pe spate, după care ieşi, speriind-o de moarte pe Simona, care tocmai intra.

- În mă-ta de mâță! Zise Simona. Era beată rău. Se clătina.

- Te-ai şi întors? Zise Delia.

- Da' ce, era să stau până la răsărit? E trei! Vreau să mă culc! Zise Simona şi se trânti în pat.

- Ce-ați făcut? Întrebă Delia, dar Simona sau adormise, sau prefera să nu răspundă.

Delia se întoarse pe o parte şi încercă şi ea să adoarmă, dar nu reuşi decât târziu, către răsărit.

Mâine, îşi zise chiar înainte să o fure somnul. Mâine.

40

ROBERT

O parte din cei care stătuseră cu Bogdan la masă se căraseră în altă parte, deci rămăseseră numai patru inşi: Bogdan, prietena lui, Rodica, Robert şi David, un tip înalt, blond şi tăcut. Robert adusese vorba despre şpagă şi îl întrebase din nou pe Bogdan dacă dăduse şpagă în numele firmei.

- Da, admisese Bogdan.

- De ce? Zisese Robert. Nu se poate altfel?

- Nu prea, zisese Bogdan. Robert nu înțelegea exact de ce.

- Pentru că aşa sunt oamenii, zise David. S-au obişnuit, li se pare că altfel nici nu se mai poate trăi. Şi uită-te la politicieni, care au şpăgile cele mai groase: nu vezi cu câtă dezinvoltură bagă banii în buzunar? Nu vezi ce obraz gros au? Peştele se împute de la cap, nu aşa se zice? Ei, şi cam aşa este şi la noi.

- Şi dacă oamenii nu vor să dea? Zise Robert. Sau nu au? Atunci ce se întâmplă?

- Atunci mor, zise David.

- Ei, aiurea, spuse Rodica. Nu mor, băi, nu moare nimeni.

- Rodica, spuse David, am o prietenă care a terminat medicina după care a făcut un stagiu, sau cum se cheamă? Stagiu, stagiatură, nu ştiu cum se numeşte la doctori, mă rog, fata a fost repartizată la Urgență, şi îi place, adică e genul, ştii, activă, alertă, vrea să facă, să vindece, să repare. în fine, şi mi-a povestit cum într-o zi a venit un moş, nu ştiu ce avea,

probleme cu inima, aşa ceva, şi nu mai putea respira, deci îi trebuia o mască din aia respiratorie. Şi nevastă-sa, o băbuță, se tot ruga de sora şefă să-i dea o mască, şi aia tot zicea că nu are, că să se ducă să cumpere de la o farmacie, şi băbuța plângea că n-are bani, că n-are de unde să ia, că n-are pe nimeni. ştii, cum sunt bătrânii. În fine, şi asta, prietena mea, ştia că au măşti. N-au multe, adică nu au destule, dar câteva tot au, şi i-a zis sorei să aducă una. Aia a zis că nu se poate, că alea sunt pentru urgențe, chestii, şi prietena mea a început să urle la ea să aducă naibii o mască respiratorie. Sora a adus una, moşul a început iarăşi să respire, s-a rezolvat problema, deci, şi prietena mea s-a dus la doctorul şef şi s-a plâns de soră. Şi doctorul i-a zis, „păi femeia din ce să trăiască?", şi i-a explicat prietenei mele că mai bine să nu se pună rău cu sora, aşa că până la urmă prietena mea s-a dus la soră şi i-a pus în mână trei sute de mii şi şi-a cerut scuze că şi-a pierdut nervii şi chestii de-astea... Deci înțelegi, i-a cerut scuze ăleia, şi pentru ce? Pentru ce? Pentru că n-a vrut să-l lase pe moş să moară? Şi doctorul i-a zis prietenei mele că moşul oricum n-o mai duce mult, aşa că de ce face ditamai scandalul? Şi dacă asta este mentalitatea în medicină, în spitale, unde oamenii sunt plătiți ca să ne salveze, să ne vindece, să ne țină în viață, atunci la ce te aştepți de la restul? Politicianul care ia şpagă măcar nu omoară pe nimeni, el asta îşi zice. Şi aşa se propagă toată chestia, la infinit. Măcar poate până la urmă generația noastră se va dovedi mai rezistentă, mai morală, dar ăştia mai bătrâni, care au fost educați

într-un sistem profund amoral, de la ei nu mai poți să

te aştepți la nimic. Povestea avu darul să îl scârbească pe Robert, dar ştia că este adevărată, că asemenea lucruri se întâmplă zilnic, peste tot în România. Apoi Bogdan schimbă subiectul, şi Robert îl ascultă în continuare cu numai jumătate de ureche. Atenția i se mutase asupra unei tipe care se aşezase lângă el pe bancă. Părea să fie singură, părea să caute ceva, sau pe cineva. Observând că Robert o priveşte, îi zâmbi, şi Robert îi zâmbi şi el.

- Bună, zise.

- Bună, zise şi fata.

Îi întinse mâna, o mână cam subțire, şi se prezentă. O chema Alina. Robert se prezentă şi el. Bogdan observă că se crease o nouă situație şi decise să se retragă strategic împreună cu Rodica şi David, deci Robert rămase singur cu Alina.

- Au şters-o englezeşte prietenii tăi, comentă ea ieşirea lor cam precipitată.

- Da, ăăă, vroiau să se ducă. ăăă, mi se pare că mai e un concert la Bibi în seara asta, încercă Robert să îi scuze.

- A, nu-i nimic, zise Alina. Şi? Tu eşti singur aici?

- Nu, sunt.

Robert realiză că întrebarea se referea la o eventuală prezență feminină în viața sa, şi lui îi stătuse pe limbă să spună că e cu părinții. Însă aşa ceva nu se spunea, îşi zise.

- . sunt cu Bogdan şi gaşca asta, zise completând propoziția începută. Dar în rest sunt singur, adică.

- Aha, zise Alina.

- Şi tu? Întrebă Robert. Tot singură?

- Nu chiar, zise Alina.

- Cu gaşca?

- Cu soțul.

Asta era cam greu de înțeles pentru Robert. Adică, dacă era cu soțul, de ce intrase în vorbă cu el, şi de ce îl privea aşa. insinuant, cumva?

- A, zise.

- Da, zise Alina.

- Şi. ăăă, el unde e? Întrebă Robert uitându-se împrejur, neavând mare chef să şi-o ia în față de la vreo măgăoaie geloasă.

- El e în cort, zise Alina observând privirea lui Robert. Care nu era fricos, ci doar precaut. Oricum, gagica era

tare. Soțul stătea în cort şi ea ieşea la agățat?

- Dar el ştie că sunt aici, continuă ea. Robert încuviință din cap.

- Aha, zise.

- Da... auzi, te-ar interesa o partidă de sex în grup? Întrebă Alina.

Şi era absolut senină, de parcă ar fi întrebat „auzi, te-ar interesa nişte DVDuri la 100.000 bucata?". Absolut senină, incredibil.

Oricum, pe Robert l-ar fi interesat aşa ceva, da, ar fi fost interesant, sigur.

- Depinde de grup, zise încercând să-şi păstreze cumpătul, alura.

- Eu, tu, soțul meu şi încă un băiat, zise Alina.

Era complicat, nu? Al naibii de complicat. De vrut ar fi vrut, cum să nu, dar parcă ar fi preferat să fie la egalitate femeile şi bărbații, trei la trei

suna mai bine decât trei la unu. aşa, îi era cumva frică, nu ştia nici el de ce, sau poate silă, sau.   în orice caz, ceva îi cam tăia curajul.

- Propunerea e interesantă, zise, dar.   nu ştiu.

43

- De ce?

- Nu ştiu. Pot să mă mai gândesc?

- Poți, zise Alina.

Şi Robert se mai gândi. Dar nu prea îl atrăgea situația. Era prea... prea cumva. Şi ce să facă trei bărbați cu o femeie? Hm. Dacă ar fi fost doar doi, sau fie şi trei, dar fără soțul ei, atunci ar mai fi mers, dar aşa.

- Nu ştiu, zise. Nu cred. Nu-i stilul meu, zise.

- Nu-i nimic, zise Alina. Nici o supărare.

- Ok, zise Robert.

- Auzi, dar n-ai vrea să ți-o sug? Întrebă Alina. Robert o privi lung.

- Pe malul mării, zise ea. Chiar acum. Atât, după aia eşti liber.

Robert se gândi să o întrebe de ce. Dar întrebarea ar fi fost cretină. Ea se oferise să-i sugă pula, el n-avea decât să zică da sau nu.

- Ok, zise şi se ridică.

Merseră împreună pe mal şi făcură câțiva paşi înspre nord. Se opriră într-un loc destul de pustiu, la vreo 30 de metri de următorul pâlc de oameni. Alina îngenunche şi îi deschise pantalonii lui Robert. Îi scoase pula şi începu să o frece, iar obiectul începu să crească. Robert închise ochii. Peste două secunde îi redeschise.

- Nu, zise. Nu, te rog. Împinse capul Alinei înapoi.

- Sigur? Zise ea dând drumul pulii.

- Da, mersi, dar.   nu, scuză-mă, nu pot.

Îşi închise grăbit pantalonii, strângând cureaua mai tare decât ar fi fost nevoie. Alina nu părea supărată.

- Ok, zise, cum vrei.

- Scuză-mă, zise Robert din nou.

43

- Nu-i nevoie să te scuzi, zise Alina. Noapte bună. Plecă înspre corturi. Robert se întoarse la Stuf şi îl căută

pe Bogdan. Îl găsi la altă masă, doar cu Rodica.

- Mai stați? Întrebă.

- Da, zise Bogdan.

- Gata? Întrebă Rodica şăgalnică.

- Mda, zise Robert, n-a fost nimic...

Vorbiră apoi o vreme despre firmă, despre activitatea lor, despre clienți, despre un posibil, poate chiar probabil, contract cu o companie destul de mare din vest. La masa de lângă ei începu un fel de scandal, un tip se cam îmbătase şi făcea urât.

- Puştime, ce să-i faci, comentă Bogdan ridicând din umeri şi strâmbând din nas.

Da, puştime, gândi Robert, dar cam exagerează.

- Mda, zise.

DORA

Gaşca lor era tot acolo, pe plajă, din bar se auzea Soundgarden, şi cineva cumpărase o sticlă de vodcă pe care o poşteau cu toții. Când Dora şi Vlad se aşezară lângă ceilalți, fură primiți cu o gamă largă de glume în general proaste.

- Am fost şi ne-am plimbat, răspunse Vlad.

- Da, am fost până-n Bulgaria, zise Dora.

- Ia să văd, îți miroase gura? Întrebă unul dintre băieți.

Dora se gândi că da, îi miroase. Luă sticla de vodcă şi bău o duşcă.

- Vrei? Zise oferindu-i sticla celui care vorbise. Băiatul refuză indignat. Şi ceilalți păreau ofensați de
gestul Dorei.

- Atunci o beau singură, zise, şi mai luă o înghițitură.

- Hai, dă şi mie, i-o ceru Cristina, şi Dora îi pasă sticla. Cristina bău, şi după ea bău şi Vlad.

- A, după Vlad beau şi eu, zise un băiat, şi problema sticlei fu uitată, mai ales că peste cinci minute recipientul era gol.

Porniră către Stuf, să danseze puțin. Vodca o cam amețise pe Dora, aşa că îşi cumpără o limonadă şi se aşeză la o masă. Cristina se aşeză lângă ea.

- Şi? Întrebă. Te-ai culcat cu el?

- Da, zise Dora şi-i povesti faza cu grănicerul.

- Eşti nebună, zise Cristina râzând.

- Aiurea, zise Dora. A fost haios. Da' auzi, de ce se uită Petrişor aşa la mine?

Cristina îi urmări privirea. Într-adevăr, Petrişor, unul dintre colegii lor, un băiat neimportant dar totodată nelipsit, se uita posomorât la Dora.

- Ce faci. Petrişor? Îl strigă ea.

- Nimic, răspunse el fixând-o în continuare.

- Ce te uiți aşa supărat? Ți s-au înecat corăbiile? Petrişor nu răspunse, mutându-şi privirea pe paharul de bere pe care îl ținea în mână.

- O fi îndrăgostit de tine, îşi dădu cu părerea Cristina.

- Păi asta ştiu, zise Dora, dar de ce face fața asta?

Îl lăsară în plata Domnului pe Petrişor şi se duseră să danseze puțin, pentru că tocmai începuse un Zdob şi Zdub. Când se întoarseră, Petrişor rânji tâmpeşte.

- Nu ştiam că eşti aşa de curvă, Dora, zise. Adică ştiam că eşti curvă, da' nu ştiam că eşti în halul ăsta.

- E beat, îi zise Cristina Dorei. De ce nu te duci la culcare, Petrişor? Hai, că adulții se descurcă şi fără tine!

- Dora, eşti o curvă! zise Petrişor.

- Du-te-n pizda mă-tii, zise Dora.

Alți câțiva din gaşcă se aşezară la masă, obosiți de dans, roşii la față, transpirați.

- Ştiați că Dora e o curvă? zise Petrişor înspre ei.

- Du-te-n pizda mă-tii, repetă Dora.

- Ce-ai bă? Zise Marius. Ce-ai băut?

- E o curvă, asta e, zise Petrişor. Poa' s-o fută cine vrea. Ă? Nu?

- Taci bă, zise Marius, care era cât de cât prieten cu Petrişor. Eşti beat, hai la culcare.

- Nu bă, lasă-mă, bă! Ce, nu-i adevărat? Nu mai are voie omu' să zică ce gândeşte? Bă, dacă e curvă lasă-mă să-i zic pe nume!

- Taci în pizda mă-tii, strigă Dora.

Se uită la Vlad, dar acesta râdea în hohote.

- Dă-l în pula mea că-i beat, zise. Hai încoa, nu-l băga în seamă. Bă, Prostişor, du-te moşule la culcare, ce pula mea!

Dar Petrişor nu părea dispus să înceteze. Se ridicase de pe bancă şi agita paharul de bere prin aer.

- Nu bă, lăsați-mă, bă! Beau pentru curva de Dora! Pentru curva care rupe inimi! Hai noroc!

- Te bag în pizda mă-tii, zise Dora şi făcu un pas către el.

46

Moment în care interveni altcineva. Un tip de la masa vecină se ridică, luă paharul de bere din mâna lui Petrişor şi îl aruncă pe jos; apoi îi imobiliză mâinile băiatului şi începu să-l împingă spre ieşire, ceea ce nu părea prea greu, Petrişor neîncercând să opună rezistență. Tipul îl scoase pe Petrişor din local şi se întoarse la masă. Cei din gaşca Dorei rămăseseră perplecşi.

- Puteați să-l opriți şi voi, le zise tipul. Nu se vorbeşte aşa. Puteați interveni.

Nimeni nu zise nimic. Dora stătea în continuare în picioare, cu pumnii strânşi.

- Hai, continuă tipul, mai bine l-ar duce unul dintre voi acasă, că nu cred că se descurcă singur, şi poate se mai ia de cineva pe drum.

- Da, mă duc eu cu el, zise Marius şi o luă pe urmele lui Petrişor.

- Mersi, îi zise Dora tipului.

- N-ai pentru ce, răspunse el.

Se aşeză la masa lui, cu un tip şi o tipă, şi nu mai dădu atenție grupului Dorei. De fapt, aceştia se moleşiseră după scena care avusese loc. Dora era pachete de nervi, aşa că îşi luă un Martini. Îl bău şi simți că o apucă somnul. Era oricum aproape patru, noaptea era pe terminate.

- Cred că mă duc acasă, zise. Vii, Cristina?

Dar Cristina vroia să mai rămână, să vadă răsăritul cu ceilalți.

- Te descurci? Întrebă.

- Normal, zise Dora.

Ieşi din bar şi merse la şosea. Sperase să găsească acolo un taxi, dar nu era niciunul. Îl întrebă pe un băiat care vindea mâncare la o gheretă din apropiere dacă mai trec taxiuri la ora aia.

46

- Mai trec, dar mai rar, zise băiatul.

Dora rămase lângă gheretă uitându-se la şosea. Trecură diverse maşini, dar nici un taxi. Se gândi să se întoarcă la bar, dar era chiar obosită, n-avea nici un rost să mai stea. Dar nici pe jos nu vroia să meargă. Iar autostopul... cine ştie peste cine putea da.

- Hei, auzi o voce din spatele ei.

Se întoarse. Vocea venea dintr-o maşină. Se aplecă şi se uită înăuntru. Era chiar tipul care îl scosese din bar pe Petrişor.

- Eu merg la 2 Mai, zise tipul. Pot să te duc până acolo, dacă vrei.

- Păi eu chiar în 2 Mai stau, zise Dora bucuroasă şi se urcă în maşină.

- Robert, se prezentă tipul.

- Dora, zise Dora.

Maşina intră pe şosea. La radio dădeau U2, Dora ştia cântecul, Where The Streets Have No Name.

- Mersi că m-ai luat, zise. Şi mersi pentru mai înainte.

- N-ai pentru ce, zise Robert. Sper că n-am exagerat, dar nu-mi place când cineva vorbeşte aşa cu o fată.

- Nu, zise Dora, dar oricum, tipul era beat.

- Mi-am dat seama, zise Robert, dar totuşi, nu se face.

- Ai dreptate, zise Dora. Ei, mâine o să vină la mine să-şi ceară scuze, sunt convinsă. De fapt era ofticat că. că eu am fost cu alt tip, şi el e puțin îndrăgostit de mine, şi de-aia.

- Păi dacă e îndrăgostit de tine cu atât mai mult, zise Robert.

- Corect, zise Dora.

47

Îi plăcea de Robert. Şi îi plăcea să meargă noaptea cu maşina, o făcea să se simtă mai matură, mai liberă decât era de fapt.

- Unde stai? Întrebă Robert la intrarea în sat.

- Pe prima stradă paralelă cu şoseaua, zise Dora, dar poți să mă laşi la tabără, nu-i mult de mers...

- Pot să te şi duc, zise Robert, nu mă deranjează. Făcu la stânga de pe şosea, apoi dreapta.

- Aici, zise Dora indicând casa în care stătea. Robert opri în dreptul curții.

- Mersi că m-ai luat, zise Dora din nou.

- N-ai pentru ce, zise Robert. Plăcerea a fost a mea. Dora coborî din maşină. Se opri lângă portiera şoferului.

- Mersi, zise pentru a treia oară.

- Cu plăcere, zise Robert.

Dora se aplecă, îşi băgă capul pe fereastră şi îl pupă pe Robert pe obraz.

- Eşti un drăguț, zise.

- Mersi, zise Robert. Avea o voce caldă, de parcă nu era oricum destul de cald afară.

Dora fugi în curte. N-o aştepta nimeni, în casă nu ardea nici o lumină. Din camera bunicii se auzea un sforăit. Intră în cameră, se dezbrăcă şi se băgă în pat. Îşi aminti că ar fi trebuit să se spele pe dinți, şi se întrebă dacă era neapărat nevoie. Probabil că da, altfel s-ar fi trezit dimineața cu un gust atât de scârbos în gură, după cât băuse. Se sculă, puse o dungă de pastă de dinți pe periuță şi se duse la spălător. Pe drum se întâlni cu gazda, care venea de la veceu.

- Ce faci tu măi Dora, zise femeia. La ora asta se vine acasă?

Glumea, desigur.

- Ei, Tanti Lenuța, zise Dora, cât mai sunt tânără. Că în doi ani o să vin acasă la ora zece.

- Haha, râse tanti Lenuța, care era o femeie haioasă, Dorei îi plăcea de ea. Hai, du-te la culcare, că dacă nu te spun lui maică-ta.

Tanti Lenuța intră în camera ei. Dora se spălă pe dinți. Scuipă în chiuvetă şi îşi clăti gura. Închise robinetul, şi în curte se făcu linişte. Se mai auzeau doar un greiere sau doi şi sforăitul paşnic al bunicii. Dora îşi aminti de un cântec care îi plăcuse foarte mult cu câțiva ani în urmă.

- Lumea visează... Visează, visează... , fredonă şi se duse să se culce.

VINERI

IV.

MIRCEA

Mircea se trezi extrem de bine-dispus, şi în primele clipe nu înțelese de ce. Apoi îşi aminti: visase ceva cu sex. De-aia şi avea pula sculată, probabil. De afară se auzea muzică, tipul care ieri ascultase Nirvana pe mobil pusese acum un Bob Marley. Mircea realiză şi de ce se sculase; Martha

încerca să scoată un pulovăr de sub el. Se dădu la o parte şi Martha trase pulovărul. Mircea bâjbâi după mobil şi se uită pe ecran. Era ora nouă. Ok, îşi zise, ora nouă, ce mişto, tocmai bine, mergem undeva să bem cafeaua de dimineață, ceea ce nu mai făcuse de mult.

- Ce faci? O întrebă pe Martha. Mergem să bem o cafea?

- Da, zise Martha, dar trebuie să plec la Bucureşti. Lui Mircea ideea i se părea absolut cretină.

- Dar este vineri, zise. Ce dracu' să faci la Bucureşti? De ce pleci?

Se întrebă dacă o jignise cu ceva în seara trecută, dar nu reuşi să îşi amintească.

- Am făcut ceva? Întrebă.

- Nu, nu, zise Martha făcându-şi în continuare bagajul, dar am primit un telefon şi trebuie să plec. Diseară îi iau un interviu lui Mircea Cărtărescu.

Sigur, îşi zise Mircea. Sunt prost. Cum naiba să cred că ziua începe bine?

Pentru că îl ura pe Cărtărescu.

- Hai bă, zise, ce interviu să-i iei? Dă-l în mă-sa, rămâi aici!

- Nu, zise Martha serioasă, trebuie să plec, înțelege-mă.

- Shit, zise Mircea. Ce vrei să-l întrebi pe Cărtărescu? Pe cine interesează el în America? Nu l-a citit nici dracu' acolo!

Martha nu zise nimic.

- N-auzi? Zise Mircea. Nu-l ştie nimeni, şi nici nu este nevoie! De ce nu-mi iei mie un interviu? Şi eu sunt scriitor!

- Ştiu, zise Martha, dar el e mai mare decât tine.

Să-i zici unui bărbat (şi mai ales unui scriitor) lucrul ăsta nu este o idee prea bună.

- A, e mai mare? Zise Mircea. De unde ştii? L-ai citit? Martha n-avea chef de ceartă, deci iarăşi nu răspunse.

- L-ai citit? Repetă Mircea. Sau ai citit cartea mea? De unde ştii că e mai mare?

Martha îşi închise rucsacul.

- Hai să bem o cafea, zise.

- Nu vreau cafea, zise Mircea cu răutate. Zi, de unde ştii că-i mai mare?

- Trebuie să plec, zise Martha.

- Sper că nu ai de gând să te mai întorci, spuse Mircea.

- Nu, zise Martha.

Mircea se oftică. De ce era atât de cool fata asta? De ce nu putea să se certe cu el normal, ca orice altă femeie, să țipe, eventual să şi plângă puțin? Aşa, îi tăiase şi lui pofta de ceartă. Căcat.

- Bine, hai să bem o cafea, zise.

- Acum nu mai am eu chef, zise Martha.

Ieşi din cort. Mircea îşi trase un short pe el şi ieşi după
ea.

- Dacă tot îi iei interviu lui Cărtărescu, întreabă-l dacă are pula cât a mea. Zi-i să ți-o arate. Şi sună-mă să-mi zici cum e, dacă e mai mare sau mai mică.

- Fuck you, zise Martha şi plecă.

- Să-mi sugi pula, murmură Mircea.

Purtaseră discuția în engleză, dar aceste ultime cuvinte le zisese în română.

Intră în cort şi îşi luă portofelul. Îl observă pe Sorin, care mijea ochii la el.

- Bună, zise.

- Bună, răspunse Sorin. Cât e ceasul? Unde a plecat Martha? De ce v-ați certat?

- E nouă, şi a plecat la Bucureşti să-i ia un interviu lui Cărtărescu, deci am băgat-o în pizda mă-sii.

Sorin nu împărtăşea părerea lui Mircea despre Cărtărescu, dar înțelese situația şi tăcu din gură.

- Şi tu unde te duci? Întrebă.

- Să beau o cafea, zise Mircea.

Furia îi trecuse. La urma urmei, era tot dimineață, şi el era la mare, cu Sorin, şi era foarte cald şi foarte bine, şi de ce să îşi facă nervi din nimic?

- Vii şi tu? Îl întrebă pe Sorin.

- Hai că vin, zise acesta.

Avea deja chiloți pe el. îşi puse totuşi şi pantaloni şi un tricou şi ieşi după Mircea. Se opriră cam la a patra terasă, unde se asculta Ella Fitzgerald, şi cerură două cafele.

- Bă, la urma urmei e bine, zise Mircea.

- Da, e bine, admise Sorin.

- Ce-ai făcut cu gagica aia aseară?

- Păi ce să fac...

- Aha... ai țigări la tine?

Sorin aruncă un pachet de Lucky Strike pe masă.

- Şi foc?

Sorin scoase o brichetă verde de plastic. Mircea scoase o țigară din pachet şi şi-o aprinse.

- Noi de fapt până când stăm aici? Zise. Sorin ridică din umeri.

- Cât vrem, zise. Avem destui bani, şi mai sunt şi sud-americanii.

Mircea încuviință din cap.

- Atunci chiar e bine, zise.

51

DELIA

Noroc că Simona adusese cu ea fierbătorul şi o cutie de nes. Ea, Delia, nu se gândise la asta, şi îi plăcea să bea dimineața o cafeluță. Se trezise pe la 10, acum era 11 si ceva si Simona tot mai dormea. Bău nesul citind un ziar găsit pe masa din curte, apoi o luă încet înspre plajă. Îi lăsase Simonei un bilet: „Sunt la plajă, sună-mă când te trezeşti. Delia".

Plaja era, ca şi în ziua precedentă, foarte aglomerată. Îşi puse cearşaful chiar în buza apei, marea era liniştită, ca un lac. Un tip sau doi se uitau insistent la ea, aşa că îşi puse ochelarii de soare, se dădu cu cremă pe brațe şi piept şi se întinse pe cearşaf. Moțăi chiar pentru câteva minute.

Simona o sună pe la doisprezece şi un sfert, anunțând-o că s-a trezit şi că porneşte înspre plajă. Delia îi explică unde se află.

- Nu prea ți-a plăcut de Cornel, o apostrofă Simona când ajunse.

- Nu, zise Delia.

- Lasă, că găsim noi pe cineva pentru tine, zise Simona.

Îşi întinse prosopul lângă al Deliei. Căldura era insuportabilă, deci intrară în apă.

- De fapt, tu ce fel de tip cauți? O întrebă Simona.

- Nu caut pe nimeni, zise Delia.

- A, eşti romantică, aştepți să vină el la tine, nu? Delia nu putea spune că nu-i aşa.

- Poate, zise.

Începu să înoate. I-ar fi plăcut să înoate până la epavă, dar îi era frică singură. Îi comunică şi Simonei acest gând.

51

- Aş veni cu tine, zise Simona, dar n-am atâta forță. Tu eşti nefumătoare, mersi, da' eu, plămânii mei...

Ieşiră din apă. Delia se cam plictisea. Se gândi la ce îşi propusese, să se culce cu un tip diseară. Se întrebă dacă va avea curajul s-o facă. Evident,

doar in cazul în care ar fi şi întâlnit persoana potrivită. Nu-i spuse Simonei nimic. Dar ar fi fost ceva.

Se mai plictisi câteva minute, apoi începură să sune telefoanele, şi al ei, şi al Simonei. Era aproape ora două, şi diverşi prieteni şi cunoscuți din Bucureşti care aflaseră că ea era în Vamă începură să îşi anunțe sosirea. Textul era mai mereu acelaşi: „bună, Delia, eu sunt, auzi dragă, tocmai am vorbit cu Marcel/Ion/Miruna şi am decis, aşa, spontan, să venim în weekend în Vamă. Nu crezi că ai putea vorbi de o cameră la gazda ta? Sau dacă nu are, undeva pe lângă tine? Şi dacă nu găseşti, crezi că ai putea merge în 2 Mai să încerci acolo?".

În total, Delia primi două asemenea comenzi şi Simona patru. Delia se amuză, dar Simona era cam enervată.

- Ce cred ăştia, că sunt dispecerul lor? Să-şi caute singuri, ce mă pun pe mine. , zise.

- Hai mă, încercă Delia să o îmbuneze, întrebăm, ce ne costă? Şi oricum aş fi vrut să mergem în 2 Mai la restaurantul ăla de care a zis Cornel, Pescarul Vesel...

În cele din urmă o convinse pe Simona să încerce să găsească camere. În Vamă nu mai era bineînțeles nimic liber, aşa că deciseră să meargă în 2 Mai.

- Dar mergem cu microbuzul, zise Simona. Că vreau să beau şi eu o bere-două.

Delia detesta microbuzele. Nu obiectele în sine, ci mirosul de sudoare şi subrațe nespălate din interiorul lor.

- Dar alea put groaznic, zise. Hai că conduc eu la întoarcere dacă vrei.

Avea carnet de vreo patru ani, dar nu avusese niciodată maşină, aşa că nu era o şoferiță tocmai măiastră. Însă conducea cu plăcere când se ivea ocazia, şi chiar începuse să strângă bani ca să îşi ia un Logan sau o Skoda mică, deşi îi era cam frică de traficul din Bucureşti. Simona nu avu nimic de obiectat, aşa că porniră înspre 2 Mai.

Deşi Cornel era un idiot, peştele se dovedi într-adevăr foarte bun, iar ospătarul era un tip haios şi mai în vârstă. Mâncară amândouă rapane, dar nu se săturară, aşa că cerură şi câte o porție de hamsii. Şi totul le costă o nimica toată. La sfârşit, Simona bău o bere şi Delia o cafea. Erau amândouă satisfăcute, şi porniră prin sat să întrebe de camere.

Găsiră două chiar la prima casă la care întrebară, şi gazda le spuse că satul era relativ pustiu. Mai merseră la încă două gazde şi găsiră şi restul de patru camere, aşa că se întoarseră în Vamă destul de repede.

- Îți dai seama ce aglomerație o să fie pe autostradă? Zise Simona. Şi mai ales după Constanța, o să se meargă probabil bară la bară.

- Weekendişti, ce să-i faci, îi dădu dreptate Delia. Ajunse acasă, se întrebară dacă să mai facă o plajă sau să

se culce puțin. Delia se culcă. Simona primi un telefon de la Andu şi se duse să se întâlnească cu el la Stuf.

- Dar nu ți se pare cam banal băiatul? O întrebă Delia.

- Ba da, zise Simona, dar ce contează? E amuzant uneori. Şi oricum diseară ieşim cu ai noştri.

- Bine, zise Delia. Atunci îți urez distracție plăcută.

- Mersi. Şi ție somn uşor.

53

Şi urarea Simonei chiar avu efect, pentru că Delia adormi imediat.

ROBERT

Robert se întrebă de ce se învelise cu pătura, când afară erau 30 de grade. Nu ştia. Era lac de sudoare, totul era ud, aşternutul, fața de pernă, cearşaful. Se îmbrăcă şi puse lucrurile în aşa fel încât să se usuce, adică nu claie peste grămadă. Apoi ieşi pe verandă. Ai lui se treziseră deja şi citeau amândoi nişte cărți groase şi noi. Îi oferiră o cafea, pe care Robert o acceptă cu plăcere şi care avu un efect destul de bun, pentru că nu numai că îl trezi, dar îl făcu şi să meargă la veceu, acțiune care pentru Robert era întotdeauna un prilej de a se gândi la diverse lucruri importante. De altfel, concepuse primul său site comercial, adică pentru care luase bani, stând pe closet.

De data asta nu se gândi la muncă, ci la fata din seara trecută, la Dora. De ce îl pupase? Şi de ce pe obraz? Pentru că fusese cavaler? Pentru că era beată? Nu îşi dădea seama, dar îşi amintea că arăta bine, deşi era cam tânără pentru el. Pentru o secundă se gândi să treacă pe la ea şi să îi zică ceva, dar ce? Şi probabil că gestul ar fi părut absurd, poate chiar ridicol. Nu, hotărî, fusese o întâlnire, atâta tot. Doi oameni care se întâlnesc, au un fel de interacțiune, după care nu se mai văd niciodată. Oricum, probabil că ea îl şi uitase.

Dar arăta bine, nimic de zis.

Robert decise că se gândise destul, aşa că părăsi locația după operațiunile de rigoare şi se întoarse pe verandă. Îşi aminti că în seara trecută fumase foarte puțin şi îşi aprinse o țigară. De fapt ar fi vrut să se lase, dar nu găsise încă momentul potrivit.

- Voi mergeți la plajă? Îşi întrebă părinții. Amândoi ridicară nasul din cărțile în care erau adânciți.

- Nu, spuse tatăl.

- Da, spuse mama.

- Păi atunci hai, zise Robert.

Porni cu maică-sa către plajă. Pe drum opriră la un magazin să ia o sticlă de apă minerală. Robert îşi aminti că în anii trecuți lucrase acolo o vânzătoare frumuşică, dar acum nu mai era acolo. O luară pe o străduță neasfaltată, care trecea printre două grădini.

- M-am gândit să plec din țară, zise Robert.

De obicei vorbea despre chestii de genul ăsta, adică serioase, cu taică-său, dar ştia că acesta era prea patriot pentru a discuta rațional acest subiect.

- Unde? Întrebă maică-sa.

- Nu ştiu. Poate la Paris, sau la Londra... cu ce ştiu m-aş descurca oriunde.

- Da, zise maică-sa, aşa e. Şi de ce ai vrea să pleci?

- Aş vrea să stau într-o lume mai ordonată, zise Robert.

Realizase lucrul ăsta abia acum, pronunțându-l, dar ştia că era adevărat.

- Da, zise maică-sa, poate că ți s-ar potrivi mai bine. Dar te-ai gândit la asta serios, adică ai un plan, sau e doar aşa, o idee?

- Este încă la stadiul de idee, zise Robert. Adică m-am mai gândit la asta, dar. mă rog, doar aşa. N-am

făcut încă un plan. Dar cred că o să încep să mă interesez.

- N-am nimic împotrivă, zise maică-sa. Dacă avem cum să te ajutăm, zi-mi.

- Sigur, zise Robert.

Ajunseseră la plajă. Nu era prea multă lume. Întinseră un cearşaf foarte mare şi se aşezară pe el. Robert se uită la maică-sa. Îmbătrânise. O ținea minte altfel.

- De fapt, zise, eu nu înțeleg lumea asta de-aici. Nu mă pricep la ea. Nu ştiu s-o descifrez.

- Nu ştiam, zise maică-sa puțin mirată. Credeam că te simți bine, doar ai prieteni, ai.

- Nu de prieteni este vorba, zise Robert, ci de lume. E prea. inconfortabilă.

Nu i se părea că folosise cuvântul corect, dar nu găsea altul.

Se uitară amândoi la mare, nişte băieți din sat încercau să impresioneze nişte fete, sărind unii de pe umerii altora. Robert se întrebă ce crede maică-sa despre lume. Era o persoană care vorbea puțin, poate şi pentru că tatăl lui era atât de vorbăreț încât ea nu apuca să zică mai nimic.

- Şi cum a fost aseară în Vamă? Îl întrebă.

- Ok, zise Robert.

- Ce fel de lume era acolo? N-am mai fost de nu-ştiu-când.

- Tineret, zise Robert. Multă lume, multă băutură. Dar. parcă pe vremuri, adică înainte de revoluție, era mai mişto, ştii, când Vama era aproape pustie...

- Da? Zise maică-sa. Mie Vama nu mi-a plăcut niciodată, mi se pare prea mare plaja aia.

- Se poate, zise Robert.

55

Patru femei care stătuseră până atunci cu un cârd de soți şi copii se ridicară şi se duseră pe malul apei. Erau destul de tinere, 30-32 de ani, şi arătau bine, slabe, înalte... Bărbații din grup aveau burțile mari şi mult păr pe piept. Femeile se aşezară pe nisipul ud, aproape în apă, şi îşi deschiseră picioarele. Păreau că vor să fie futute de mare. Robert rămase cu gura căscată. Pozițiile femeilor erau incredibil de obscene. Mai lipsea doar să mănânce şi nişte banane. Maică-sa le privea amuzată. De obicei nu vorbeau despre sex, sau nu mai mult decât era cazul, dar asta era prea de tot.

- Ce fac? Întrebă Robert. Ce-i asta? Talasoterapie? Maică-sa izbucni în râs.

- Da, cam aşa ceva, zise. Ce au citit şi ele prin reviste...

- Dar e. , zise Robert deschizând mâinile într-un gest care părea să simbolizeze neputința.

- Atunci nu te mai uita, zise maică-sa întinzându-se pe burtă.

Robert îi urmă exemplul. Peste două minute se uită din nou la mare, femeile erau tot acolo. Pe cer trecu un avion mic care trăgea un banner pe

care era o reclamă la semințe. Apoi apărură două țigănci care vindeau porumb, şi Robert cumpără un ştiulete. Când îl termină, se întoarse şi avionul.

DORA

Se dusese la plajă doar cu părinții, bunica preferase să rămână acasă, soarele nu i-ar fi făcut bine la tensiune. Stăteau sub umbrelă, adică ai ei stăteau sub umbrelă, ea stătea mai la o parte, la soare, vroia să se bronzeze.

- De fapt de ce ați luat-o şi pe bunica dacă tot n-are voie să stea la soare? Întrebă Dora.

- De ce? Zise Dan.

- Întreb, ce n-am voie să întreb? Mai bine rămânea la Bucureşti, se mai vedea cu băbuțele.

Astea erau prietenele bunicii, nişte bătrâne cam surde, dar vioaie, cu care se întâlnea aproape zilnic. Stăteau ore în şir ghicind în cafea, uneori Dora le ținea companie, i se părea într-un fel amuzant să se uite cum trei sau uneori patru femei trecute bine de şaptezeci de ani se certau dacă linia din fundul ceştii însemna călătorie sau vizitator. Ce călătorii să mai facă la vârsta lor? Şi ce vizitator neaşteptat să se mai ivească? Uneori păreau chiar mai copilăroase decât ea.

Dar uite că bunica făcuse totuşi o călătorie, deci poate cafeaua avusese dreptate.

- Da' ce te-a apucat? Zise Victoria. Ai ceva cu ea, sau de ce să rămână la Bucureşti?

- N-am nimic! Zise Dora enervată. Am întrebat doar! Doamne, mai bine nu mai întreb nimic, mai bine nu mai zic nimic!

Se întoarse cu spatele la ai ei.

- Eşti cam futută, zise maică-sa. Dora se întoarse către ea.

- Poftim? Zise furioasă. Ce-ai spus?

- Că eşti cam ciufută, repetă Victoria, mirată de reacția Dorei.

Ok, deci înțelesese greşit. Atâta ar mai fi lipsit, să audă asemenea lucruri din gura maică-sii. Îi trecu supărarea.

- Poate n-am dormit destul, zise împăciuitoare.

Îşi scoase mobilul din sacul de plajă şi se uită pe display. Gestul era inutil, dacă telefonul ar fi sunat, l-ar fi auzit, doar era la treizeci de

centimetri de ea. Căută numărul Cristinei în agendă şi o sună. Cristina nu răspunse, probabil că dormea şi oprise sonorul. Şi Dora abia aştepta să-i zică că o dusese acasă tipul din bar.

- Ce faci, îți suni cavalerul? Întrebă Dan.

Dora ura stilul ăsta de făcut mişto. Niciodată nu reuşea să-şi dea seama dacă taică-său vorbea serios sau o lua peste picior. Pe de altă parte, Dora ştia că moştenise lucrul ăsta de la Dan. Vorbea exact ca el, cu aceleaşi intonații, şi avea acelaşi umor, cu care îşi scotea din sărite colegii, şi uneori şi profesorii.

- Nu, am sunat-o pe Cristina să văd dacă s-a trezit, răspunse Dora.

- Şi s -a trezit? Zise Dan.

- Da, zise Dora, doar am vorbit cu ea, nu m-ai auzit? Cam ăsta era stilul, da.

- Aha, zise Dan.

Dora se duse în apă şi înotă de două ori până la geamandură şi înapoi. Apa nu era tocmai caldă, față de temperatura aerului părea chiar rece.

- Ți-a sunat mobilul, o anunță Victoria când ieşi din apă.

Fusese Cristina. Dora o sună.

- Ce faci, te-ai trezit? Zise.

- Da, spuse Cristina. Am stat până la răsărit, a fost mişto, am băut o sticlă de vin şi ne-am uitat la mare...

- Mişto, zise Dora. La noapte rămân şi eu, da' aseară eram frântă. Auzi, tu nu vii la plajă?

- Păi ai mei vor să mergem în Vamă, zise Cristina.

- Hai mă, acolo e full, vino mai bine încoa, mai bârfim şi noi un pic, se rugă Dora.

- Bine, de fapt nici eu n-am chef iarăşi de Vamă. Unde eşti?

- Sunt cu ai mei... O să vezi o barcă de salvamar, şi noi suntem la. la stânga ei, cum te uiți înspre mare. Avem o umbreluță albastră, cu nişte palmieri.

- Bine, atunci o s-o iau înspre voi, zise Cristina. Dar mănânc un sandviş mai întâi. Vin cam într-o jumătate de oră, bine?

- Bine, zise Dora şi închise telefonul. Ceasul de pe display arăta ora 13:23.

Normal că nu avea de gând să vorbească cu Cristina de față cu părinții. Nu, putea să își pună prosopul ceva mai încolo, sau putea merge cu Cristina pe dig. O să vadă la momentul potrivit, se gândi Dora. Victoria înțelese că ea şi cu Dan ar fi fost în plus.

- Noi nu mergem acasă, Dan? Întrebă. Că uite, e deja unu jumate.

Dan ar fi vrut să mai rămână, era plăcut pe plajă, lui îi plăcea căldura, dar pe de altă parte simțea că în curând va trebui să meargă la veceu, şi ar fi preferat să facă asta la gazdă. Şi după aia ar fi putut bea o bere, cumpărase de dimineață patru cutii şi le pusese în frigider.

- Ba da, zise. Îți lăsăm umbrela?

Dar Dora n-avea ce să facă cu umbrela, aşa că Dan o strânse.

- Mâncăm pe la un trei? Întrebă Dan. Nişte mici la Turist?

- Da, bine, zise Dora. Sunați-mă când o luați încolo. Dar mai bine nu la Turist, mai bine la celălalt de vizavi, de lângă alimentară.

- A, da, am mâncat bine anul trecut acolo, zise Victoria. Te sunăm, atunci.

- Dar nu vă grăbiți, zise Dora.

- Bine, nu ne grăbim, zise Dan şi plecară.

Peste circa un sfert de oră apăru Cristina. Avea nişte cearcăne mov şi părul nepieptănat.

- Arăți groaznic, zise Dora în loc de salut.

- Muie, răspunse Cristina.

Se aşeză direct pe nisip, îşi scoase fusta, rămânând numai în costumul de baie, şi se duse direct în apă. Se întoarse peste trei minute.

- Brrr, zise. M-am mai dezmeticit puțin.

Apoi începu să îi povestească Dorei cum fusese răsăritul, cum băuseră patru oameni o sticlă de vin, cum se dăduse un tip la ea, unul pe care nu îl cunoştea, era din Cluj, student acolo, la o universitate cu un nume ciudat care suna cam ca „talmeş-balmeş", dar nu se întâmplase nimic între ei.

Dora o ascultă cu oarecare interes, după care îi povesti cum o dusese Robert acasă.

- Şi după ce m-am dat jos din maşină l-am sărutat, îşi încheie istorisirea, exagerând totuşi puțin..

- Bravo, zise Cristina. Şi? Cum a rămas? Vă mai vedeți?

- N-a rămas în nici un fel, adică n-am făcut schimb de numere de telefon. Da' ştie unde stau, aşa că. Şi oricum, poate ne mai vedem în Vamă.

- Crezi sau speri?

- Nici una, nici alta. Bănuiesc.

Pe la trei şi jumătate sună Victoria şi anunță că au ajuns la restaurant. Dora o invită pe Cristina să mănânce cu ei, dar Cristina zise că mănâncă cu ai ei, tot pe undeva prin sat, şi se despărțiră. Rămase că pe la şapte merg împreună în Vamă.

Dora mâncă un şnițel de pui cu cartofi prăjiți şi salată de roşii. Ajunseră acasă pe la cinci fără ceva, şi Dora se aşeză pe terasa din curte cu o carte de Haruki Murakami. Dar după ce citi vreo 20 de pagini simți că o ia somnul şi se băgă în pat.

MIRCEA

Acum îi părea rău că nu avea laptopul la el. îl apucase cheful de scris şi făcuse rost de un caiet, că pix avea, dar se dezobişnuise să scrie de mână. Reuşi totuşi să umple trei pagini, apoi reciti ce scrisese. O proză despre un gândac care trăieşte în nisip. Intr-o zi se urcă din greşeală într-o sacoşă de plajă şi ajunge într-o casă. Iese din sacoşă, se plimbă puțin prin casă, speriat, necunoscând locul, terenul, şi în cele din urmă este strivit cu răutate de o fată. Moare, resturile corpului său sunt lipite de talpa unui papuc de plajă.

Proza nu era rea. Mircea se întrebă dacă un ochi critic ar fi văzut vreo legătură cu Metamorfoza lui Kafka, dar nu îşi amintea prea bine povestea. Era ceva despre un tip care se transformă într-un gândac gigantic, parcă. Proza lui era despre un gândac normal. Nu, nu furase de la Kafka. închise caietul şi îl băgă în rucsac.

Scrisese povestea stând în fața cortului, fără să bage în seamă lumea care se fâțâia prin jurul său. Se miră, pentru că de obicei scria noaptea, singur în fața calculatorului. Deci uite că se putea şi aşa! Şi de fapt era mai bine că nu îşi luase laptopul, una la mână pentru că în cort nu aveau curent, a doua la mână pentru că probabil că ar fi fost furat. Aşa, cine să fure un caiet?

Cumva, fără nici un motiv, avea chef de vorbă. Se uită după Sorin, dar nu era prin zonă. Nu-i văzu nici pe mexicani (îi numea aşa din comoditate, ştia că de fapt nu sunt mexicani). Observă că unii oameni aveau tendința să dispară fără urmă pentru o vreme, pentru ca apoi să reapară de nicăieri,

fără să ofere nici o explicație pentru absență. Aşa era un tip cu care lucrase în redacția unui ziar: era în birou, scria ceva sau se uita pe net, după care, peste un minut, nu mai era acolo. Însă computerul rămânea deschis, deci nu putea să fi plecat acasă. Nici la veceu nu era, Mircea îl căutase acolo într-o zi când avusese o treabă urgentă cu el. Nu îl găsise nicăieri. Tipul revenise peste o oră. „Unde-ai fost?", îl întrebase Mircea. „Pe-aici", răspunsese tipul. Mircea nu îi ceruse să precizeze ce însemna „pe-aici", dar mai târziu îi păruse rău, curiozitatea îl măcinase multă vreme după ce directorul închisese ziarul, distrus de datoriile uriaşe pe care le acumulase.

Deci porni la plimbare în căutarea unei fețe cunoscute. În cele din urmă o găsi; îi aparținea lui Tudor Copşa, un actor

din Braşov, băiat frumuşel cu moacă de rus. Stătea cu două fete la o terasă.

- Bă Tudor, zise Mircea. Tudor păru bucuros să îl vadă.

- Mircea! Salut bătrâne!

Se îmbrățişară bărbăteşte, apoi Tudor i le prezentă pe fete: Doina şi Ileana. Doina era grăsuță şi transpirată, Ileana era slabă şi palidă, şi avea un ten îngrozitor, de parcă i-ar fi trecut un tractor sau ceva cu şenile, poate un tanc, peste față. Tudor îl invită să stea cu ei, şi Mircea nu avea de gând să zică nu. Ceru un Ursus, dar chelnerul îi spuse că nu mai aveau, aşa că ceru un Tuborg. Schimbară câteva impresii generale despre Vamă, despre aglomerație, despre cine mai avea să vină şi când, despre temperatură, despre politică. Fetele erau vorbărețe, Doina lucra la teatrul din Braşov, la secretariatul literar, şi Mircea îşi aminti că de fapt îi mai fusese prezentată odată, la o petrecere. Ileana era studentă la stomatologie, la Bucureşti.

- Şi tu ce mai faci, măi Mircea? zise Tudor. Ce-ai mai scris? Îți mai apare ceva?

- Deocamdată nu, zise Mircea. Dar lucrez la ceva nou, şi am băgat un scenariu la CNC..

- Da' teatru nu scrii odată, moşule? Scrie-mi şi mie un rol baban, o tragedie...

- Poate dramatizez Anus-ul, zise Mircea, dar nu îmi imaginez că te-ar interesa să joci rolul principal.

Tudor aproape că se strică de râs. Şi avea un râs puternic, sonor. Fetele începură să râdă şi ele, dar mai mult de râsul lui.

- Ba da, mă, cum să nu! Poate vine Andrei Şerban s-o monteze!

Şi râse din nou, şi de data asta râse şi Mircea.

61

- Ai scris o carte? Îl întrebă Ileana.

- Da, zise.

- Cum se cheamă?

- Păi, Anus, zise Mircea.

Spuse titlul fără să se înroşească (aşa cum făcuse când îi spusese maică-sii cum se numeşte cartea). Ileana însă se înroşi.

- Şi despre ce este vorba? întrebă, probabil din politețe.

- Păi, despre ce este vorba, hmmm, zise Mircea. Da, deci.

Şi începu să povestească.

Pe scurt: Anus este povestea unui student la psihologie care realizează că este obsedat de sexul anal. Pentru că prietena lui nu vrea să audă de aşa ceva, o părăseşte şi se cuplează cu o curvă, dar o părăseşte şi pe ea, deşi ea îl iubeşte, şi într-un fel şi el o iubeşte pe ea. Tipul are diverse experiențe homosexuale, însă nu găseşte în ele plăcerea anticipată. Continuă să caute anusul perfect, culcându-se cu o grămadă de bărbați şi femei. În cele din urmă reuşeşte să îşi explice obsesia prin faptul că maică-sa l-a născut prin cezariană; acest refuz de a îl naşte normal, prin vagin, i se pare a fi motivul obsesiei, iar pasiunea pentru anusuri este, în viziunea sa, încercarea de a reintra în maică-sa, însă fără a o dezvirgina. La sfârşit, tipul înebuneşte, se întoarce la prietena lui şi o omoară, într-o scenă năucitoare, violând-o anal atât cu propriile mijoace cât şi folosindu-se de diverse obiecte, de dimensiuni din ce în ce mai groteşti, încercând să îi lărgească anusul atât cât să poată intra în el.

Mircea îi zise toate astea Ilenei, dar încercând s-o menajeze, folosind cuvinte cât mai inofensive cu putință.

61

- Aha, interesant, zise Ileana când Mircea termină de povestit.

Reacția îi dădu de înțeles lui Mircea că nu câştigase o nouă cititoare. Dar nu-i păsa. Nu toată lumea trebuia să îi citească cartea, nu toți apreciau subiectul sau stilul în care îl tratase. Asta e, nu-i bai, îşi zise.

- Mie mi-a plăcut, zise Doina.

- Mersi, spuse Mircea cu o îndelung studiată modestie.

- Tu ce zici, o să ia Cărtărescu anul ăsta premiul Nobel? Că văd că e aşa, ca un fel de campanie pentru el. zise Ileana.

Că nu o interesa cartea lui era de înțeles. Dar, iarăşi Cărtărescu? Era cumva un complot? Ce avea toată lumea cu el? De unde venise întrebarea asta? A, pentru că era scriitor? Încercă să nu se enerveze.

- De ce, zise, crezi că l-ar merita?

- Nu ştiu, zise Ileana, de ce nu?

- L-ai citit? Întrebă Mircea.

- Am citit câte ceva, zise Ileana.

Un răspuns cam evaziv. Aiurea, îşi zise Mircea, fata nu citise nimic.

- Aha. Şi ți se pare că îl merită.

- Ție nu?

- Mie mi se pare că alții îl merită mai mult decât el, zise Mircea.

- Adică cine? Întrebă Ileana.

- Adică mai mulți, zise Mircea. Cormac McCarthy, de exemplu. Kundera, de exemplu. Kazuo Ishiguro, de exemplu. Philip Roth, de exemplu.

- Da, Kundera l-ar merita, îi dădu Ileana dreptate. Adică pe ceilalți nu-i citise, gândi Mircea.

- Dar Cărtărescu e român, continuă Ileana.

De parcă asta ar fi fost un argument.

- De parcă asta ar fi un argument, zise Mircea. Premiul ar trebui să se dea pentru valoare, nu pentru naționalitate. Şi cred că şi Cărtărescu ştie că sunt alții care îl merită mai mult. Dar presa îl tot împinge în față, de parcă. Stau şi mă minunez când mai citesc câte un articol pe tema asta; şi mă întreb dacă ziariştii care le scriu au citit vreodată, să zicem, Roth, sau McCarthy. Cred că nu. Sau oricum, chiar dacă i-au citit. Dar în toată campania asta nu este vorba decât despre naționalism. Sau ai impresia că presa vrea să promoveze valoarea? Nu, nu vrea, vrea să vândă. Şi apelează la sentimentul patriotic al românului, asta face. Nu, dar gândeşte-te, şi de fapt de ce? De ce se vorbeşte atât despre un Nobel pentru literatură? În primul rând, pentru că asta nu îi implică cu nimic pe cei care îl cer. Şi care oricum nu înțeleg că de fapt Nobelul pentru literatură nu înseamnă decât un lucru: recunoaşterea talentului unui individ. Premiul l-ar lua Cărtărescu, nu România, dar toți s-ar mândri cu el, de parcă ar fi într-un fel părtaşi. Şi nu sunt! Asta e, asta nu înțeleg ei, şi aici greşeşte presa: nu Nobelul pentru literatură ar trebui cerut sau țintit, ci celelalte, pentru fizică, medicină, chimie, alea pentru ştiințele naturale sunt importante pentru o țară. Pentru că ce înseamnă un Nobel în chimie sau medicină? Înseamnă, în primul

rând, că în țara respectivă există atât un material uman de calitate, cât şi un sistem de învățământ în stare să formeze acest material. Înseamnă că în țara aia se face cercetare serioasă. Înseamnă că au fost deja investiți nişte bani în asta. Ceea ce atrage şi alți investori. Uită-te la Israel, o

țară mică, fără resurse, dar unde toate firmele importante din lume au laboratoare de cercetare, pentru că israelienii au facultăți din care ies cercetători foarte buni. Şi pentru că se investeşte din greu în universitățile de-acolo. Ei, şi uită-te în schimb la România: ce vezi? Ce citeşti? Că nu-ştiu-care profesor de la Harvard sau Yale sau Oxford e român; că un Român de la Cambridge a descoperit ceva foarte important în nu-ştiu-ce domeniu; că în general vestul este plin de cercetători români. Ei, foarte bine, dar ce câştigă România din asta? Nimic! Pentru că ăştia odată ajunşi în vest rămân acolo, pentru că ştiu foarte bine că în România nu au nici o posibilitate nu numai să facă bani, dar şi să îşi facă meseria, să lucreze în cercetare. Şi ce face presa pe tema asta? Sau mai bine zis ce face statul? Iarăşi: nimic! Pentru că oamenii de ştiință nu au lobby, spre deosebire de artişti. Adică uite, să-ți dau un exemplu: se discută în fiecare an despre concursul de scenarii de la CNC: că ăla a luat, că ăla nu, că de ce câştigă mereu Nicolaescu, că de ce nu i-au dat bani lui Cristi Puiu sau lui ăsta, Mungiu. Şi chestiile astea se discută pe pagini întregi în cele mai importante ziare. Dar ai citit vreodată un articol despre finanțarea institutului de fizică din Bucureşti? Ştii ce buget are? Ştie cineva ce buget are? Nu! Pentru că nu interesează pe nimeni, şi pentru că dacă cei care lucrează acolo s-ar plânge de condiții, nu i-ar asculta nimeni. În schimb artiştii... Ştii Casa Monteoru din Bucureşti, unde e sediul Uniunii Scriitorilor? Băi, o clădire superbă, chiar pe Calea Victoriei. Dar se întreabă cineva la ce le trebuie scriitorilor aşa un

sediu, unde se adună nişte boşorogi, îşi citesc unii altora nişte poezii, se bat pe umeri, îşi sting țigările pe parchet - da, am văzut asta cu ochii mei, se poartă de parcă ar fi în gara din Mangalia, direct pe parchet! - şi cui folosesc adunările alea? Nimănui! Dar ia să vină cineva să zică „mai bine facem aici Casa Oamenilor de Ştiință şi vouă vă dăm un sediu în parterul unui bloc din Banu Manta" (acolo locuia unchiu-său, la care stătea când mergea la Bucreşti). Să vezi atunci cum ar sări presa cu gura, cum toți

bătrânii ăia ar scrie articole în care să urle că România nu îşi cinsteşte „Artiştii", etc. Păi şi atunci de ce să ne mai mirăm că lucrurile sunt aşa cum sunt? Nu, mai bine ne băgăm mâinile în buzunar şi zicem „măcar de-ar lua Cărtărescu un Nobel, să mai audă lumea de România". Ei, asta este mentalitatea noastră, ăştia suntem noi! Fusese un monolog sau discurs destul de lung. Fetele, Tudor şi un cuplu de la masa de alături îl ascultaseră uimiți.

- Mamă, câte mai ştii, zise Tudor. De ce nu scrii un articol pe tema asta? E chiar interesant, e o teorie chiar interesantă!

- Dar am scris un articol! Zise Mircea, în continuare furios. Doar că nu l-a citit nimeni! Ce-ai vrea, să trimit acelaşi articol la toate ziarele?

- Nu, nu ştiam.

- Mă rog, zise Doina, dar este importantă şi arta, cultura... şi cine să o finanțeze dacă nu statul? Gigi Becali?

- Nu ştiu, zise Mircea. Eu unul am reuşit să scriu o carte şi fără finanțare, şi fără Uniunea Scriitorilor şi

sediul lor... La ce au nevoie scriitorii de un sediu? Crezi că se duc acolo ca să scrie?

- Bine, scriitorii, nu se dădu Doina bătută, dar filmele? Că ai zis de Mungiu, de CNC. Sau ia cazul meu, al lui Tudor: teatrele din ce ar mai trăi?

- Dar nu zic să vă ia banii şi să îi dea altora! Se apără Mircea. Doar că voi aveți un lobby, până şi teatrele au un lobby, doar fiecare ziar are un critic de teatru, sau mai curând o critică; dar nu am impresia că fiecare ziar are pe cineva care să scrie despre ştiință! Şi de ce? Pentru că ea nu se vede, de-aia! La urma urmei, fizica, matematica, sunt cel puțin la fel de folositoare societății ca teatrul sau literatura, doar că ele sunt ascunse în nişte laboratoare, nu se fac în văzul lumii. O carte o iei în mână, într-un teatru poți intra, dar ştiința nu se practică în public!

Crezând că spusese tot ce avea de spus, Mircea se opri. Apoi îşi aminti ceva.

- Ia să vedem, ştiți cine este preşedintele Uniunii Scriitorilor? întrebă.

- Manolescu, se grăbi Doina să răspundă.

- Corect. Şi cine este preşedintele Academiei Române? După cum se aşteptase, nu răspunse nimeni. Cuplul de la

masa vecină îl privea cu curiozitate. Făcu o pauză de efect.

- Ionel Haiduc, zise în cele din urmă. Un chimist din Cluj. Ei, vedeți?

Vedeau.
65

DELIA

Relația cu Barbu se terminase într-o marți. Se întâlniseră în Piața Romană, la coloane, şi merseseră la o terasă care se afla pe lângă catedrala Sfântul Iosif. Barbu nu era în apele lui, dar asta nu era o noutate; cu o săptămână înainte predase lucrarea de diplomă (tema era „Freud şi tehnologia: anxietăți moderne") şi de atunci încoace se frământa, se întreba dacă nu ar fi trebuit să scrie încă o chestie, sau să scoată ceva, sau să citeze pe nu-ştiu-cine. Delia încercase să îl convingă că lucrarea era perfectă - o citise, şi chiar aşa credea - dar Barbu continua să îşi facă griji. Pusese deci starea lui pe seama lucrării şi făcuse tot posibilul ca să îl înveselească, povestindu-i diverse prostioare de la serviciu. Barbu fusese însă aproape mut, schițase uneori câte un zâmbet, atâta tot. Delia începuse să se supere.

- Dacă n-aveai chef să vorbeşti cu mine, nu ştiu de ce am mai ieşit, zisese.

- Ce? Spusese Barbu tresărind.

- Ce e cu tine? Zisese Delia. De ce continui să faci mutra asta? Gata, ai predat-o, acum asta e, şi oricum o să iei un zece, nu-ți mai bate capul degeaba.

Barbu privise în pământ.

- Nu e vorba de lucrare, zisese.

- Aha. Bine că-mi zici. Şi despre ce este vorba atunci?

- Despre noi.

Delia nu înțelegea. Ce făcuse? Ce se întîmplase? Ce vroia Barbu?

- Adică? Zisese.

Barbu oftase. Apoi vorbise.

65

- Delia, chestia asta între noi... relația noastră... Nu cred că mai are vreun viitor. Vreau să spun că... că m-am îndrăgostit de altcineva.

Delia nu zisese nimic. Se simțise de parcă Barbu i-ar fi înfipt un pumnal în inimă. Simțise lama rece rupându-i carnea, tăindu-i arterele sau ce avea prin jurul inimii, smulgând viața din ea.

- Şi nu mai pot să.   zis ese Barbu.

- Ce? Şoptise Delia. Ce nu mai poți?

- Nu mai pot să fiu cu tine.

- Te-ai culcat cu altcineva? Despre asta e vorba? Asta vrei să-mi spui?

Barbu clătinase încet din cap.

- Nu, nu m-am culcat cu nimeni. Nu pot să te înşel, şi nici nu vreau. Dar nu mai pot să fiu cu tine. Nu pot. îmi pare rău că.

În local intrase un grup de oameni.

- Salut, moşule, zisese unul dintre ei, adresându-i-se lui Barbu.

- Salut, răspunsese Barbu mohorât.

Grupul se aşezase la o masă din capătul celălalt al curţii.

- Nu staţi cu noi? Zisese cunoştinţa lui Barbu, un coleg de facultate, Delia îl ştia vag.

- Nu, mersi, zisese Barbu.

Colegul îşi dăduse seama că prezenţa sa era inoportună şi se retrase.

- De când. de cine? întrebase Delia.

- De două săptămâni. Nu contează cine e, nu o ştii.

- Şi eşti sigur? Eşti sigur?

- Da, zisese Barbu trist. Sunt sigur. Ascultă, Delia... Delia îl ascultase, iar el nu spusese nimic. Delia simţise

cum îi dau lacrimile, şi-ar fi dorit ca Barbu să i le şteargă,

sau măcar să o ia de mână, dar Barbu stătea ţeapăn în scaunul alb de plastic, privind la masă, de parcă el ar fi fost cel părăsit.

Delia se ridicase şi plecase. Aşa, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, cu privirea înceţoşată, cu inima sfâşiată, cu mintea mergându-i în gol.

Şi Barbu nu o urmase. Pe drumul înspre casă, Delia sperase să audă sunetul unor paşi în urma ei, ea s-ar fi întors, ar fi fost paşii lui Barbu, şi el i-ar fi zis „scuză-mă, am făcut o greşeală enormă". Dar nu auzi nici un fel de paşi, numai pe ai ei; străzile erau pustii.

Şi gata.

Ajunsă acasă, se închisese în cameră, dăduse drumul la radio şi plânsese în hohote. Spera să sune telefonul, dar nu sună. Spera ca Barbu să vină la ea, dar nu veni. Peste trei zile primise o scrisoare de la el. O aruncase la gunoi fără s-o deschidă. Apoi regretase, dar între timp gunoierii goliseră pubelele.

Delia recapitulase această poveste în pat. îi părea rău că totul se terminase. îi părea al naibii de rău. Timp de doi ani îşi imaginase că va petrece tot restul vieţii alături de Barbu, chiar se întrebase dacă nu avea de

gând s-o ceară în căsătorie după ce va fi predat lucrarea de diplomă şi îşi va fi găsit un job. Se gândea că vor avea copii, că vor merge împreună în lume, că vor fi alături unul de altul şi se vor iubi şi se vor ajuta şi se vor înțelege mereu. Dar nu a fost să fie, îşi zise. Gata, ar fi trebuit să închidă capitolul, să îşi bage amintirile într-un sertar din creier sau din suflet şi să le încuie acolo.

Se ridică din pat şi se duse să facă duş. Când se întoarse, apăruse şi Simona.

- Şi, ce-ați făcut? O întrebă Delia.

- Nimic, am stat de vorbă, nimic special.

- Şi vă mai vedeți?

- Nu am stabilit. Nu cred.

Băură împreună un nes la masa din curte. Gazda se aşeză şi ea la masă şi le povesti că stă prost cu sănătatea, că o dor genunchii îngrozitor, mai ales noaptea, şi că doctorii sunt nişte proşti şi nu ştiu să o trateze. Deliei îi păru rău pentru femeie, dar nu avea cum să o ajute. Puțin mai încolo începură să sune telefoanele, diverşi prieteni care erau pe drum şi anunțau că într-adevăr fusese aglomerat, dar trecuseră de Constanța şi sperau că se va circula mai normal.

- O să facă cam două ore până aici, profeți Simona. Într-adevăr, cam peste două ore sunară primii şi ziseră că

ajunseseră în 2 Mai. După ce se cazau, urmau să pornească către Vamă. Stabiliră să se întâlnească pe la ora nouă la Şoni, să mănânce ceva. Fetele începură să se îmbrace, deşi aveau destul timp la dispoziție.

- Simona? Zise Delia luptându-se cu un sutien cam strâmt.

- Da?

- Mai ai prezervativele alea?

- Mai am câteva, da... De ce?

- Păi, mă gândeam aşa.   dă-mi şi mie unul.

Simona scoase cutia din rucsac şi îi dădu Deliei un prezervativ. Se uită lung la ea.

- Dar ce te-a apucat? întrebă.

- Sunt tânără, zise Delia uitându-se în oglindă. Şi... no să rămân mereu tânără, nu?

- Nu, nu cred.

- Păi, atunci.

- Bine, zise Simona. Sper că ştii cum se foloseşte.

- Ştiu, zise Delia.

68

ROBERT

Asta e: dacă stai la soare şi eşti şmecher şi nu te dai cu cremă, cândva te arzi, şi te ustură, şi te întrebi de ce ai fost atât de prost, dar este prea târziu. Şi cam asta i se întâmplă lui Robert.

După ce se întorseseră de la plajă şi mâncaseră de prânz, părinții lui se culcaseră şi Robert rămăsese singur în curte. Era chiar singur, nu erau acolo nici gazda şi nici alți turişti. Doar el. îşi scosese o carte din rucsac, ceva despre designul de site-uri, scrisă de un american, şi începuse să o răsfoiască. Realiză cu mândrie că ştia majoritatea lucrurilor despre care vorbea americanul, şi nu numai că le ştia, dar le şi aplica. Stătu cu capul în carte multă vreme, până când se trezi taică-său.

- Ce faci? îl întrebă acesta căscând şi căutând o țigară într-un pachet gol.

- Citesc, răspunse Robert.

- Mhm.   Şi de ce eşti aşa roşu?

- Unde sunt roşu? Se miră Robert.

- La față, unde să fii!

Robert îşi trecu mâna peste față. Era fierbinte. Apoi simți şi usturimea de pe spate.

- Căcat, zise. M-am ars! M-am ars!

- Văd, zise taică-său. Ia o aspirină.

Dar Robert fugise deja la spălător, unde era o oglindă destul de murdară.

- Căcat, zise, să-mi bag.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi încercă să vadă care era situația acolo. Era nasoală.

68

- Nu te-ai dat cu cremă, îşi dădu cu părerea taică-său când Robert se întoarse la masă cu o față descompusă.

- Nici mama nu s-a dat! Zise.

- Dar ea nici nu s-a ars vreodată în viața ei. Ce, nu ştiai? Cred că nici cu un aruncător de flăcări n-ai putea s-o arzi!

- Căcat, căcat, căcat, zise Robert din nou.

Se duse în cameră şi luă o aspirină. Apoi făcu un duş rece, care îi uşură întrucâtva durerea. Furios, se întoarse în curte. Se trezise şi maică-sa, care îi aruncă un zâmbet destul de ironic.

- Adică eu m-am prăjit ca un. ca un peşte, şi voi râdeți? Ce-i aşa comic?

- Nimic, zise maică-sa. Scuze. Vrei să-ți dau cu iaurt pe spate?

- Acum? Acum la ce ajută? Zise Robert.

- Ajută, ajută...

O lăsă să-l ungă. N-avea nici un rost să se vaite. Fusese cretin, acum plătea. Fusese vina lui. La un moment dat apăru şi gazda în curte, şi râse şi ea.

- Ai stat prea mult în tigaie? Zise. Hahaha!

Avea un râs plăcut, deloc răutăcios. Râdea de el cu simpatie.

- Ei, tanti Elena, zise Robert, eu nu-s ca mata, să mă dau cu cremă toată ziua.

Femeia râse din nou, după care îi aduse lui Robert un măr din bucătărie.

- Mănâncă, că face bine, zise.

Robert nu ştia de ce mărul ar fi putut vindeca arsurile (poate doar dacă l-ar fi tăiat felii şi şi le-ar fi pus pe spate), dar îl mâncă totuşi, conştient de faptul că uneori oamenii

mai bătrâni ştiu lucruri pe care el nu le ştie, lucruri misterioase, cum ar fi chestia asta cu mărul. Sau poate că femeia făcea pur şi simplu mişto de el. Şi asta era posibil.

- Şi astă-seară o să mă duc în Vamă şi o să mă chinuiesc ca un animal, zise.

- Ei, stai tu sus, zise taică-său.

- Poftim? Zise Robert, neînțelegând ce legătură aveau cuvintele lui taică-său cu ce spusese el.

- Zic să stai tu sus, şi fata dedesupt, explică taică-său. Şi o rogi să nu-şi înfigă unghiile în tine.

Maică-sa râse.

- Vai, Matei, zise, e tanti Elena aici de față...

- Eeeei, spuse tanti Elena râzând şi ea, am auzit destule la viața mea.

Robert nu zise nimic, dar îşi imagină. Nu, de fapt nu îşi imagină, că nu vizualiză faza, dar se gândi că ar fi fost plăcut să dea din nou peste fata

de aseară. Drept care se întrebă dacă să ia maşina din nou sau să meargă în Vamă cu microbuzul. Problema era destul de serioasă, chiar dacă nu părea: dacă ar fi mers cu maşina, ar fi trebuit sau să nu bea, sau să bea şi să rămână până pe la cinci dimineața, când polițiştii care stăteau de obicei la intrarea în 2 Mai s-ar fi dus la casele lor. însă dacă nu ar fi băut s-ar fi simțit probabil ca în seara precedentă, adică puțin gelos pe ceilalți şi totodată enervat de veselia lor şi de faptul că nu putea participa la ea.

Pe de altă parte, dacă ar fi mers cu microbuzul şi s-ar fi întâlnit cu fata aia, n-ar fi putut s-o ducă acasă, ori asta era pentru el o mare plăcere - ba chiar o pasiune. Era cam timid când venea vorba de femei, şi maşina îi oferea cumva mai multă siguranță, un sentiment de linişte, pentru că el era la volan, deci controla situația într-un fel. Se gândi că ar fi putut merge cu maşina şi bea foarte puțin, doar o bere sau

două, dar ştia că de obicei când începea să bea, bea destul de mult, pentru că era rezistent la alcool şi abia cam după o jumătate de sticlă de vin sau vreo patru beri devenea bine-dispus.

Decise totuşi să ia maşina. Asta e, îşi zise, iarăşi nu beau, dar ar fi păcat să mă întâlnesc cu fata şi să împart un taxi cu ea, sau şi mai rău să mergem împreună cu microbuzul, ea să coboare înaintea mea şi eu să nu apuc să. Adică să-i zic „pa" şi gata. Nu, mai bine cu maşina atunci.

- Îmi dai maşina diseară? Îl întrebă pe taică-său.

- Da, zise acesta. Deşi, cu spatele tău, prin gropile din Vamă.

- Mă descurc eu, zise Robert. Eventual mă mai ung odată cu cremă înainte să plec.

- Ca să te lipeşti mai bine de scaun? Se amuză taică-său.

- Da, zise Robert. Ca să mă lipesc mai bine.

- N-ai decât.

Deci pe la ora nouă şi ceva Robert se urcă în maşină şi porni înspre Vamă.

DORA

- Dora, iartă-mă, te rog, iartă-mă pentru aseară, se auzi vocea lui Petrişor prin telefon. Ori, Dora nu se aşteptase să o sune. Credea că îşi va cere scuze când se vor vedea, iar acum o prinsese pe picior greşit.

Nu se gândise încă ce ar fi vrut sau ce ar fi trebuit să-i spună. Deci, ce era de făcut?

Răspunsul era simplu, şi îi veni pe loc. Închise telefonul şi îl dădu pe mut, poate că imbecilul ar fi sunat din nou, şi părinții ar fi început să întrebe cine o caută şi de ce, şi îi era lene să născocească vreo minciună.

Într-adevăr, displayul se aprinse din nou peste câteva secunde. Dora se uită la număr, puse mobilul pe masă şi ieşi din cameră.

Ai ei stăteau la masa din curte şi tăiau un pepene galben. Bunică-sa radia de fericire. Era înebunită după pepeni. Dora mai puțin, şi oricum îi prefera pe cei verzi. I se oferi o felie, dar refuză. Era abia şapte seara, stabilise cu Cristina să plece pe la opt, opt jumate, şi până atunci nu ştia ce să facă. Începu să se gândească la ce avea să îi spună lui Petrişor. În primul rând, că o jignise îngrozitor. În al doilea rând că nu avea nici un drept să.

Dar îi veni o idee mai bună: ce-ar fi fost să nu mai vorbească cu el? Chiar aşa: o jignise, şi nu vedea nici un motiv să îl ierte. Fusese porc, acum să plătească. Nu era mai bine decât să aibă explicații îndelungate şi plictisitoare? Altfel, ea ar fi zis că a jignit-o, el ar fi explicat că băuse şi că era gelos, ea ar fi zis că asta nu este o scuză, el ar fi zis că îşi dă seama, dar nu are ce altceva să facă decât să îşi ceară iertare, ea ar fi zis că nu acceptă scuzele lui, el ar fi zis că îi pare îngrozitor de rău şi că s-a căit toată ziua şi că ține la ea şi că nu vroia să strice ce era între ei (dar ce naiba era între ei? Nimic, absolut nimic!), ea ar fi zis că se mai gândeşte, el ar fi zis că era îndrăgostit de ea şi că chiar dacă sentimentul nu era reciproc nu ar fi suportat să nu mai fie în jurul ei, ea ar fi fost flatată dar s-ar fi prefăcut că nu este şi, în cele din urmă, după ore de vorbe l-ar fi iertat.

Nu, n-avea de gând să facă asta. Dă-l în mă-sa de bou.

Bine, şi acum, după această decizie, ce avea de gând să facă până la opt? Îşi puse tenişii şi ieşi la plimbare prin sat. Însă în loc să o ia către şosea, porni în direcția cealaltă, către capătul satului.

Se schimbaseră multe: străzile erau cât de cât asfaltate, se construiseră o grămadă de case noi, dintre care unele erau chiar arătoase, în fața uneia dintre case parca un Jaguar... era şi asta o chestie, să vii cu Jaguar-ul la 2 Mai. Un câine mic ieşi dintr-o curte şi începu să latre la ea, dar nu cu răutate. Se opri şi se jucă câteva minute cu cățelul, sub privirile a două băbuțe. Merse mai departe şi întâlni un pisoi, şi se jucă şi cu el, deşi

animalul nu era tocmai jucăuş şi încerca s-o muşte. Apoi se întoarse acasă şi făcu un duş.

Mobilul arăta şase apeluri nepreluate. Patru dintre ele erau de la Petrişor („ce imbecil", îşi zise Dora), unul de la Vlad şi unul de la Cristina. Se întrebă pe care dintre ei să îl sune mai întâi. Decise că pe Vlad, după care urma s-o sune pe Cristina să îi spună ce vorbise cu el.

Vlad îi spuse că o sunase doar aşa, să întrebe dacă vine în Vamă, dar nu vroia nimic anume.

- Venim mai încolo, zise Dora.

- Bine, zise Vlad. Auzi, te-a sunat Petrişor, ştii?

- Nu am ce să vorbesc cu el, zise Dora destul de rece.

- A, da? Bine, zise Vlad şi închise. Dora o sună pe Cristina şi îi dădu raportul.

- Pe mine m-a sunat Mihnea să întrebe dacă eşti supărată pe Petrişor, zise Cristina.

- Mi se rupe de Petrişor, zise Dora.

De ce se băgau acum toți în chestia asta? De ce țineau morțiş să-i împace? De ce nu interveniseră aseară?

- Foarte bine, zise Cristina. Ai dreptate, să ştii.

- Ştiu, zise Dora.

Cristina îi mai spuse că probabil avea să întârzie puțin, pentru că venise o mătuşă care stătea la Neptun, şi ai ei îi dăduseră de înțeles că trebuie să rămână şi ea prin preajmă, cel puțin vreo oră.

- Atunci la nouă? Zisese Dora.

- Da, cam pe la nouă. Te sun când îmi dau ăştia liber. Deci avea şi mai mult timp nefolosit la dispoziție, îşi spuse Dora. Ieşi în curte şi se aşeză la masă lângă părinți, bunică şi o prietenă de-a maică-sii. Îi anunță că avea să plece în Vamă pe la nouă. Nimeni n-avea nimic împotrivă, adulții mai aşteptau pe încă cineva, după care urmau să facă o partidă de Bridge. Iar bunica moțăia deja, şi probabil că în curând avea să se ducă la culcare.

- Şi de fapt ce faceți voi acolo în Vamă? Întrebă prietena maică-sii. Vă îmbătați, nu?

- Ei, se îmbată, zise Dan. Tu vezi totul în negru.

- Nu, zise Dora, stăm de vorbă, dansăm. nimic special, ne simțim bine, asta-i tot.

- Şi ce, vrei să-mi zici că n-o să bei nimic? Zise prietena maică-sii.

- O bere, două, zise Dora. Dar ne simţim foarte bine şi fără alcool, să ştii.

Femeia nu părea convinsă, dar nu mai zise nimic. În curând apăru şi al patrulea jucător şi Dan se duse să aducă cărţile. Dora mai stătu câteva minute prin preajmă, apoi intră în cameră să se îmbrace.

MIRCEA

Sorin fusese cu mexicanii şi prietenele lor la Costineşti, află Mircea.

- Şi ce mai e pe-acolo? Întrebă, deşi de fapt nu-i păsa ce se întâmplă la Costineşti.

- Oribil, zise Sorin.

- Yeah, horrible, îl susţinu unul dintre mexicani. Mircea se întrebă de ce nu este în stare să îi deosebească

pe cei doi sudamericani. Doar unul este din. uitase, Argentina sau Nicaragua sau Ecuador, sau Peru, nu mai ştia. Şi celălalt era tot dintr-o ţară de pe acolo, parcă Columbia? Hm... Dar erau două persoane distincte, nici măcar nu semănau la înfăţişare. Totuşi în mintea lui tipii se amestecau. Ba chiar şi gagicile lor se amestecau, realiză Mircea, deşi una era foarte mişto şi cealaltă câtuşi de puţin atrăgătoare. Dar nu ştia cine cine este, şi nici cine cu cine este, adică care fată cu care mexican.

- Păi ce-aţi căutat în Costineşti? Zise. Mai bine mergeam în Bulgaria.

- Mâine, zise Sorin. Adică mâine vrem să încercăm, că nu ştim încă dacă ei au nevoie de viză.

Unul dintre mexicani zise ceva. Mircea se concentră, dar nu asupra vorbelor, ci asupra omului. Îşi aminti că pe unul dintre ei îl cheamă Garcia, iar pe celălalt Alberto. Oare ăsta care vorbea acum era Garcia?

Fără să îl asculte pe om mai departe, îl întrebă pe Sorin dacă numele tipului începe cu G.

- Da, zise Sorin.

Garcia terminase ce avea de spus. Mircea nu reţinuse nimic.

- Ce-a zis? îl întrebă pe Sorin.

- A-ntrebat dacă găseşte droguri pe-aici, cred.

- Droguri? Zise Mircea. Garcia, vrei droguri?

- Normal, zise Garcia.

- Ce? Marijuana, haşiş?

- Nooo, zise Garcia râzând. Astea-s pentru copii. Ceva serios nu găsim?

- Ce? Zise Mircea puțin jignit, pentru că obişnuia să fumeze marijuana, şi nu i se părea chiar o nimica toată.

- Cocaină, nişte cocaină ar merge. Dacă ştiam că n-aveți, aduceam eu.

- Bineînțeles că avem, zise Mircea. Dar căutăm mai pe seară, nu acum.

Garcia şi Alberto se bucurară, îşi luară gagicile şi intrară în cortul lor, să se schimbe sau cine ştie ce să facă. Mircea luă o scoică din nisip şi începu să se joace cu ea.

- Sper că tu nu vrei să încerci, zise Sorin.

- Ce să încerc? întrebă Mircea, deşi înțelesese despre ce era vorba.

- Cocaină.

- Stai bă liniştit, că nici nu ştiu dacă se găseşte, zise Mircea.

- Nu asta am zis, spuse Sorin.

- Ştiu, zise Mircea.

- Mircea, prea ai făcut-o lată în ultimele zile... Las-o mai moale, zic că ar fi mai bine să nu bei azi, şi nici să nu încerci aia. E prea mult, moşule, nu poți să ştii cât suportă corpul tău.

- Bine, Sorine, zise Mircea.

Nu-i plăcea să i se facă morală, dar Sorin avea într-un fel dreptate. Era de ajuns. Gata cu excesele. Nu numai că îi făceau rău, probabil, dar îl şi rețineau de la scris.

- Bine, Sorine, repetă. încerc. Da' să ştii că şi aseară am încercat să nu beau.

- N-ai prea reuşit.

- Nu, recunoscu Mircea. Dar am vrut. Contează şi asta,

nu?

- Nu, zise Sorin, şi Mircea n-avea chef să se contrazică cu el, aşa că o lăsă baltă.

V.

DELIA

Deliei nu i se păru că mâncarea de la Şoni era mare lucru. De fapt nu îi plăcea acolo din alt motiv, şi poate de-aia îi cam stătea şi mâncarea în gât.

Cu un an în urmă fusese cu Barbu în Vamă. într-o după-amiază văzuseră un flyer pe care era anunțat un cenaclu literar, chiar la Şoni. Era de fapt vorba despre cenaclul unei reviste din Constanța, şi cum Barbu îl cunoştea pe unul dintre băieții care citeau, se duseseră să vadă despre ce este vorba.

Primul care citise era un tip din Bucureşti, Luca Dinulescu, un prozator. Era îmbrăcat cu o cămaşă mov cu dantele, care Deliei îi plăcuse la nebunie. începuse să citească o proză foarte comică despre cum el se întâlneşte cu Emil Cioran în parcul Herăstrău şi îl roagă să-l lase să-i sugă

pula. Cioran este de acord în cele din urmă, şi Luca îi fură pula, cerându-i lui Cioran să treacă toate operele sale pe numele Luca Dinulescu dacă vrea pula înapoi.

Delia se spărsese de râs; povestea era extraordinară (altfel n-ar fi reținut numele autorului). Doar că la un moment dat, după ce tipul citise vreo cinci minute, un barman sau chelner strigase că să nu mai citească cu porcării, altfel taie microfonul. Ce-i drept, cuvântul „pula" era folosit destul de des, dar în context dădea foarte bine, şi cum poți citi o proză despre furtul unei puli fără să pronunți cuvântul? Dinulescu citise mai departe, cu „pula", şi după încă vreo două minute, cineva închise într-adevăr stația. Deliei, actul i se păruse de o nesimțire strigătoare la cer. Responsabilul cu stația zisese că lumea vine la Şoni ca să mănânce, nu ca să audă porcării. „Le stă oamenilor mâncarea în gât", zisese, şi Barbu comentase că probabil că se înneacă cu pula lui Dinulescu. Cei de la cenaclu plecaseră în altă parte, şi Delia şi Barbu se duseseră acasă, unde în timp ce făcuseră sex făcuseră bancuri cu pula, adică Delia începuse să i-o sugă lui Barbu şi se prefăcuse că se îneacă şi râseseră amândoi în disperare.

Acum stătea cu gaşca lor, în total se strânseseră vreo 10 oameni, şi urmau să mai vină şi alții, şi se cam oftica că mersese la Şoni. Şi oricum lumea care venise nu o amuza prea tare, mai ales că fiecare părea să spună aceeaşi poveste despre cât de aglomerat fusese drumul şi cât de tare merseseră. Unii mai interesanți povesteau ce depăşiri mişto făcuseră, „l-am luat pe banda din dreapta, şi când mă uit, la volan era un moş, bă, semăna leit cu Moş Crăciun, adică chiar avea barbă, îți dai seama, Moş Crăciun într-un Opel Vectra, deci l-am depăşit pe Moş Crăciun, hahaha". Delia râse şi ea, ce era să facă, şi într-un fel era chiar haios să îl

depăşeşti pe Moş Crăciun. Şi oricum era mai bine cu ăştia decât cu Cornel şi Andu, îşi zise.

După ce terminară de mâncat, se duseră la Stuf. Muzică, alcool, mişcare... Delia îşi luă un Martini, apoi încă unul. Dansă o vreme cu Simona, dansă după aia cu un tip, John, pe care îl chema de fapt altfel, probabil Ion, şi care era simpatic, dar avea prietenă la Bucureşti, şi Delia nici nu îşi puse problema să facă ceva cu el; dar era amuzant, şi dansa mişto. Se bâțâiră preț de vreo şase cântece, muzica era bună, muzica era mereu bună la Stuf. La al şaptelea cântec erau amândoi obosiți şi aproape gata să se retragă, dar un cuplu pe care Delia nu îl observase până atunci începu însă să danseze chiar lângă ei, şi nu mai plecară, pentru că era clar că acel cuplu era profesionist, şi nu puteau pierde ocazia să îl urmărească. Tipa era brunetă şi arăta cam ca o indiancă din India, iar tipul era înalt şi creț. Dar cum dansau, Dumnezeule! Dansau rock în figuri (Delia îşi amintea că aşa se zice, aşa dansaseră şi părinții ei pe vremuri, îşi amintea şi asta, cum dansau la petreceri, dar ea era foarte mică pe vremea aia, şi ei nu mai dansaseră de mult împreună), tipul o învârtea, făceau paşii potriviți, erau absolut perfecți, şi pe fețele lor se citea o plăcere cum Delia rar văzuse la nişte dansatori. Multă lume se oprise din dans şi în jurul cuplului se formase un cerc, şi când se termină cântecul, publicul -care fără să îşi dea seama se transformase în public, din participanți - izbucnise în aplauze. Cuplul zâmbise fericit, şi Delia îşi dădu seama că era geloasă pe ei, că ar fi vrut şi ea să fie atât de fericită, să aibă pe cineva care să danseze cu ea, numai cu ea.

- Mai dansați, mai dansați, îi rugă cineva, dar se pusese Depeche Mode, şi nu poți dansa în figuri pe Depeche Mode.

- Poate mai încolo, zise fata.

- Genial, zise John. Bravo! Bravo! Sunteți profesionişti, nu?

- Nu, zise tipul. Ne place să dansăm, asta-i tot. Delia întrebă ce piesă fusese.

- Walkin the dog, a Rollingilor, spuse John.

- De fapt e a lui Rufus Thomas, îl corectă un tip cu ochelari care urmărise şi el dansul.

Delia se gândi că şi Barbu ar fi ştiut asta, era înebunit după muzică şi ştia toate formațiile şi toți cântăreții, de la cei din anii '60 până astăzi. Şi îi

plăcea să își etaleze cunoştințele, ceea ce uneori îl făcea destul de nesuferit. Alții știu și tac, probabil că și John ar fi tăcut dacă nu l-ar fi întrebat ea.

Se întoarseră la ceilalți, care uniseră două mese şi se căzneau din răsputeri să se îmbete cât mai rău. Simona era deja în brațele unui tip, şi Delia realiză că dacă chiar vrea să agațe pe cineva, ar trebui să mai bea ceva. Se duse la bar şi îşi luă un al treilea Martini. Apoi trecu în revistă băieții de la masa lor, dar nu erau decât doi care arătau bine: John, dar cu el nu se putea, şi tipul cu care era Simona, deci nici ăla nu mergea. Ceilalți erau însă cam anoşti. Asta e, se gândi Delia, atunci unul anost. Dar de fapt nu asta vroia, aşa că pentru început nu făcu nici o mişcare. Oricum, nu băuse încă destul pentru aşa ceva. Dar îşi propuse ca dacă vreun tip se dă la ea, să nu îl respingă din prima.

Aruncă o privire împrejur şi i se păru că recunoaşte pe cineva la altă masă; un băiat destul de tânăr, cu față de poet-boxeur. Avea nişte ochi deosebit de expresivi (care tocmai păreau să exprime plictiseală sau nervozitate) şi foarte strălucitori. Delia mai văzuse ochii ăia odată, dar când, şi unde? în rest, tipul avea părul scurt şi trăsături totodată

brutale şi romantice, probabil că de-aia părea un poet-boxeur. De unde naiba îl ştia? O întrebă pe Simona dacă ştia cine este, dar nu ştia. Să fi fost vreun cunoscut de-al lui Barbu? Nu, îi ştia pe toți, şi-ar fi amintit... Actor? Asta era posibil, dar era şi la ei la masă un tip care terminase actoria, probabil că ăla l-ar fi salutat, că actorii par să se cunoască toți între ei. Atunci.

Îşi aminti. Era chiar proastă, cum putuse uita? Îl văzuse într-o seară de lectură în Club A, fusese evident cu Barbu acolo, şi tipul era scriitor şi citise un capitol din romanul său. Lui Barbu nu-i plăcuse, Deliei însă da, aşa că cumpărase cartea, Anus, şi i se păruse foarte bună, deşi cam dură şi cam deprimantă. Dar era o carte bună, şi pe tip îl chema.avea un nume nemțesc parcă, sau evreiesc, nu era sigură. da, ştia: Hofer. Mircea Hofer. Iar acum se uita la ea, probabil pentru că şi ea se uita la el.

Delia îi zâmbi. Tipul păru mirat. Delia se întrebă ce-ar fi zis dacă s-ar fi dus la el şi i-ar fi spus că i-a citit cartea şi că i-a plăcut. Probabil că s-ar fi bucurat. Pe de altă parte, poate că i se întâmpla asta des. Dar la lectură nu păruse să fie genul de om care îşi dă aere. De fapt, ce se putea întâmpla? Cel mult ca el să zică „mersi" şi să n-o bage în seamă. Ei, şi?

Aşa că se ridică şi porni înspre masa lui.

ROBERT

Printre CD-urile cu Stones din maşină, Robert găsise unul cu Nick Cave pe care nu îl ştia şi îl pusese. Suna bine, şi Robert regretă că drumul înspre Vamă era atât de scurt. După ce trecu de intersecția cu strada Şcolii, Robert acceleră, dar peste câteva secunde fu silit să pună o frână foarte bruscă. Bine că nu era nimeni în spatele lui, îşi zise.

Frânase pentru că pe partea dreaptă a drumului o văzuse pe Dora, fata din seara trecută. Era cu încă o fată şi aşteptau probabil un microbuz. Şi ea recunoscuse maşina lui Robert, adică a tatălui acestuia, şi se îndreptă înspre ea.

- Bună! Zise. Ne iei şi pe noi?

- Sigur, zise Robert şi se întinse să deschidă portierele. Dora se aşeză în față şi i-o prezentă pe Cristina, care

intră în spate. Robert observă privirea curioasă a Cristinei şi se întrebă ce îi povestise Dora despre seara anterioară.

- Deci tu eşti cavalerul, zise Cristina. A fost frumos din partea ta aseară.

- Mersi, zise Robert. Dar n-am făcut mare lucru. Ieşiră din 2 Mai, şi Robert cedă impulsului de a se da

mare. Călcă acceleratorul şi maşina zvâcni înainte, vântul cald intra pe geam, şoseaua se scurgea rapid pe sub roțile maşinii.

- Vă întâlniți cu cineva în Vamă? Întrebă Robert.

- Da, zise Cristina.

- Hmmm, zise Dora.

Robert deduse că n-ar fi avut nimic împotrivă să îşi petreacă seara cu el. Nici el n-ar fi avut nimic împotrivă, dar nu ştia cum să-i zică.

- Tu? Întrebă Dora.

- Hm, zise şi Robert. De fapt ar fi nişte prieteni acolo, dar.   nu prea am chef de ei, minți.

- Atunci am putea sta la o bere, doar noi, zise Dora. Adică doar noi doi.

Cool, gândi Robert. Îl salvase.

- Da, zise, dar.   nu pot să beau, sunt cu maşina.

- Atunci o cola, propuse Dora.

- O cola da, admise Robert.

Parcară maşina şi Cristina porni înspre Mitocanu, unde era gaşca din şcoală. Dora şi Robert o luară în direcția opusă, înspre Bulgaria. Intrară într-una dintre ultimele clădiri de pe malul mării, o coşmelie nu tocmai frumoasă şi cu un personal care părea destul de deranjat de ocazia de a servi pe cineva. Se aşezară la o masă de la care se vedea marea, şi Robert ceru o cola, iar Dora o bere. Stând aşa la masă, Robert realiză că trebuie să spună ceva, să poarte o discuție. Dar cum? Despre ce?

- Robert Mazilu, se recomandă zâmbind (zâmbetul conținând un fel de scuză pentru lipsa de ingeniozitate cu care deschisese convorbirea).

- Îmi pare bine, Dora Nemescu, zise Dora întinzând o mână către Robert.

Acesta o scutură cu delicatețe, pentru că Dora avea o mână delicată.

- Dora Nemescu, ai zis? Eşti cumva rudă cu Nemescu, regizorul? Ăla care a făcut California Dreamin'?

Dorei îi mai fusese pusă această întrebare. Nu era, din câte ştia, rudă cu regizorul Nemescu. Îl întrebase pe taică-său, ba chiar şi pe bunică-sa, dar amândoi ziseseră că nu exista nici o legătură cu tipul. Sigur, Nemescu nu era un nume foarte des întâlnit, dar nici chiar atât de rar.

- Da, zise. Îmi era un fel de văr, de gradul doi sau trei, nu ştiu exact.

- Şi l -ai cunoscut? Adică.

- Da, mă rog, de la adunări din astea familiale. Era un tip simpatic.

- Da, cred, zise Robert. Şi filmul este genial.

- Da, zise Dora, şi de data asta nu mințea, chiar văzuse filmul şi chiar îi plăcuse. Într-un fel, ieşind de la film îi păruse rău că nu era rudă cu Nemescu, regizorul.

- Şi ce păcat că a murit, zise Robert, realizând totodată că nu era nevoie să pomenească moartea omului, doar Dora îl cunoscuse, poate era o temă prea personală pentru ea.

- Da, zise Dora, groaznic. Am fost şocată când am aflat, îți dai seama.

- Îmi închipui, zise Robert.

- Şi tu? Zise Dora. Mazilu? Nu era un scriitor cu numele ăsta?

- Ba da, zise Robert, dar n-am nici o legătură cu el. Chelnerul puse băuturile pe masă: un Tuborg la draft în

dreptul Dorei, o cutie de cola şi un pai în dreptul lui Robert. După care dădu să plece.

- Auzi, zise Robert, pahare n-aveți? Chelnerul se întoarse. Era tânăr şi dezorientat, părea

cumva să creadă că se află în filmul greşit.

- Pahare? zise.

- Da, zise Robert. Aş vrea un pahar. Chelnerul făcu o față de parcă nu îi trecuse niciodată prin

minte că cola s-ar putea bea şi dintr-un pahar. Totuşi nu comentă mai departe.

- Sigur, dacă vreți un pahar..., zise pe un ton care dădea de înțeles că găsea capriciul lui Robert deosebit de extravagant.

Aduse un pahar. Robert îi mulțumi. Dora începu să râdă.

- Scuză-mă, zise, dar cum s -a uitat la tine.

- Da, zise Robert, m-am întrebat şi eu dacă nu i s-ar fi părut mai normal dacă aş fi cerut o farfurie.

Dora se zgudui de râs. Robert observă că îi plăcea umorul lui, aşadar plusă:

- Îți dai seama, zise, acum s-a dus la bar şi le povesteşte ălora de-acolo: „auzi, domne, i-am dat o cutie de cola şi un pai, şi el mi-a cerut un pahar! Un pahar, îți dai seama? Ce dracu' o vrea să facă cu el?!?".

Dora râse şi mai tare. Semn bun, îşi zise Robert. Din nişte boxe se auzea U2. Alt semn bun, concluse Robert, pentru că în noaptea precedentă, când o dusese pe Dora acasă, pe drum ascultaseră U2, se dăduse la radio.

- U2, zise, i-am ascultat şi aseară în maşină.

- Ştiu, zise Dora. Ăla cu străzile fără nume.

- Where the streets have no name...

- Exact.

Robert se bucură că ea ținuse minte cântecul.

- Câți ani ai? O întrebă.

- Câți îmi dai? Zise Dora.

Capcana eternă, realiză Robert. Cum putuse să cadă în ea? Ce fraier!

S e uită la ea cu atenție, de parcă asta ar fi ajutat vreodată pe cineva. Chiar n-avea habar. Între 15 şi 20, probabil. Dar nu chiar 15, asta ar fi fost prea de tot.

- Şaişpe, zise.

- Bravo, zise Dora.

- Pe bune? Am nimerit?

- Da, pe bune.

Robert se simți uşurat. Dar cu şaişpe nu prea poți greşi, dacă o fată este mai tânără, se bucură că o consideri matură, iar dacă este mai bătrână, se bucură că o consideri tânără. Doar că şaişpe ani sunt cu zece mai puțin decât avea el, îşi zise. Dar ce conta? Adică doar dacă nu ar fi contat pentru ea, deşi de obicei fetele preferă să iasă cu tipi mai mari decât ele.

- Şi mie cât îmi dai? Întrebă.

- Douăşcinci, zise Dora fără să stea pe gânduri.

- Aproape, zise Robert. Douăşase.

- Nu-i mult, zise Dora.

- Depinde, zise Robert.

- Din punctul meu de vedere nu este mult, preciză Dora.

Ceea ce era iarăşi un semn bun, îşi zise Robert. Câte semne bune într-o singură seară! Şi ce mişto ar fi dacă grămada asta de semne bune ar şi folosi la ceva!

DORA

Ei, da, era o diferență. Nu numai de vârstă, dar şi de stil, şi de caracter... Față de Robert, ceilalți băieți cu care fusese erau nuli, absolut nuli. Era un tip aşa de mişto, calm şi serios şi totuşi cu umor... Iar puştii de la ea din clasă, sau în fine, din liceu, erau exact invers: agitați, neserioşi şi cam

lipsiți de umor. Adică aveau umor, dar un umor de liceeni, nu de oameni mari. Râdea la glumele lor pentru că le mai auzise, pentru că mai râsese de zeci de ori la ele şi ajunsese să râdă în virtutea inerției.

Îi sună mobilul. Era Cristina.

- Scuze, îi zise lui Robert.

- Nici o problemă, zise el. Dora răspunse.

- Ce faci dragă, nu veniți pe-aici? Zise Cristina. Stăm pe mal cu o sticlă. ce? Cu două sticle de vin. da, da... uite, salutări din partea lui Vlad, îi este dor de tine... şi din partea lui Petrişor, da' ştiu că nu îți pasă. deci zi, mai stai acolo, sau ce faci?

- Stau aici, zise Dora rece.

- Aha, aha, înțeleg, zise Cristina, care suna de parcă băuse deja cam mult. Bine, vorbim mai încolo, pa.

- Pa, zise Dora.

- Gaşca? Întrebă Robert.

- Gaşca, da.

- Uite, nici nu te-am întrebat la ce liceu eşti.

- Lazăr, zise Dora.

Era destul de mândră de liceul ei.

- Lazăr. liceul cu cele mai mişto fete, îşi aminti Robert ce se spunea pe vremea când el era de vârsta Dorei.

- Ăla nu-i Sava? Zise Dora.

- Nu, la Sava sunt cel mai bine îmbrăcate, răspunse Robert. Adică erau pe vremea mea.

- Şi tu unde ai fost?

- La Sava, zise Robert.

Vorbiră în continuare despre licee, despre muzică, despre filme (mai ales despre California Dreamin'), despre

una, alta. Şi se înțelegeau bine, cel puțin asta era părerea Dorei, nu se plictiseau împreună, discuția curgea. Şi se întrebă în mod serios cum ar fi să fie cu el. Nu mai fusese niciodată cu cineva, adică nu serios, cel mult aşa, pentru vreo două săptămâni; dar ar fi vrut; să meargă cu el la filme, la concerte, în baruri, să îi cunoască prietenii, să o ducă acasă noaptea, sau uneori să rămână la el... Îşi dorea asta de multă vreme: să ducă o viață de om matur, nu aşa, de copil, cum era viața ei, cu petreceri cu colegii şi beții nocturne în parcuri şi amuzamente stupide în tabere.

- Nu vrei să stăm pe mal? O întrebă Robert, şi Dora acceptă cu plăcere.

Dar pe mal era cam aglomerat, diverse cupluri ocupaseră deja buza mării. Merseră mai departe, mai înspre Bulgaria, cam până pe unde. Îşi aminti de seara trecută şi i se făcu ruşine. Se opri.

- Stăm aici? Zise.

Se aşezară în nisip, următorul cuplu era la vreo şase-şapte metri distanță. Dora se gândi că ar fi fost mai plăcut dacă ar fi avut şi o sticlă de vin cu ei. Dar Robert zisese că nu bea, şi dacă ar fi băut singură ar fi fost cam nesimțită.

- Ce e? Zise Robert. Părea îngrijorat de tăcerea ei.

- Nimic, zise Dora. Aşa, mă gândeam...

- La?

- Nimic special.

- Eşti obosită?

- Nuuu, Doamne fereşte! Zise Dora. Doar nu vroia s-o ducă la culcare, îşi spuse.

- Am dormit după-masă, adăugă.

Ce replică stupidă! Asta le-ar fi zis părinților, dar nu unui băiat, se gândi.

- Pentru că dacă nu eşti obosită şi vrei să mai stăm., zise Robert.

- Da?

- Aş merge să iau ceva de băut. Dar asta ar însemna să rămânem aici până pe la cinci-şase, când se cară polițiştii din 2 Mai.

- Vrei să vedem răsăritul? Zise Dora.

- De ce nu. Dacă rămâi trează până atunci.

- Sigur că rămân!

- Bine, atunci mă duc să iau ceva. Sau vrei să vii cu mine?

Dora prefera să îl aştepte.

- Şi ce iau? Întrebă Robert.

- Un vin? Alb? Mai dulce, dacă îți place şi ție...

- Da, sigur.

Robert plecă. Dora rămase cu gândurile ei, care erau în mare parte despre el. Marea foşnea liniştită, dinspre sat se auzea un amalgam de muzici, întregit uneori de câte un râset mai puternic.

Robert se întoarse peste câteva minute.

- Scuze pentru întârziere, zise, dar ăştia se pare că nu au învățat să țină şi câte o sticlă de vin la rece. Sau nu vroiai rece?

- Ba da, zise Dora, pe căldura asta să bei vin cald. Robert se aşeză lângă ea şi îi întinse sticla.

- N-am luat şi pahare, zise.

- Nici nu-i nevoie, spuse Dora.

Bău o gură şi se uită pe etichetă, dar lumina era prea slabă ca să vadă ce scrie.

- E bun, zise.

- Busuioacă de Bohotin, zise Robert. Era singurul dulce şi rece.

- E bun, repetă Dora şi îi dădu sticla lui Robert. Acesta bău şi el şi scoase un pachet de țigări dintr-un

buzunar.

- Te deranjează dacă fumez? Zise.

- Cum, nu! zise Dora. Şi eu fumez, dar... doar din când în când.

„Adică la petreceri", ar fi vrut să adauge, dar se abținu.

- Vrei una? Zise Robert oferindu-i pachetul.

- Nu, mersi. Adică pot să fumez şi de la tine, nu?

- Da, zise Robert.

Aprinse o țigară, trase un fum şi i-o dădu Dorei. Stăteau întinşi în nisip, cu brațele încrucişate sub capete, coatele li se atingeau.

- Ce bine e, zise Dora.

- Da, zise Robert. Amândoi se uitau la stele.

MIRCEA

Asta chiar că nu i se mai întâmplase: adică stă la masă cuminte cu Sorin şi băieții ăia din America de Sud, şi vine o tipă şi zice „tu eşti Mircea Hofer, nu?". El rămâne mască şi zice „da", şi ea zice „ți-am citit cartea şi mi-a plăcut foarte mult".

Adică nu e normal, nu? Pentru că la urma urmei el este doar Mircea Hofer, cine dracu' a auzit de el, chiar dacă Anus s-a vândut bine? Şi pe deasupra fata e şi mişto; el îşi

imaginase că dacă i se va întâmpla vreodată să fie recunoscut, atunci de vreo urâtă, de vreun monstru, nu de. „Mă bucur", zisese. „Vrei să te aşezi?". Şi ce fețe făcuseră ceilalți, până şi Sorin, păcat că Martha nu era acolo să vadă. Ar fi căzut în cur de uimire. Cărtărescu, pah! Hofer! Îl recunoştea lumea pe stradă, adică în baruri!

- Scuză-mă, dar de unde mă ştii? zise.

- Din Club A, ai citit ceva acolo.   Eu sunt Delia. Mircea dădu mâna cu ea.

- Ăăă, zise, sunt foarte mirat, adică nu mi s-a mai întâmplat să.

- Sper că nu.   nu deranjez, zise Delia.

- A, nu, nu, dimpotrivă!

Ce cool! Ce al naibii de cool! Asta era pe bune cool, „cool", foarte cool! Bine că nu băuse mai nimic şi nu era muci şi nu făcea o impresie proastă.

- Şi deci ți-a plăcut cartea, zise.

- Da, zise Delia.

- Mhm...

Realiză că ar fi fost cazul să îi facă cunoştinţă cu ceilalţi de la masă, reuşi chiar să nu îi încurce pe Alberto şi Garcia, dar cum le chema pe prietenele lor n-avea nici cea mai mică idee. Oricum, se descurcară şi singure.

- Scuză-mă că am rămas cu gura căscată, îi zise Sorin Deliei, dar... Sunt prieten cu Mircea de-o viaţă (aici Mircea dădu din cap afirmativ) şi niciodată n-am întâlnit pe cineva care să-i fi citit cartea. În afară de cercul nostru de prieteni, vreau să spun. Eram convins că lecturile alea pe care le face sunt pierdere de timp, da' uite că nu-i aşa. Mişto, mişto...

85

- Dansezi? O întrebă Mircea destul de brusc, întrerupându-l pe Sorin.

- Sigur, zise Delia.

Se duseră în perimetrul care părea să fie ringul de dans, şi care era destul de aglomerat. Din boxe se auzea Road to Nowhere. Unii cântau împreună cu Talking Heads „we're on the road to nowhere, come on inside". Lui Mircea scena i se păru demnă de un film: camera ar fi fost sus, într-un elicopter, cam la patruzeci de metri deasupra lor, şi ar fi filmat această mulţime, zeci sau chiar sute de oameni, dansând la lumina unui bec, dansând ciudat, fiecare în felul său, o masă de oameni în mişcare, dar într-o mişcare anormală, anarhică, şi s-ar fi auzit chiar cântecul ăsta, camera ar fi coborât încet, fixată pe el şi Delia, feţele lor s-ar fi văzut din ce în ce mai clar, apoi, când solistul începe să urle ar urma un cut pe nişte braţe aruncate în aer, camera ar fi fost acum în mulţime, strecurându-se cu greu printre dansatori, cumva ar fi trebuit ca spectatorul să simtă mirosul de transpiraţie amestecat cu mirosul de bere şi ţigări, unghiul obiectiv al camerei ar fi trebuit să pară cumva disperat, ca al unui copil pierdut în mulţimea aia, nebăgat în seamă de nimeni, izbit de câte cineva, şi în cele din urmă copilul, adică camera, reuşeşte să îi găsească pe Mircea şi Delia, dansând nebuneşte, ca nişte maimuţe, zâmbind, transpirând.

Da, şi? Îşi zise Mircea. Ce-i cu scena asta? Din ce film e? Ce se întâmplă mai departe?

Realiză că Delia vorbea cu el.

- Poftim? Urlă.

- La ce lucrezi acum? Întrebă Delia.

- A, zise Mircea. Chiar, la ce lucra?

- Am scris o adaptare după Anus, şi încerc să mă înțeleg cu un producător, îşi aminti.

- Mişto, spuse Delia.

- Da, zise Mircea. Dar nu ştiu dacă o să meargă. Sau ți-l poți închipui pe Tudor Chirilă încercând să intre în curul unei femei?

Delia râse, avea un râs plăcut, cristalin, cinstit; era greu să râzi aşa, din inimă. Prea multă lume râde din cap, îşi zise Mircea. Mulți se întreabă mai întâi dacă este cazul să râdă, şi când încep să râdă este puțin prea târziu, dar ei nu îşi dau seama.

- Şi în rest lucrez la un volum de poezie, şi o să încep şi următorul roman, dar nu prea am timp, că lucrez şi la un ziar. Şi tu? Ce faci?

- Sunt bancher, zise Delia. Adică lucrez la o bancă. Dar nu-i mare lucru de povestit.

- De ce? Zise Mircea. Îmi închipui că şi la o bancă se întâmplă chestii mişto.

- Mai curând în filme, zise Delia. Nu, fac statistici, cam cu asta mă ocup. Am terminat ASE-ul, şi acum.

Ridică din umeri. Mircea o înțelese. Începuse un alt cântec, care nu părea să se potrivească după Talking Heads, şi Mircea şi Delia se întoarseră la masă.

- Mi-aş lua ceva de băut, zise Delia, şi Mircea dădu din cap înțelegător.

- Şi eu, zise.

Şi de fapt de ce nu? Ce, doar nu îi era frică de Sorin! Pe de altă parte, ar fi vrut să mai stea de vorbă cu Delia, dar dacă se pilea, poate că nu ar mai fi vrut ea să stea de vorbă cu el. Se duseră la bar. Delia comandă prima. Ceru o vodcă. De ce naiba beau toate tipele din Vamă tărie?, se miră

Mircea. Ceru şi el o vodcă. Delia o dădu pe a ei peste cap şi comandă o a doua. Mircea rămase interzis. Tare, fata. Dacă continua aşa, nici n-avea rost să încerce să țină pasul cu ea. Delia observă uimirea lui, se înroşi şi zâmbi. Mircea o privi fermecat.

- De obicei nu beau aşa, se scuză Delia.

- Eu da, zise Mircea, dar astăzi intenționam să fac o excepție...

- Şi eu astăzi intenționam să mă îmbăt, recunoscu

Delia.

- Poate reuşim să ne înțelegem, să ajungem la mijloc, zise Mircea. Pentru că mă îmbăt în fiecare noapte de vreo săptămână încoace, şi Sorin, zice că s-o las mai moale.

- Dar nu-i nevoie să bei şi tu, zise Delia. Mă descurc şi singură.

- Nu, zise Mircea, nu pot să las o fată să bea singură.

- De ce?

Uite, la asta nu se gândise. Probabil că i-ar fi ciudă că ea bea şi el nu, recunoscu în gând.

- Atunci ne îmbătăm împreună, zise.

- Ok, zise Delia şi îi întinse mâna. Mircea o apucă şi o strânse.

- Da' eu uneori fac urât, zise.

- Eu nu mai ştiu cum fac, zise Delia.

Mai luară încă un rând de vodcă şi se duseră să danseze.

87

DELIA

Poate că băuse deja un pic cam mult, dansau de aproape o oră, şi în cele două pauze pe care le făcuseră, mai băuseră nişte vodci. Şi acum lumea începea să se învârtă, adică se învârtea oricum, globul adică, dar acum se învârtea parcă ceva mai repede decât de obicei, şi Delia spera că nu o să i se facă rău. Ar fi fost groaznic, groaznic şi ridicol, dacă ar fi trebuit să vomite. Şi mai era şi muzica asta agitată, mai înainte fuseseră Red Hot Chili Peppers, acum Zdob şi Zdub, dar DJ-ului i se făcu milă de ea, sau poate avea alt motiv, în orice caz puse ceva lent, Georgia On My Mind, cântată de Ray Charles, şi dansară încet, înlănțuiți, şi Mircea i se uită în ochi cu ochii lui frumoşi, şi Deliei îi plăcu momentul la nebunie, ar fi vrut să nu se termine niciodată, dar ştia că cântecul nu putea să dureze mai mult de patru sau cinci minute, şi Mircea probabil că înțelese şi el cum stau lucrurile, pentru că o sărută, Delia închise ochii şi îi simți buzele pe buzele ei, şi mâna lui pe spatele ei, trăgând-o către el, şi îşi dori să se culce cu el, nu pentru că era scriitorul lui peşte sau pentru că îşi propusese de dimineață să se culce cu un tip, ci pentru că simțea că are nevoie de el, că are nevoie să fie iubită de un bărbat, un bărbat pe care să nu îl mai vadă a doua zi, nu era nevoie de asta, vroia doar să simtă corpul lui peste corpul ei, să îl simtă în ea, să se simtă ca acum, în secunda asta, dar şi cu sex. În fine, nu putea să îşi explice exact de ce îl vrea, dar îl vroia, îi puse mâna pe obraz, era neras şi masculin şi înțepător, se mişcau încet, în timp ce Ray

Charles cânta despre Georgia, dar cântecul se apropia de sfârşit, Delia îl strânse pe Mircea, şi el pe ea, cântecul se termină şi începu altul, mai rapid, mai rock, „I'm not like

everybody else", era unul dintre versuri şi probabil şi titlul, şi Delia se uită împrejur şi văzu zeci, sute de oameni, care păreau să arate la fel, dansând şi cântând refrenul, şi i se păru atât de absurd, atât de absurd. De fapt erau identici, duceau vieți identice, cu ce se deosebeau unii de alții? Erau toți în acelaşi loc, veniți cam din aceleaşi motive, purtând aceleaşi discuții, cântând acelaşi cântec. Dar nu conta, nu, dacă ei vroiau să creadă că sunt unici, n-aveau decât, dar nu erau, şi nici ea nu era, era doar cineva, cineva dintr-o mulțime de alți cineva, un om printre oameni, ducând o existență neimportantă. Îşi dădu seama că de fapt era doar ofticată că se terminase cântecul, că se dusese dracului atmosfera, deşi Mircea o ținea în continuare în brațe, îi venea să plângă sau să mai bea ceva, dar nu făcu nici una nici alta, aşteptă, doar aşteptă, şi cântecul se termină şi începu altul, un Bob Marley, nu prea rapid, textul chiar se potrivea cu atmosfera, „there's a natural mystic flowing through the air", dar lumea începu să țopăie, ritmul era totuşi antrenant, şi Mircea o întrebă dacă mai bea ceva, Delia zise nu, şi se hotărî să danseze, îi mai trecuse amețeala, şi după Marley veni Omul cu Şobolani, şi Mircea zise că el nu dansează pe aşa ceva, şi se întoarseră la masă, deşi Deliei îi plăceau Omul cu Şobolani. Îşi revenise din starea de mai dinainte, sau poate doar o uitase; acum avea chef de vorbă, şi vorbi deci, cu unul dintre sud-americani - nu reținuse cum îi cheamă - şi cu prietena lui, care era destul de bucuroasă că o bagă şi pe ea cineva în seamă. Delia îşi dădu seama că este transpirată, se şterse pe frunte, apoi îi ceru fetei cu care vorbea un şervețel, dar fata nu avea aşa ceva, deci Delia se ridică de la masă şi se duse la Simona, care îi dădu un pachețel.

- Mai stai? O întrebă Delia.

- Cred că da, zise Simona. De ce, vrei să te duci la culcare? Cine e tipul?

- Mircea Hofer, e scriitor, zise Delia. Nu, nu vreau la culcare. Dar poate mi-ar trebui camera.

- La ce? Zise Simona, care băuse şi ea destul. A! , realiză. A, da, sigur!

Şi începu să râdă.

- Nu mă aşteptam, zise. Scriitor, zici. Oho, bravo!

- Deci vii mai încolo? Zise Delia.

- Da, bine. Te sun când simt că mă ia somnul. Da' nu-i nevoie să vă grăbiți, să ştii. Nu sunt încă obosită.

- Mersi, zise Delia.

- Distracție plăcută, îi ură Simona.

Delia se întoarse la Mircea. Se întrebă cum să îi spună ce vrea. Nu ştia. Nu se pricepea la aşa ceva. Poate dacă ar mai fi băut o vodcă.

- Vrei să mergem în altă parte? o întrebă Mircea. Întrebarea părea să fie cinstită, fără vreun apropo.

- Da, zise Delia.

Se ridicară de la masă, Mircea îşi îndesă țigările în buzunar.

- Ne plimbăm puțin, le zise celorlaltora.

Ieşiră din bar. Pe stradă era îmbulzeală, oameni tineri, oameni beți.

- Unde vrei să mergem? Zise Mircea.

- La mine, spuse Delia.

Merseră o vreme prin mulțime, Mircea nu zicea nimic, şi Delia se temu că îl supărase, că fusese prea directă, că avea s-o ducă până acasă şi atât.

- Adică., zise, dar Mircea o întrerupse.

- Hai mai întâi până la rockeri. După aia mergem la tine. Dar am chef să mă bat.

- Să te bați? Zise Delia.

Ideea i se părea comică. De ce să se bată? Cu cine?

- Da, zise Mircea, să mă bat. Doar puțin. Ok? Delia se gândi că este nebun. Ei, şi? Ce dacă era?

- Ok, zise.

ROBERT

Nu îi venea nici lui să creadă, dar tocmai era foarte, foarte romantic. De la vin, poate, îşi zise. Dar era pe bune teribil de romantic, adică nu aşa, puțin; nu, era romantic la modul cel mai serios, era profund romantic, era... Hă? Sau poate melancolic era un cuvânt mai potrivit? Melancolic, romantic, există o diferență, se gândi Robert. Dar nu, nu era melancolic, sau era şi melancolic, dar când îți vine să vorbeşti despre stele eşti romantic, nu melancolic. Atunci era romantic, decise.

- O mulțime de stele, zise.

- Poftim? Zise Dora.

- Pe cer. O mulțime de stele, uite.

Erau într-adevăr foarte multe. Deşi probabil că de fapt erau mult mai multe decât se vedeau. Se întrebă dacă Dora nu se plictisea cu el. Dar el se simțea bine, şi atunci la ce bun să-şi facă gânduri?

- Îți dai seama că noi nu vedem decât o infinitime din câte stele există de fapt? Sau oricum foarte puțin, o cifră cu multe zerouri.

Dora îşi mută capul pe umărul lui. Îi simțea părul, greutatea capului ei... Dintr-un bar se auzea Jimi Hendrix cântând un blues, sunetul chitării se pierdea în cer, printre stele. Da, era într-o pasă foarte romantică.

- Vorbeşte mai departe, zise Dora, te ascult.

- Îmi imaginam cum muzica se urcă la stele, Hendrix cântă la chitară, şi dacă poți să îți imaginezi cum sunetul iese din corzi, adică ele vibrează, produc un sunet, şi sunetul urcă la cer ca o coloană de fum, şi Hendrix se uită la fum şi produce din ce în ce mai mult, ca un şaman indian. Şi sunetul se amestecă cu stelele, devine stele, fiecare notă o stea, şi Hendrix lansează milioane de stele în univers. În fine, dar pornisem de la ideea că sunt o grămadă de stele acolo.   A, uite, a căzut una!

- Am văzut-o şi eu, zise Dora. Pune-ți o dorință.

- Mi-am pus. Tu?

- Şi eu.

- Baftă.

- Mersi la fel.

- Deci avem o grămadă de stele, mă rog, şi sori, planete, asteroizi, comete, găuri negre, supernove. Şi printre ele trebuie să fie şi una, sau probabil mai multe, pe care să existe viață. Dar.   Auzi, te plictisesc cumva?

- Nu. Îmi place să te ascult, să îți aud vocea, zise Dora. Dar nu vrei să îți aprinzi o țigară?

- Ba da, zise Robert şi aprinse una. Sorbi şi o gură de vin, şi îi păru rău că nu luase două

sticle, pentru că asta era pe terminate, şi avea chef să mai bea. Ceea ce ar fi însemnat însă să se scoale de acolo, să părăsească pentru câteva minute atmosfera care se crease

între ei, să intre într-un bar, să fie orbit de lumină, să trebuiască să vorbească foarte tare, ca să acopere muzica, şi când s-ar fi întors, poate

totul ar fi fost altfel. Dar acum era aici, cu Dora, vinul le mai ajungea pentru un sfert de oră. Dora îi luă ţigara din mână şi trase un fum.

- Ziceam despre viața extraterestră, continuă Robert. Am citit cândva într-o carte, cred că era ceva de Stanislav Lem, sau poate de Asimov? Nu mai ştiu exact, mă rog, nu contează, deci am citit acolo că şansele să dăm de extratereştri, sau ei de noi, sunt inimaginabil de mici, aproape nule. Ideea era că o civilizație poate descoperi altă civilizație numai într-un anumit stadiu al dezvoltării sale; adică dacă este prea puțin dezvoltată, nu are cum să ajungă pe alte planete - ca noi, oamenii, de exemplu - şi dacă este prea dezvoltată înseamnă sau că a fost deja aici, dar nu ne-a găsit, şi nu va mai reveni pentru multă vreme, sau că nu vede nici un motiv să caute alte civilizații. Cam ăsta era argumentul, în general, ideea fiind că posibilitatea ca două civilizații să existe în acelaşi timp, şi să se mai şi întâlnească, este foarte redusă. Gândeşte-te că dacă extratereştrii ar fi aterizat acum treizeci de mii de ani pe pământ, nu ar fi găsit pe nimeni cu care să poată comunica. Şi poate că nici acum zece mii de ani, nu ştiu. Lem, sau Asimov, zicea că ferestrele astea de timp în care două civilizații pot comunica sunt foarte scurte, chiar dacă ar fi vorba de câteva zeci de mii de ani. Pentru că universul are vreo 12 miliarde de ani, şi deci... şi, în concluzie, vroiam să spun că suntem ca şi singuri în univers, şi vom fi mereu, şi deci degeaba vedem toate stelele astea, pentru că sau nu o să ajugem

niciodată la ele, sau când vom ajunge nu o să găsim pe nimeni, sau nu o să *mai* găsim pe nimeni.Şi deci într-un fel totul este zadarnic, dar pe de altă parte... pe de altă parte, poate că lucrul ăsta nu este deosebit de important, nu? Să găsim pe cineva, pe alții... De fapt asta este căutarea lui Dumnezeu cu mijloace ştiințifice, pentru că probabil că asta am aştepta de la extratereştri, să fie cumva ca Dumnezeu, să ne dezvăluie secretele universului, ale vieții. Adică să ne răspundă la întrebările la care noi nu putem găsi răspunsul. Deşi ei ar fi într-un fel negarea lui Dumnezeu, nu? Hm... Şi ce mi se pare ciudat este faptul că la urma urmei, toate răspunsurile din lume şi toate întrebările din lume devin neimportante când stai cu cineva pe plajă, ca noi acum, şi te uiți la stele, şi că de fapt fericirea nu constă din nici un răspuns, ci dintr-o stare, şi nu poți niciodată să ştii ce ți-o induce.

Brațul stâng al lui Robert stătuse întins în nisip până atunci, sub umerii Dorei. Cum începuse să amorțească, Robert îl mişcă şi o cuprinse pe Dora cu el. Mâna i se opri deasupra şoldului ei, Robert simți țesătura tricoului ei, apoi un deget neglijent o atinse pe piele, acolo unde se termina tricoul şi nu începeau încă jeanşii. Dora tresări aproape imperceptibil.

- Scuze, zise Robert.

- Pentru ce? Zise Dora.

Da, îşi dădu seama Robert, sunt cam de modă veche. Ea îşi pune capul pe umărul meu, eu o ating pe şold şi îmi cer scuze.

Zâmbi.

- Am vorbit cam mult, zise.

- Nu, zise Dora.

Îşi întoarse capul înspre el. Robert îi simți respirația pe obraz.

- Încă o stea căzătoare, spuse. Dar se înşelase, şi se corectă:

- Ba nu, era un pescăruş.

Pescăruşul dispăru în întunericul de deasupra mării. Robert remarcă că uitase complet de arsura de pe spate, deşi dacă se gândea la ea, o simțea. Îşi întoarse capul înspre Dora. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să o sărute, se gândi.

- Nu-ți pasă cine eşti, nu? şopti ea. Robert o privi în ochi, dar nu zise nimic.

- Adică nu te străduieşti să fi tu, zise Dora. *Eşti* tu, şi gata.

- Uneori, zise Robert după ce se gândi câteva secunde. Dar de obicei nu. De obicei sunt eu în mod conştient.

- Şi acum?

- Acum sunt eu, zise Robert.

Dora avea nişte ochi frumoşi, se gândi. Foarte negri şi foarte frumoşi. Ar fi putut să o sărute, îşi zise din nou.

Se întoarse cu totul înspre ea. Din bar, din depărtare, din trecut parcă, se auzea acum un soul vechi, suna a Otis Redding, dar Robert nu ştia bucata.

- Şi eu sunt eu, şopti Dora.

Robert o mângâie pe păr. Închise ochii şi o sărută. De fapt îi atinse buzele cu ale lui, atât de uşor încât dacă nu ar fi ştiut că o sărută, nici nu şi-ar fi dat seama. O sărută din nou, puțin mai apăsat, puțin mai sigur, îi simți răsuflarea caldă, buzele umede, o mângâie pe obraz şi i se făcu pielea

de găină când simţi cât de neted era. Asta era tot ce o apăra pe Dora de lume, de natură, de oameni, chiar şi de el, se gândi. Un strat de piele, atât de fin, atât de vulnerabil...

- Şi tu tot asta ţi-ai dorit când a căzut steaua? o întrebă.

- Da, răspunse Dora, şi era adevărat.

Deci asta era dragostea, îşi zise; să stai cu capul pe umărul unui bărbat, să asculţi cum el îţi vorbeşte despre alte planete şi civilizaţii extraterestre, să bei vin, să fumezi o ţigară şi să realizezi că ai vrea ca momentul să nu se termine niciodată. Iar apoi să te săruţi cu bărbatul respectiv, şi să îţi doreşti ca sărutul să nu se termine niciodată, să rămâneţi ca nişte statui cu buzele atingându-se, pentru eternitate. Dar acest moment era efemer, ca dragostea, ca fericirea. S-ar fi terminat cel târziu după răsărit, când ei doi ar fi trebuit să plece acasă, să se despartă, şi cine ştie dacă atunci când aveau să se reîntâlnească totul ar fi fost din nou ca acum?

Era dragoste ce simţea, sau fericire? Dacă o fată este fericită cu un băiat, înseamnă că este îndrăgostită de el, sau ar putea fi la fel de fericită cu oricine altcineva? Şi de ce era totul atât de precar? De ce avea impresia că dacă, de exemplu, la barul din spatele lor s-ar fi pus altă muzică, atunci totul ar fi decurs altfel? Sau dacă afară ar fi fost cu trei grade mai mult sau mai puţin? Sau dacă n-ar fi văzut amândoi steaua aia căzătoare?

Însă se mai gândi la încă ceva: zisese mai înainte că ea este ea. Încercase să pară adâncă, sau poate chiar fusese, pentru că uneori adevărul poate fi exprimat şi printr-o

platitudine; dar oare exprimase un adevăr, se întrebă Dora? Dacă ea era acum ea, atunci cine fusese cu o zi înainte? Cine fusese acea Dora care îi supsese cu atât de multă plăcere pula lui Vlad? Existau oare două Dore, o Madonă şi o Maria Magdalena, ca într-un film de David Lynch? Putea fi şi curvă, şi sfântă? Sau era de fapt o curvă, cum susţinea Petrişor, şi în seara asta se prefăcea, sau îşi imagina, sau încerca să se autoconvingă, că este fecioară, că este pură, că este curată? Se gândi că există şi alţi oameni cu două feţe, de exemplu politicieni şi artiştii, care au o faţă publică şi una particulară, dar asta pentru că sunt persoane publice, şi le trebuie aceste două feţe. Iar când cea publică cade pentru câteva secunde - cum fusese

cazul preşedintelui când o numise pe o jurnalistă „păsărică" - atunci de obicei se iscă un scandal.

Bine, dar ea nu era o persoană publică, îşi zise. Sau pentru ea publicul erau cei din clasă, şi îi supsese pula lui Vlad ca să îşi păstreze imaginea pe care şi-o formase pentru ei? Nu, probabil că nu. Îi supsese pula lui Vlad pentru că exact asta dorise *ea,* pentru că avusese chef să i-o sugă. Dar acum, cu Robert, nu se gândea la sex, ci la dragoste. Deci, concluse, era îndrăgostită de Robert. Dar oare era şi el îndrăgostit de ea? Şi ar fi putut rămâne îndrăgostit şi dacă i ar fi cunoscut cealaltă faţă?

Din barul din spate se auzea acum altă muzică. Un băiat trecu pe lângă ei, se opri la câţiva metri distanţă şi începu să se pişe în mare.

- Excuse me while I kiss the sky, cântă împreună cu tipul care se auzea din bar, şi Robert izbucni în râs.

- Un cunoscător, zise. A citit şi el biografia lui Hendrix. Se spune, adică aşa scrie acolo, că Hendrix a inventat versul ăsta în timp ce se pişa.

- Şi care-i legătura? Adică între pişare şi „kiss the sky"? întrebă Dora.

- Ca să fiu cinstit, nu ştiu, zise Robert. Dar sună mişto,

nu?

- Da, zise Dora, dar mai mult ca să-i facă pe plac lui Robert, fiind în rest cam ofticată că tipul le stricase momentul, şi oricum nu i se părea frumos să te pişi în mare.

Ceea ce îi şi zise lui Robert.

- Ai dreptate, spuse el, dar aşa suntem noi, băieţii... Dar nu, nu este frumos... Ce zici, mai luăm o sticlă de vin?

- Cu plăcere, zise Dora, dar de data asta vin cu tine.

- Şi dacă ne ocupă cineva locul?

- Găsim altul.

Porniră înspre bar. Robert o luă de mână, şi Dorei aproape îi dădură lacrimile de câtă tandreţe era în acest gest. Merseră către barul de unde Robert luase prima sticlă, dar trecând pe lângă Expirat, Robert se opri, trăgând cu urechea la muzica care se auzea dinăuntru (deşi de fapt nu exista un „înăuntru", totul fiind în aer liber, sub un acoperiş de paie).

- Underworld, Born Slippy, zise.

- Ştiu, spuse Dora, care avea soundtrack-ul de la Trainspotting, film care îi plăcea la nebunie. Îţi place genul ăsta de muzică? se miră.

- Nu neapărat, zise Robert. Nici nu ştiu ce e, adică ştiu că e Techno, dar astea sunt pentru mine toate cam la fel. Dar cântecul ăsta îmi place. Amintiri din tinereţe,

deh.

Dora nu întrebă ce fel de amintiri. Dacă Robert ar fi vrut, ar fi putut să precizeze.

- Dansăm? Zise.

95

- Să dansăm? zise Robert visător. După ce am stat aşa, pe plajă?

- Da, zise Dora. Hai.

- Ok, zise Robert. Dar n-am mai dansat de mult pe aşa ceva.

- Ei, eu da, zise Dora.

- Pe vremuri eram bun, spuse Robert în timp ce Dora îl trăgea după ea în mulţime.

Şi Dora descoperi că cuvintele lui Robert cuprindeau foarte multă modestie.

Şi că e genial să urli „mega mega wild thing" şi „lager lager lager lager" şi să dai din cap.

Şi că Robert făcuse doi ani de breakdance în tinereţe, ceea ce explica de ce ştia să danseze ca un robot.

Şi că era în continuare îndrăgostită.

Şi că noaptea abia începuse.

MIRCEA

Dintr-o discotecă întunecată se auzea nişte Metal, o formaţie oarecare, al cărui vocalist se exprima exclusiv prin urlete. Înăuntru se vedeau plete spintecând aerul, multă lume îmbrăcată în mult negru, tricouri cu Slayer, Megadeth, Iron Maiden, etc., lanţuri la gât, bocanci grei, un stroboscop aruncând din când în când fascicole de lumină printre oameni.

95

- Aici, spuse Mircea şi intră, trăgând-o pe Delia după

el.

- Uau, zise ea.

- N-ai mai fost în aşa un loc?

- Nu, spuse Delia, şi se gândi că nu pierduse nimic.

- Să aşteptăm, urlă Mircea.

Merseră la bar şi Mircea ceru două beri. Apoi îşi aprinse o ţigară şi privi împrejur. Da, erau unde trebuie. Mai trebuia doar muzica potrivită. Care veni însă în curând: Enter Sandman, al lui Metallica.

- Yes, zise Mircea. Stai aici, te rog. Nu ţine mult.

Şi se năpusti în mulţime, mişcându-se în ritmul celorlaltora, dând din cap, sărind, împingând, căutând pe cineva, dar nu pe cineva anume. Puse ochii pe un tip înalt şi aparent puternic, care era în mijlocul nebuniei, dând ghionturi în stânga şi-n dreapta. Mircea se lăsă împins de mulţime către tip, apoi se aruncă în el. tipul îl îmbrânci şi Mircea zbură vreo trei metri, dar nu căzu, şi se repezi din nou în tip, lovindu-l cu umărul în spate. Tipul se întoarse. Avea o privire răutăcioasă şi părea destul de bătrân, trecut de treizeci de ani.

- Fii atent, bă, zise.

- Fii tu atent, răspunse Mircea.

Tipul se pregăti să îl îmbrâncească, dar Mircea se propti în nisip şi împinse mâinile tipului la o parte.

- Ia vezi, bă, zise tipul.

- Dă-te-n pula mea, zise Mircea.

Tipul era rapid, lucru la care Mircea nu se aşteptase, aşa că primul pumn în piept îl încasă pe neaşteptate. Răspunse cu un pumn care se opri în umărul tipului. Mirat de ripostă, tipul încercă să-l lovească în faţă, dar Mircea se feri şi

lovitura îl nimeri în umăr. Il pocni pe individ în plină faţă, dar şi el se alese cu un pumn în gură.

În jurul lor se formase un cerc, unii oameni se uitau la ei zâmbitori, cumva înţelegători, „deh, rockeri adevăraţi", păreau să gândească. Alţii mai speriaţi se retraseră mai în spate.

Ah, se gândi Mircea, ce bună era o bătaie cinstită între doi bărbaţi! Ce simplu era totul, ce frumos, ce clar se simţea durerea din pumni şi din părţile vătămate ale corpului! Il lovi pe adversar peste ureche, acesta îl nimeri în tâmplă. Apoi intrară în clinch şi căzură amândoi pe jos, izbindu-se de nişte picioare. Se ridicară şi continuară lupta, Metallica era un soundtrack mai mult decât potrivit. Mircea fu nimerit în plex şi de două ori în faţă, tipul îi spărsese buza de jos, şi Mircea simţi că îi curgea sânge şi din nas. De fapt ar fi putut câştiga uşor, dar nu se bătea ca să câştige, ci ca să se bată. Fight Club, baby! După ce mai încasă un pumn în ochi şi altul în

gură, hotărî să termine lupta şi încercă o combinație care îl lăsă pe adversar încovoiat, chinuindu-se să respire. Cu încă un pumn l-ar fi putut doborî, îşi zise Mircea, dar n-avea nici un rost, capul tipului era prin dreptul genunchilor. Mircea se aplecă către el.

- Eşti ok, moşule? Intrebă.

Tipul făcu un gest care probabil că însemna că da, apoi respiră adânc şi încercă să se îndrepte, dar se vedea că nu îi cade tocmai uşor. Mircea îi întinse mâna.

- Mai bine terminăm, nu? zise.

Tipul dădu din cap că da şi scutură mâna lui Mircea. Cântecul nici nu se terminase, totul durase doar vreo patru minute. Mircea se strecură prin mulțimea care reîncepu să danseze. Delia îl aştepta unde o lăsase. Il privi zâmbitoare.

- Arăți rău, zise.

- Şi ăllalt, răspunse Mircea. Şi el respira greu.

- Da, am văzut. Bravo, zise Delia.

Mircea mai luă o bere. Delia nu mai vroia nimic.

- Eşti plin de sânge, observă.

Luă de la bar nişte şervețele şi o sticlă cu apă şi începu să-l şteargă. Mircea o lăsă, chiar îi plăcea să fie îngrijit.

- Nu te doare? Intrebă Delia.

- Ba da, da' ce să fac.. , zise Mircea. Trece.

- Şi ce rost a avut toată chestia asta? Zise Delia.

- Adrenalină, nu ştiu, zise Mircea. Ca să mă simt mai bine. Ca să te simt mai bine. Sărută-mă.

- Ți-e spartă buza...

Mircea bău un gât din apa pe care o luase Delia. Mai luă încă o înghițitură, îşi clăti gura şi scuipă apa înroşită de sânge în nisip.

- Sărută-mă, repetă. Sau ți-e scârbă?

Delia îl sărută. Simți limba ei în gură, buza îl ustura, dar asta era bine. Din boxe acum se auzea Nirvana. Şi pe Cobain îl durea ceva, asta era clar. O trase pe Delia înspre el, avea un corp subțire şi tare, Cobain urla „go away, go away", îşi apăsă buzele pe gura ei, simți gustul ei dulce amestecându-se cu gustul de sânge care încă persista, oare Cobain ar mai fi fost bun fără durere? se întrebă, îşi dezlipi gura de a Deliei, un firicel de

salivă îi ţinu legaţi pentru o zecime sau două de secundă, apoi se scurse pe bărbia Deliei.

- Hai la tine, zise Mircea. Hai să ne futem.

98

DELIA

Din curtea vecină se auzea iarăşi cântecul lui Manson cu vampirul, şi Delia zâmbi, pentru că tocmai gustase sângele lui Mircea, şi îşi imagină cum ar fi să fie un vampir şi să îl muşte pe Mircea de gât şi.

Dar de fapt îi era puţin frică de ce avea să se întâmple. Da, vroia să se culce cu el, nu vedea nici un motiv să nu o facă, adică motive existau, dar prefera să le ignore, dar.

Nici un „dar", îşi zise. Intrară în cameră, aerul era fierbinte şi stătut, deşi geamul fusese deschis. Mircea se aşeză pe pat, Delia rămase în picioare, pentru că nu avea nici o idee ce ar fi trebuit să facă.

- Deci? Zise Mircea, şi Delia se aşeză lângă el.

- Deci ce? Intrebă şi îl sărută.

Se întinseră în pat şi continuară să se sărute. Apoi Mircea se opri, şi o opri şi pe Delia.

- Pari nehotărâtă, zise.

- *Sunt* puţin nehotărâtă, recunoscu Delia.

- Atunci, dacă nu ştii ce vrei.   nu-i nevoie.   , zise Mircea.

- Ba vreau, spuse Delia, doar că nu ştiu.

- Dar nu trebuie, zise Mircea.

O mângâie pe faţă, Delia îi pupă mâna.

- Dar dacă tot am ajuns până aici.   , spuse.

- Asta nu înseamnă nimic, zise Mircea. La fel de bine am putea să ne oprim. Statul într-un pat nu obligă pe nimeni la nimic, cred.

98

Era un tip dulce, îşi zise Delia, chiar dacă încerca să pară dur. Şi cu buza spartă şi un ochi puţin învineţit şi pumnii zdreliţi, tot dulce era.

- Dar *vreau,* zise. Sunt doar timidă. Dar vreau.

- Bine, atunci. , spuse Mircea şi continuă să o sărute. Delia îl mângâie pe braţele puternice, îi simţi muşchii

încordaţi, spatele lat, simţi în acelaşi timp mâinile lui pe şoldurile ei, pe fund, peste tot, se ridică puţin şi îşi scoase tricoul cam strâmt, apoi îl ajută pe Mircea să îl scoată pe al lui, îi sărută pieptul, el o împinse pe pat şi

îi descheie jeanşii, pe care îi scoaseră cu eforturi comune, Delia nu putea să îşi ia ochii de la muşchii de pe brațele lui, avea un corp atât de diferit de al lui Barbu, atât de masculin, de plin de forță. Mircea o sărută pe gât, un fior de plăcere străbătu corpul Deliei, pornind chiar din creştetul capului şi oprindu-se în vârfurile degetelor de la picioare, îl cuprinse pe Mircea între picioare, trăgându-l înspre ea, în ea, şoptindu-i că îl vrea, Mircea o săruta în continuare în tăcere, dar camera era inundată de muzica de la vecini, care acum puseseră Pink Floyd, un vers, „there is no pain you are receiving", pluti prin odaie, Delia îi descheie pantalonii lui Mircea şi îi puse mâinile pe cur, apoi îşi mută mâna dreaptă în față, Mircea îşi scoase pantalonii, Delia îi atinse pula prin chiloți şi fu străbătută de un alt fior, îi trase jos chiloții, grăbită, şi îi cuprinse pula cu ambele mâini, încercă să se aplece înspre ea, s-o vadă, s-o guste, dar Mircea o împinse înapoi cu un gest autoritar şi începu să îi sărute burta, coborând în jos, trăgându-i în acelaşi timp şi slipul în jos, până când gura lui se opri pe pizda ei, Delia îşi ținu respirația, îi simți buzele acolo, între picioare, „relaxează-te", zise Mircea, şi Delia se relaxă, lăsând o mână pe capul lui Mircea, lăsându-l să o sărute, apoi Mircea se ridică şi Delia se grăbi să îi prindă

pula şi să o ia în gură, masând-o totodată cu mâna până când Mircea veni în gura ei, fierbinte şi mult, o întrebă dacă ia anticoncepționale şi Delia zise că da, gândindu-se totuşi şi la prezervativ, şi deşi îi era cumva târşă să îi spună şi lui, îi zise, şi Mircea nu avu nimic de obiectat, îşi puse obiectul pe pulă şi o pătrunse pe Delia încet, atent, grijuliu, şi începu s-o iubească, la un moment dat râse şi zise că îl dor toate oasele şi că bătaia dinainte poate n-a fost o idee prea strălucită, dar Deliei îi plăcea, îi plăcea că nu se grăbea, şi în cele din urmă ajunseră aproape simultan la orgasm, deşi Mircea veni cu vreo trei secunde înaintea ei, şi când o sărută, Delia se întrebă dacă nu cumva din cauză că gemea prea tare, dar muzica de la vecini era atât de tare încât oricum ar fi acoperit zgomotele făcute de ei, şi Mircea ieşi încet din ea şi se întinse lângă ea. Delia îi puse mâna pe pula acoperită de prezervativ.

- Mersi, zise.

Drept răspuns, Mircea o sărută pe umăr.

- Pot să fumez la voi în cameră? O întrebă.

- Cred. Da, sigur, zise Delia, amintindu-şi că şi Simona intrase cu țigara în cameră.

- Vezi dacă dai de pantalonii mei pe jos, o rugă Mircea, şi Delia întinse o mână şi bâjbâi pe podea până îi găsi.

Mircea scoase o ţigară dintr-un pachet cam storcoşit de Lucky Strike şi şi-o aprinse.

- Unde dau scrumul? întrebă, şi Delia îi dădu un pahar în care mai era ceva apă, pe care îl găsise pe masa de la capul patului.

- A fost frumos, zise cu o urmă de nostalgie în voce.

- Da, aprobă Mircea şi expiră un rotocol de fum. Da, a fost frumos.

Delia simţi că era transpirată, burta îi era udă şi rece, şi se gândi că va trebui să facă patul înainte să vină Simona. Stăteau amândoi întinşi, ascultând muzica care venea de afară, şi când Mircea termină ţigara, o întrebă dacă vrea să se întoarcă cu el la Stuf, şi deşi Delia era obosită, acceptă, şi mai stătură câteva minute în pat, după care începură să se îmbrace, după care Delia chiar făcu patul şi ieşiră afară. în sat, aglomeraţia devenise şi mai mare, şi Mircea puse o mână în jurul taliei Deliei şi se îndreptară fără să îşi vorbească, dar simţindu-se bine, înspre plajă.

ROBERT

Se întoarseră pe plajă cu două sticle de vin, ambele desfăcute, şi se trântiră în nisip. Robert aprinse o ţigară şi i-o dădu Dorei. Tocmai se pregătea să zică ceva inteligent când îi sună mobilul, iar mobilul Dorei sună în acelaşi timp.

Alt semn, se gândi Robert, dar îşi dădu seama că prea vedea multe semne într-o singură seară. Şi de fapt, de când credea el în semne?

Telefoanele sunau în continuare. Se uitară amândoi pe displayuri. Pe cel al lui Robert scria Toni. Toni era un fost coleg de facultate. Probabil că era în Vamă şi aflase că şi este Robert acolo. Robert respinse apelul, apoi închise mobilul. Dora făcu acelaşi lucru.

- Cine era? întrebă.

- Un coleg, zise Robert. Şi la tine?

- Cristina.

- Aha.

Capul Dorei era din nou pe umărul lui Robert, şi Robert se gândi să o sărute. Apoi se răzgândi.

- Când eram cam de vârsta ta... , zise, dar nu continuă propoziția, pentru că sorbi o gură de vin şi în acelaşi timp respiră, ceea ce nu era o idee prea fericită, pentru că se înecă şi începu să tuşească.

Dora îl bătu pe spate până îl lăsă tusea, dar îl lovea cu atâta grijă încât pumnii ei nu avură probabil nici un efect. Când în cele din urmă putu să respire din nou, Robert avea lacrimi în ochi, şi începu să râdă.

- Mersi, m-ai salvat, zise.

- Cu plăcere, spuse Dora. Când erai de vârsta mea, ce?

- Eram fan Prodigy. Am fost şi la concert, la Sala Palatului, şi mi-a plăcut cum dansau tipii, adică Keith Flint, ăla cu freză de punker care cântă Firestarter, şi celălalt, negrul. Şi m-am apucat de breakdance cu o tipă care fusese în America, era de fapt balerină, şi se întorsese după revoluție, şi lucrase acolo cu unii, făcuse şi dans modern, şi breakdance, şi dădea ore în Bucureşti, pentru că bineînțeles că nu câştiga mai nimic, adică lucra cu baletul de la Operă, dar îți dai seama că era foarte prost plătită. Şi până la urmă chiar mi-a folosit ce-am învățat de la ea.

- Adică?

- Adică: am fost la un baieram la o tipă, cred că de un revelion, prin '96 sau '97. Era din gaşca mea, şi erau mai mulți din gaşcă, dar tipa invitase şi jumătate din clasa ei, şi ăia s-au dovedit a fi nişte cocalari. Deci mă rog, noi, gaşca mea, ascultam Blur şi Pulp şi alte trupe de Britpop, şi cocalarii ăia veniseră cu muzică

Dance, nu mai ştiu ce, dar în orice caz ceva ce nouă nu ne plăcea. Şi ne-am tot certat pe muzică şi până la urmă au câştigat cocalarii, adică i-am lăsat să-şi pună prostiile lor. Doar că bineînțeles că nu dansa nimeni, deşi muzica era de dans, şi le-am zis că dacă tot nu dansează, să ne lase să punem muzica noastră. Şi ăia au zis că nu, că nici noi nu dansăm, la care n-am mai suportat şi i-am întrebat dacă, în caz că eu dansez pe muzica lor, ne lasă s-o ascultăm după aia pe a noastră. îți dai seama, numai față de dansator nu aveam, aveam părul mai lung decât acum, şi un tricou cu Nirvana cred, şi ăia au zis că sigur, dacă dansez, putem să ascultăm muzica noastră. Ei crezând bineînțeles că eu o să mă fac de căcat şi ei o să râdă pe seama mea tot restul serii. Şi au pus Prodigy, cred că Out of Space, şi au zis „dansează". Şi am dansat, şi când am terminat le căzuseră fețele. Nu le venea să creadă, evident că nu mai văzuseră în viața lor aşa ceva, pentru că am făcut tot show-ul, cu învârtit pe spate, cu tot ce vrei. După care ăia n-au

mai avut nimic de zis şi ne-au lăsat să ascultăm muzica noastră. Şi numai de-ai dracu' n-am mai dansat deloc toată noaptea, dar ăia au şi plecat destul de devreme, cu coada între picioare. Şi cam asta e povestea.

După hohotele de râs ale Dorei, povestea avusese succes.

- A, îşi mai aminti Robert, şi doi dintre cocalari aveau porecle de maimuță: unul era Gibonu', altul Gorilă. Care Gorilă era chiar un tip ok, mi-a explicat că de fapt îl chema Gavril, pentru că părinții lui erau religioşi, pocăiți sau aşa ceva, dar prefera să i se spună Gorilă. Şi eu aş fi preferat în locul lui.

102

Dora râdea în continuare, şi Robert profită de veselia ei şi o întrebă, pe un ton normal:

- De fapt, ce vrei să facem mai departe?

Dora se opri din râs, şi Robert se gândi că nu înțelesese exact la ce se referise. Pe de altă parte, ambiguitatea fusese voită.

- Ce vrei să spui cu „mai departe"? întrebă Dora.

- Mai departe, zise Robert.

- Adică după ce bem vinul?

- *Mai* departe.

Dora se uită în ochii lui, şi ochii ei erau atât de senini încât Robert decise să se exprime mai clar.

- Îmi place cu tine, îmi place seara asta, şi vroiam să spun că mi-ar plăcea să existe şi un „mai departe".

După care îi luă capul în mâini şi o sărută, o sărută foarte serios, încercând să îi arate prin sărut ce încercase să zică mai înainte în cuvinte. Spera că nu o speriase, spera că nu fusese prea grăbit, dar se simțea atât de bine alături de ea, atât de liniştit. Şi era o tipă dulce, exact genul de fată despre care se spune asta de obicei. Pe deasupra, ăsta era el, ce putea face? Nu ştia, nu învățase, să fie cu o fată aşa, scurt, să o întâlnească, să se culce cu ea imediat şi să nu o mai vadă niciodată. Era un tip de modă veche, îi plăcea să ajungă în paturile lor după ce le făcea puțină curte, deşi probabil că la multe fete nu mai era nevoie de toată joaca de dinainte. Dar nu putea, nu ştia, şi nici nu vroia să fie aşa.

- Şi cum îți imaginezi acest „mai departe"? zise Dora.

- Nu mi l-am imaginat încă, spuse Robert. Mi-l imaginez alături de tine, atâta tot. Uite, dacă vrei, poți să-mi faci mâine cunoştință cu părinții tăi. Adică, hm.

îşi dădu seama că exagerase un pic, sărise calul, putea părea puțin ridicol cu graba asta, şi poate că Dora vroia cu totul altceva de la el.

- Ei, nu-i neapărat nevoie să-i cunoşti chiar mâine, râse Dora. Dar mersi că te-ai oferit, oricum. Dar. zi, ce ar fi „mai departe"? Sau mai bine nu, nu-mi zi, surprinde-mă, sau. scuză-mă, m-ai surprins deja. adică şi eu vreau, şi eu m-am gândit la mai departe. dar m-am gândit că este prea devreme, dar poate, adică da.

Robert intui ceva afirmativ în bâlbâiala Dorei. Se hotărî să pluseze.

- Dacă vrei, pot să-ți spun cum îmi imaginez „mai departe".

Se întrebă de ce nu spusese clar, „viitorul". Probabil pentru că era un cuvânt cam prea însemnat, prea serios, „viitorul" implica o perioadă de timp prea lungă, pe când „mai departe" putea însemna câteva săptămâni sau eventual câteva luni, dar oricum un timp finit, din punctul său de vedere. În fine, nu asta conta.

- Aş vrea să fiu tipul care te ia de acasă cu maşina, zise. Să opresc în fața casei tale şi să te aştept, şi să mă bucur de aşteptare, să mă bucur că am să te văd. şi tu să ieşi din casă - ai zis că stai pe Dorobanți, nu?

- Da.

- Înspre Televiziune sau înspre Lahovari?

- Înspre Televiziune, adică chiar în Piața Dorobanți, într-un bloc mic, dacă ştii unde este benzinăria, chiar acolo, în spatele ei.

- Da, ştiu. Ok, deci vin să te iau de acasă, şi tu cobori, şi mă bucur să te văd, şi te urci în maşină şi mergem

103

undeva, depinde de oră, poate la o terasă, poate la film, poate la teatru...

- M-ai duce la teatru?!?, întrebă (sau exclamă) Dora.

- Cred că da, sau? De ce, nu-ți place?

- Ba da, ba da, zise ea, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să mă invite la teatru.

- Da, te-aş duce la teatru, zise Robert, şi după aia am putea merge în vreun bar, să stăm de vorbă, să ne uităm unul la altul, sau poate ne-am întâlni şi cu ceva lume şi am sta mai mult, şi cândva te-aş duce acasă, şi ne-am săruta în maşină încă vreo zece minute după care ne-am lua la revedere şi tu ai coborî şi eu aş aştepta până te văd intrată în bloc şi aş

porni către casă, bine-dispus, şi a doua zi ne-am vedea din nou, şi a treia zi, şi a patra zi.

- Şi eu aş intra în casă şi m-aş spăla pe dinți şi m-aş băga în pat şi aş adormi cu imaginea ta în fața ochilor., zise Dora.

- Exact, şi eu la fel, zise Robert.

- Şi, spuse Dora, vreau să spun. adică, m-ai duce acasă în *fiecare* noapte? Chiar şi în weekend? Chiar şi în vacanță?

- Nu, zise Robert înțelegând unde bate (cum de nu se gândise la asta, sau, ba nu, se gândise...), uneori am merge la mine.

- Dar tu unde stai?

- în spate la Romarta.

- Romarta? întrebă Dora.

- A... acum e Benetton...

- Vizavi de Casa Armatei?

- Exact, pe străduța aia, am o garsonieră într-un bloc vechi. Aşa, deci uneori am merge la mine.

Nu vroia să intre în detalii despre ce ar face acolo. Dora îl sărută.

- Da, vreau, zise.

Robert se gândi la celelalte planuri pe care şi le făcuse: plecarea în străinătate, statul la Paris, băutul unei cafele pe o terasă în Place de la Bastille (fusese acolo, dar nu îşi amintea să fi văzut vreo terasă; totuşi pe undeva prin apropiere trebuia să fie una), plimbările prin Cartier Latin, îmbătarea cu aerul de acolo. Ei, îşi zise, nu erau chiar atât de urgente. Puteau suferi o amânare de câteva săptămâni. Şi dacă ar fi vrut, Dora l-ar fi putut vizita acolo. Până atunci, putea să se distreze un pic cu ea, s-o scoată în lume (de fapt, s-o prezinte lumii; nu era numai drăguță, ci de-a dreptul frumoasă, şi putea deja să audă laudele invidioase ale prietenilor: „16 ani? Eşti tare, moşule, eşti tare!"). Şi oricum, toamna era cel mai plăcut anotimp în Bucureşti.

Ok, îşi zise. Deci aşa procedăm.

DORA

Dar dacă, se întrebă Dora, dacă cândva Robert o va descoperi pe cealaltă Dora? Dacă cândva o va întreba ce a vrut să spună Petrişor când a făcut-o curvă? Dacă îi va fi scârbă de acea cealaltă ea? Pentru că totuşi, datorită boului de Petrişor, ştia că ea este mai mult decât pare. Bine, pe de

altă parte, fără boul de Petrişor nu s-ar fi cunoscut, deci. Dar dacă cândva va înceta să o iubească, pentru că. O,

Doamne, îşi zise, sper că nu încep să plâng! Nu! Nu vreau să plâng!

Dar de fapt probabil că vroia, pentru că două şiruri de lacrimi începură să i se scurgă pe obraji, şi Robert păru îngrozitor de speriat.

- Ce e? O întrebă. Am zis ceva.   E din cauza mea?

- Nu, nu, zise Dora, scuză-mă, nu vreau să plâng, este.

- Ce? zise Robert, ştergându-i lacrimile cu dosul palmei.

- Este pentru că poate cândva nu o să mă mai iubeşti.

- Dar abia am început să te iubesc, Dora! De ce te gândeşti la aşa ceva? Ăsta este un început, nu un sfârşit!

- Da, ştiu, dar poate cândva o să crezi că te-am mințit şi că sunt de fapt altcineva şi că nu mă cunoşti, şi nu o să mă iubeşti când vei şti cum sunt cu adevărat.

- Ce vorbeşti, Dora? Zise Robert. Îmi place de tine aşa cum eşti, ce. Cine să fii? Ai omorât pe cineva?

- Nu, zise Dora, nu.

Se gândi că ar fi mai bine să dea acum cărțile pe față, de ce să. adică dacă ar fi cu el, i-ar fi mereu frică că s-ar putea trăda, că el ar putea afla cine este, şi dacă n-ar avea niciodată linişte, atunci la ce bun, la ce bun.

- Ascultă, Robert, poate că eu nu sunt atât d e . n u ştiu, nu ştiu cum îți par a fi, dar poate nu sunt aşa... Vreau să spun că. că. (aici începu să plângă aproape cu sughițuri) că am mai fost şi cu alții, adică cu mai mulți, şi, şi.

Şi îşi îngropă capul în pieptul lui Robert, deşi îi era ruşine, şi îi mai uda şi tricoul cu lacrimile ei prosteşti.

- Dar e ok, zise Robert mângâind-o pe cap, e ok, Dora; Dora, şi eu am fost cu altele, cu mai multe, şi. dar acum vreau să fiu cu tine, şi nu să îți număr.

- Da, dar tu eşti bărbat, zise Dora, şi eu sunt fată.

- Ei, şi? Zise Robert. Ce, asta contează, cu cine ne-am culcat până acum?

- Nu ştiu, zise Dora suflându-şi nasul într-un şervețel pe care îl găsise în buzunar. Crezi că nu contează?

- Până acum n-a contat, zise Robert, adică nu mi-am pus niciodată problema. nu, nu contează, sigur că nu contează.

- Sigur? Zise Dora. Pentru că au fost mai mulți, înțelegi, nu unul, pentru că am fost. mi s-a părut aşa de uşor să.   să fiu cu ei.

- Dar asta este ce a *fost,* zise Robert. Şi oricum, nu vreau să mă laud, dar nici eu nu sunt uşă de biserică (aici Dora zâmbi), şi îmi permit să cred că am fost cu mai multe fete decât ai fost tu cu băieți. Şi oricum nu contează, crede-mă!

- Vrei să mă faci să râd, zise Dora.

- Normal, crezi că vreau să te fac să plângi? Dar serios acum, nu asta este important! Important este că într-un fel sau mă simt bine cu tine şi vreau să fim împreună, şi puțin îmi pasă de ce a fost înainte!

Dora se simți totodată uşurată şi emoționată, poate pentru că Robert era un tip aşa de bun, şi ea nu putea concepe că acestă seară, acestă noapte, prima lor noapte, avea să se termine în curând. Dar Robert avea dreptate, trecutul era trecut, şi poate că nici nu fuseseră atât de mulți băieți în viața ei. Erau şase, cu Vlad, şi nu ştia dacă şase este mult sau puțin. Probabil că nu era mult, dar totuşi, şase într-un an.   Celelalte fete fuseseră cu mult mai puțini. Dar

Robert fusese probabil cu mai mult de şase fete, sau femei, şi Dora simți o vagă undă de gelozie, pentru că altele îl avuseseră deja înaintea ei. Însă nu avea dreptul să fie geloasă, şi nu asta conta, îşi zise din nou, nu asta conta.

- Şi nici nu sunt rudă cu Nemescu, regizorul, zise.

- Nu?!?

Robert părea sincer mirat.

- Nu. Am zis că sunt pentru că m-ai întrebat, şi ca să par mai interesantă, dar nu sunt.

Robert izbucni în râs.

- Deci m-ai fraierit. Dar e ok, ai dreptate, eu te-am întrebat. Şi în plus, eşti interesantă şi aşa.

Dora se întrebă ce găsea interesant la ea. Ei i se părea că era o fată ca toate fetele, niciodată nu se crezuse mai interesantă decât altele. Mai frumoasă, da; dar nu mai interesantă.

- Şi ce ți se pare aşa interesant la mine? zise. Sunt doar o fată, nu am nimic special.

- Ba da, zise Robert, eşti specială, pentru mine eşti specială, dar nu îmi cere să îți spun de ce, nu ştiu dacă ți-aş putea explica...

- Pentru că arăt bine?

- Şi de asta, dar nu numai atât. Eşti specială, felul în care râzi, felul în care vorbeşti, umorul tău, felul în care gândeşti... Tu, totul, tot ce eşti tu...

Dora se emoționă din nou, şi iarăşi îi veni să plângă, dar se abținu şi luă o gură de vin. Nimeni nu îi spusese vreodată că este specială, adică că este specială altfel decât fizic. Dar probabil că şi asta însemna dragostea: să vezi ceva special într-un om în care ceilalți nu văd nimic. Deşi aproape că nu îi venea să creadă că nimeni în afară de ea nu vedea ce tip special este Robert.

- A mai fost cineva vreodată îndrăgostit, vreau să zic îndrăgostită de tine? Îl întrebă.

- Cred că da, răspunse Robert.

- Şi tu ai iubit-o?

- Pe una dintre ele da, pe celelalte nu.

- O, zise Dora, aşa de multe au fost?

- Patruzeci, răspunse Robert, dar era o glumă, şi Dora îl sărută, şi el o sărută pe ea, şi se îmbrățişară, şi nisipul scrâşni sub ei.

MIRCEA

Uite că în seara asta nu se îmbătase prea tare, şi avusese parte de o bătaie destul de ok şi de ceva amuzament cu o gagică mişto, şi deci bine făcuse că băuse cu măsură, îşi zise Mircea. Se întoarseră de unde plecaseră, şi între timp apăruseră şi mexicanii care nu erau mexicani, şi unul dintre ei, Alberto, veni la Mircea şi îi arătă o punguliță cu ceva. Mircea nu înțelese ce era în ea; ceai?, întrebă, şi Alberto se căcă pe el de râs şi zise că nu e ceai, e marijuana. Mircea îşi aminti că spusese mai înainte cum că face el rost de droguri, dar uite că băieții se descurcaseră şi fără ajutorul lui, ceea ce era bine, pentru că el oricum habar n-avea de unde să cumpere aşa ceva. Alberto îi spuse că le găsise uşor, întrebase în stânga şi-n dreapta până cineva îl îndrumase către un dealer aproape autorizat, pentru că lucra sub nasul jandarmilor. Păi da, zise Mircea, că ăştia sunt mână în mână,

107

ce de droguri intră prin portul Constanța sub acoperirea sau chiar cu ajutorul poliției, ehei.

Alberto se dusese în cort să ruleze jointurile, şi Mircea o întrebă pe Delia dacă e interesată. Ştia că nu fumează, dar totuşi, nişte marijuana nu are ce să strice, îi zisese, şi Delia păruse curioasă, şi dacă omul e curios, e bine să îşi satisfacă curiozitatea, zisese Mircea. El, Delia, Sorin şi gagica lui Alberto se duseră după Alberto, după care merseră toți pe malul mării şi aprinseră primul joint - Alberto făcuse trei - şi începură să îl fumeze. Delia îl întrebă dacă e ok să fumeze după ce băuseră alcool, şi Mircea râse şi o linişti, deşi de fapt n-avea nici cea mai mică idee dacă chiar era ok, dar probabil că era.

După ce fumară, aşteptară ca treaba să-şi facă efectul, dar acesta întârzie să apară. Totuşi cam după vreo cinci minute - deşi pierduse măsura timpului - Mircea începu să se simtă vesel, aproape euforic. Delia zise că ea nu simte nimic, părea dezamăgită, Sorin plecase să-şi ia o bere, şi Alberto şi gagică-sa se uitau la cer şi tăceau. Delia zise din nou că nu simte nimic, dar începu să râdă, şi Mircea râse şi el, fără să ştie de ce. apoi râseră de cum arăta lumina de la barul care se vedea în depărtare, râseră de o stea, râseră de un pescăruş care căuta ceva coji de pâine în jurul lor, râseră de Alberto şi gagică-sa, râseră de Sorin care se întorsese cu berea lui, şi Sorin râse şi el, şi continuară să râdă de absolut orice, preț de vreo patruzeci de minute, până când Delia declară că a râs destul şi acum îi este somn şi se duce să se culce. Mircea o rugă să mai stea, să se uite împreună la răsărit, şi Delia zise că oricum nu se poate ridica, pentru că i au amorțit picioarele, şi râseră din nou cu toții. Alberto aprinse şi al doilea joint, dar Mircea era şi el destul de adormit, şi preferă să fumeze o țigară normală, însă pachetul

lui era gol şi nu vroia să fumeze din pachetul lui Sorin, aşa că se duse la bar să cumpere țigări, şi acolo se uită la ceas şi descoperi că era trecut de cinci, şi chiar atunci îi sună telefonul, dar era doar Sorin, care mai vroia o bere, aşa că Mircea luă vreo patru sticle, să aibă la nevoie, şi se întoarse pe plajă. Sorin stătea de vorbă cu Delia şi îi explica pe ce principiu funcționează un elicopter, dar Delia nu-l credea şi zicea că un elicopter nu poate să zboare, pentru că nu are aripi, şi Sorin îi tot explica principiul şi Delia tot refuza să-l înțeleagă, şi la un moment dat Mircea chiar înțelese ce explica Sorin, dar Delia nu, aşa că şi Mircea începu să-i explice, dar se dovedi că înțelesese greşit, aşa că o lăsă baltă şi afirmă, spre bucuria Deliei, că ea are dreptate, că de fapt elicopterul zboară pe principiul „miracol", şi asta încheie discuția. Băură berile şi observară că mai era doar puțin până

la răsărit, şi Mircea şi Delia se duseră să mai facă un dans înainte, lumea se împuținase, dar tot mai dansau destui, şi tocmai se pusese Vank, şi aproape că ar fi dansat dacă Delia nu ar fi zis că e caraghios că solistul vocal este şi sâsâit, şi rârâit, şi Mircea, care îl cunoştea, deşi nu foarte bine, zise că sunt totuşi cea mai bună formație românească din toate timpurile, şi Delia zise că într-adevăr sunt buni, dar ar mai fi şi Omul cu Şobolani. Mai zisese asta odată mai devreme, şi Mircea nu zisese nimic, dar acum era puțin ofticat că făcuse mişto de tipul de la Vank, şi spuse că Omul cu Şobolani sunt cam făcătură şi nu sunt foarte autentici. Nu îi era clar nici lui ce însemna „autentic" în contextul muzicii rock din România, pentru că autentic nu era mai nimeni, dar oricum Vank erau de o mie de ori mai buni decât Omul cu Şobolani. Delia nu zise nimic şi Mircea se întrebă dacă se supărase cumva, dar tocmai atunci se termină Vank (piesa fusese Noi o scoatem la capăt) şi începu Paint it Black, şi

Mircea, care era înebunit după Rollingi, şi mai ales după Paint it Black, o trase după el şi începură să danseze, destul de strâns, dansau un fel de rock'n'roll, şi Mircea era puțin amețit şi orizontul părea să nu fie tocmai drept, dar dansară mai departe, îi plăcea să țină mâna Deliei, îi plăcea cum se învârtea fata şi cum părul îi zbura în aer, şi Jagger cânta cum ar vrea să facă din toate culorile negru, „I could not foresee this thing happening to you", cântă Mircea împreună cu Jagger, şi urmă un artificiu al lui Charlie Watts la tobe, şi mai toată lumea cânta, şi chitara avea un ritm de marş sau bolero, şi toți urlară „I wanna see it painted, painted, painted, painted black", şi Bill Wyman făcea o figură mişto pe chitara bass, şi cântecul se termină, şi Mircea tocmai vroia să-i propună Deliei să se întoarcă pe plajă când din boxe se auzi „Hey", şi Mircea realiză că era în Vamă, că era aproape dimineață, că fumase marijuana, că era (încă) cu o gagică mişto, că era cald şi bine şi că, colac peste pupăză, un necunoscut binecuvântat tocmai pusese cea mai tare piesă de la Pixies, şi de fericire scoase un urlet feroce şi sări în aer şi pentru o fracțiune de secundă i se păru că învinsese legile gravitației şi că nu va mai ateriza niciodată pe pământ.

EPILOG

Barul se golise, lumea se dusese pe plajă să vadă răsăritul. DJ-ul îşi strângea discurile, adică CD-urile. Lângă el, barmanul rupt de oboseală ştergea tejgheaua - o acțiune

atât automată cât şi inutilă, pentru că o ştersese şi cu cinci minute mai înainte, şi nu servise pe nimeni între timp. Asta obervă şi DJ-ul.

- De câte ori pe noapte faci chestia asta? Zise.

- Ce chestie? Se miră barmanul.

- Asta, să ştergi tejgheaua.

- Nu ştiu. De multe ori, probabil. Fac şi eu ce am văzut în filme, ştii, când într-un film apare un barman, de obicei serveşte pe cineva cu un whisky, după care şterge tejgheaua, nu?

- Da, zise DJ-ul, cam aşa e...

Tăcură amândoi pentru câteva clipe, uitându-se la mare. Soarele se pregătea să apară, zarea se luminase bine, dar primele raze nu se iviseră încă.

- A fost o seară mişto, zise barmanul. Lumea veselă, muzica bună.

- Mersi, zise DJ-ul. A curs şi alcoolul...

- Mersi, zise şi barmanul.

Soarele tot nu răsărise, DJ-ul se întrebă cum ar fi să nu mai răsară niciodată, să rămână acolo unde era, şi în Vamă să fie pe vecie ora şase dimineața, sau cât era. Dar probabil că ar fi prăjit locul deasupra căruia ar fi rămas, deci era mai bine aşa, era mai bine ca pământul să se învârtă în continuare.

- Şi? Azi cu ce termini? Îl întrebă barmanul.

- Tocmai la asta mă gândeam, zise DJ-ul cercetând CD-urile pe care nu le băgase încă în cutia cu muzică.

- Da' cum procedezi? Întrebă barmanul. Că văd că la tine ultimul cântec este mereu important. O iei tematic, sau ce?

110

- Da, zise DJ-ul. Ultimul cântec trebuie să se potrivească, să se potrivească cu ziua care începe, adică.

- Adică eşti un fel de profet, zise barmanul.

- Nu, dar. Ce să zic, am cumva impresia că ultimul cântec le rămâne oamenilor în suflet, pula mea, că îşi trăiesc ziua în funcție de el, ştiu eu? Nu pot să pun Rammstein la sfârşit...

- Păi atunci bagă Dimineața pe Răcoare, că tot e dimineață, n-ar merge?

- Da' nu-i răcoare, zise DJ-ul. Vrei să creadă ăştia că-mi bat joc de ei? Sunt treizeci de grade!

- Douăşapte, zise barmanul, m-am uitat pe termometru acum un sfert de oră, când m-am dus la veceu.

- Aveți termometru în veceu? Zise DJ-ul.

- Nu, da' e unul în spate, mă rog, nu ştiu cine l-a pus. Armstrong n-ar merge, What a Wonderful World?

- Ar merge, da' am mai pus Armstrong astă-seară.

- Mda, zise barmanul. Uite, răsare.

Într-adevăr, soarele ieşea din mare, undeva foarte departe, la mii de ani lumină distanță, sau poate chiar milioane, DJ-ul nu ştia, nu se pricepea la astronomie. Oricum, era departe, şi arăta ca un CD portocaliu, dar fără gaura din mijloc. Era frumos, foarte frumos, de pe plajă se auzeau exclamațiile spectatorilor.

- Sunt mort de somn, zise barmanul, cred că o să dorm zece ore neîntors, şi după aia mă întorc şi mai dorm două ore.

DJ-ul râse scurt, cât să îi dea de înțeles că prinsese gluma. Cântecul care tocmai se auzea era pe terminate. Puse un alt CD în a doua ladă a aparatului. Nici măcar nu ştia cum se cheamă chestia în care pui CD-ul. Instrucțiunile sculei erau

în germană, şi acolo scria că chestia este o Schublade. Adică un sertar, da, era cumva logic, arăta ca un sertar. Barmanul scoase două sticle de bere şi le desfăcu. Îi întinse una DJ-ului. Acesta scoase la rândul lui un pachet de Rothmans şi îi oferi barmanului o țigară. Îşi aprinse şi sieşi una.

- Ce-ai pus? Întrebă barmanul.

- O să auzi, zise DJ-ul.

Barmanul rămase cu sticla în aer, aşteptând cântecul. Acesta începu. Era frumos, suna totodată resemnat şi optimist.

- Ăsta-i David Bowie, nu? spuse barmanul.

- Da, răspunse DJ-ul. Heroes.

- E cumva trist, zise barmanul.

- Da, zise DJ-ul, dar nu este numai trist.

Îl ascultară amândoi, şi restul plăjii împreună cu ei.

- Despre ce este vorba? Întrebă barmanul.

- Despre eroi, zise DJ-ul gânditor. Într-adevăr, Bowie tocmai asta cânta:

„We can be heroes For ever and ever What d'you say?"

- „Putem fi eroi pentru totdeauna, ce zici?", traduse DJ-ul fără nici un motiv, pentru că din câte ştia, barmanul vorbea engleză.

- Da, zise barmanul, mişto.

- Da, acceptă DJ-ul şi bău o duşcă de bere. Era rece şi amară, şi eticheta începu să se dezlipească de pe sticlă.

„We can be heroes

Just for one day We can be us Just for one day",

continuă cântecul.

- „Putem fi eroi doar pentru o zi, putem fi noi înşine doar pentru o zi", traduse din nou DJ-ul. Probabil că traducea din cauza oboselii, se gândi.

- Cool, zise barmanul.

- Da, cool, zise DJ-ul.

- Hai noroc, zise barmanul. Eroi să fim!

- Noroc, zise şi DJ-ul, şi cele două sticle se ciocniră, reflectând pentru câteva sutimi de secundă o rază de soare care se pierdu în nisip.

Though nothing, nothing will keep us together We can beat them forever and ever Oh, we can be heroes Just for one day...